

Jeg samler på



Tyske medaljer 1935 – 1945

Medaljesamleren

At samle på medaljer, ordner og dekorationer givet af en stat, land, konge eller præsident, som tak for god tjeneste, heroisme i militæret eller "samfundets tjeneste", er en hobby som er blevet mere moderne og breder hastigt. Modsat frimærker og mønter, er medaljer mere "personlige". Hvis man f.eks. tager de engelske medaljer er en stor del af dem forsynet med navn og soldaternummer, så man har muligheden for spore hele baggrundshistorien for tildelingen.

Det er også en lille smule fascinerende at sidde med en medalje som er blevet båret af mænd som har deltaget i slaget ved Waterloo, Boerkrigen, skyttegravskrigen i 1917 eller en træfning på Østfronten i 1942.

Men hvad er ordner, medaljer og dekorationer egentligt for noget, og hvilke begreber knytter sig til hvad ?. Lad os se på dette i det næste lille afsnit.

Ordensordner kan oprindeligt dateres helt tilbage til middelalderens gejstlige eller ridderordner, som oprindeligt kendetegnede adelen og en eller anden form for religiøs tilhørsforhold, hvilket mange af dekorationerne også bære præg af idet de som oftest har udformning efter Kristi kors. Den ældste ridderorden antages at være Jerusalem Jotanitterorden fra år 1113, denne orden blev senere til den kendte Malteser-orden.

Nogle af de ældste ordensordre er den danske "Dannebrog-orden" som kan dateres til omkring år 1219 og indstiftet af Kong Valdemar den 2. Den danske elefantorden kan dateres til ca. 1450, den engelske "The most noble ordre of the Garter", også kaldt Hosebånds-ordnen, indstiftet af Kong Edward den 3, i ca. 1348 og den savoy-italienske "Bebudelses-orden" også fra omkring midten af 1400-tallet. At disse dekorationer ikke var for menig borger gav sig også udslag i de oftest var fremstillet i en form for ædelt metal og besat med ædelstene.

Ordner er normalt inddelt i fra en til fem klasser, selv om enkelte lande som f.eks. Japan har en hel del flere. Faktisk helt op til fjorten-femten klasser for enkelte ordner. Inddelingen af flere klasser, antages at stamme fra Frankrig, hvor indstiftelsen af Æreslegionen i 1802, var den første egentlige dekoration som blev uddelt i flere forskellige klasser. Første klasse, normalt kaldt Stor Kors, er normalt en emaljeret stjerne, båret på venstre side af brystet, eller i et ordensbåndsskærft over skulderen hen over brystet, med ordnen hængende i. Bæren af denne klasse vil normalt blive kaldt Storkommandør. Anden klasse af den samme orden, vil normalt blive båret i et mindre ordensbånd, hængende omkring halsen, eller en noget mindre bryststjerne. Bæren vil normalt blive omtalt som Kommandør af 1. grad eller Kommandør. Tredje klasse er normalt kun en orden som bæres omkring halsen. Her kaldes bæren sædvanligvis Ridder af 1. grad eller Ridder. Fjerde klasse bliver båret på brystet som en "alm." dekoration. I nogle lande har denne klasse en rosette på båndet for at tilkendegive klassen, der som oftest kaldes Officersklassen. Femte klasse er normalt meget lig den fjerde klasse, men ordnen er lavet i en anden form for metal. Dette kan variere fra "Guld", "Sølv" til Bronze.

I de tidlige tider var det normalt den regerende monark eller det gejstlige overhoved som personligt stod for uddeelingen af dekorationerne. Groft sagt kan man sige, at disse opgaver blev lagt ud til ordenskapitlerne, med en ordenskansler som leder, fra begyndelsen af 1800 tallet. I Danmark er det HKH prins Henrik, som fra 1968, har været ordenskansler.

Ordet Dekorationer, er et yderst almindelig ord. Det er et gammelt latinsk ord som betyder "at pynte sig", og i dag er ordret "bare" en fællesnævner over hele området: Ordner-medaljer-hæderstegn.

Medaljer er også et ord som bliver brugt i flæng, og som nogle tror dækker hele området. Men egentligt taler man om en "slags" erindringsmedalje, som offentligt er blevet uddelt til deltagren, der hænger i et bånd, eller har form af et spænde. En medalje er som oftest cirkelrund, men kan/har mange forskellige udformninger lige fra kors-oval-stjerne og firkantet. Medaljer er normalt lavet i et relativt blødt metal, da de er præget med et eller andet motiv, som regel både på forsiden, der kaldes aversen og på bagsiden som kaldes reversen.

Medaljer er normalt delt op i tre kategorier. Tapperhedsmedaljer, som gives for en heroisk dåd. Deltagermedaljer, som gives til alle som har deltaget i et slag eller kampagne, her er de mest kendte nok de engelske kampagnemedaljer - eller "Star"s.

Endelig er der Fortjenestemedaljer, som gives for lang og tro tjeneste, for det meste inden for pågældende lands statstjeneste, men selvfølgelig også for ansættelse indenfor det civile erhverv.

Som med ordnesdekorationerne startede den almindelige organiserede tildeling af den almindelige borger/soldat i midt 1800 tallet.

Så skulle vi vist have fået sat nogle enkelte begreber på plads. Vi mangler bare det vigtigste. Hvordan starter den nye samler egentlig på sin hobby. Du er egentlig godt igang !. Man starter med enten at købe eller låne nogle bøger om emnet,- hvilket dog godt kan være en lille smule problematisk, da de danske biblioteker ikke et ret stort udvalg, og hovedparten er skrevet på engelsk eller tysk, men den lokale boghandler vil dog som regel meget gerne være behjælpelig med at bestille hjem, men husk lige, at få prisen opgivet først ! - for at få en lille ide om hvad det drejer sig om. Det kan faktisk ikke siges tydeligt nok, man det er meget vigtigt at læse..og atter læse noget om emnet. En bog eller et vurderingskatalog er det eneste sted hvor man kan få en upersonlig, objektiv og saglig hjælp. Pengene som man evt. har brugt på sit lille håndbibliotek, kan vise sig, at tjene sig selv mange hjem igen, idet man ved noget om den dekoration "man lige mangler", og specielt vigtigt man ved hvad en ca. pris ligger på.

Man skal bare være opmærksom på at man ikke skal købe bøger af ældre dato, da disse som oftest anvender fotos af kopiér. Specielt de amerikanske bøger er ofte fyldte med billeder af kopier.

Har man en PC med internet opkobling, er det bare om at bruge det. Her er et virkelig fantastisk hjælpeværktøj for den enkelte "amatør-samler". Selvfølgelig skal nogle af hjemmesiderne som andre samlere har kastet ud på "nettet", læses noget kritisk da en del af dem er fyldt med fejl. Men her er en fantastisk mulighed for at skrive til.. og dele...sine erfaringer eller spørgsmål med andre samlere.

Hvad vil man samle på, er et af de sværeste spørgsmål at stille sig selv, for der er ingen rigtig måde at starte sin samling. Kun hvad man selv har lyst til og hvad man selv finder rigtigt og sidst men ikke mindst hvad har man råd til.

Vil man have en bredt favnende samling, med enkelte dekorationer fra hele verden. Det er en samling man aldrig vil blive færdig med, i hvert fald hvis man vil gå lidt i dybden med den, og den vil måske også blive relativ dyr. Omvendt kommer man ikke uden om at en sådanne samling er yderst dekorativ, og afspejler en lille stump kultur af de forskellige lande.

Vil man samle på militære kampagne medaljer. De engelske og amerikanske f.eks. er ikke specielt dyre. Man kan også specialisere sig og kun samle medaljer givet til et enkelt regiment, våbenart eller et af flådes skibe.

Vil man samle på et enkelt land, måske endda et land som ikke eksistere mere. Og her er DDR eller det gamle Sovjet virkelige oplagte emner, af nyere lande, selv om amerikanske samlere er ved at tynde godt ud i mængderne. Dog vil det her være mest smart selv, at enten importere dekorationerne, eller selv hente dem eks. i Berlin eller Moskva området. Modsat hvis man køber dem på markedspladerne her i landet er der virkelig mange penge at spare.

Man kan også vælge at samle på en "enkelt" krig. F.eks. det engelske imperiers krig i Indien, 1.- eller 2. verdens krig. Korea-krigen, Vietnamkrigen, Jernkors 1813-1957, Astronautmedaljer givet for "erobringen af Rummet", Den samme dekoration, men med forskellige fabrikant-stempler, Røde Kors medaljer eller FN-missions medaljer.

Mulighederne og kombinationerne er utallige, dog skal det siges at vil man samle på ordner og dekorationer fra zartidens Rusland eller det kejserlige Tyskland, kan det hurtigt blive en yderst bekostelig afærde. Mange af disse er fremstillet af ægte guld, måske endda indfattet med ædelstene eller de er meget fine emaljebelagte stykker, som får nogles vedkommende er håndmalede, hvorfor de er rasende dyre.



Russisk Sankt Vladimir dekorationen, med skæft og bryststjerne. Håndlavet i guld og emalje. Pris omkring 70.000 kroner !

Desuden skal tages med i betragtningen, i hvert fald hvis man tænker på at samle på de nordiske landes ridderordner, at disse normalt bliver afleveret ved bærers død. Her er den eneste reelle mulighed egentligt at købe ordnen, som miniature. Men dette er jo noget som aller-og-ehver kan gøre, så det er der jo ikke så meget "fidus" i, set med samlerøjne. i øvrigt kan en sådanne samling også gå hen og blive "købt for dyrt", idet man jo skal give nyprisen for dekorationerne, og den hænger ikke altid sammen med hvad man kan sælge den for igen. Dog foreligger muligheden for at lede efter medaljer som er givet til udenlandske konsuler, fra lande hvor man ikke tager afleveringspligten så højtidelig. Bl.a fra sydamerikanske lande er det muligt at finde danske medaljer, som egentligt burde have været tilbageleveret. MEN man skal ikke begynde at udstille disse medaljer, da man kan være sikker på at disse vil blive inddraget øjeblikkeligt, med mindre at de stammer tilbage fra Christian d. 10 som den yngste.

Det er også meget populært at samle på ordner, dekorationer og medaljer fra det tyske "3. rige". Der blev lavet og uddelt mange i tiden 1940-1945, prisen er stadig rimelig, om end stærkt stigende, men det er også et af de allerfarligste områder at bevæge sig i, da der er lavet et utal af falske kopiér. Men det vil vi komme nærmere ind på senere.

Et andet af de helt store spørgsmål, er hvornår skal man handle. Hvor meget skal man give og hvor meget er noget værd. I første omgang er det dig selv (og hustruen) som bestemmer hvor meget du har råd til at bruge. Her er det selvfølgelig en fordel at man har valgt et samle-område hvor man kan "få meget for lidt".

Der er nogle faktorer man altid skal regne med: dekorationens stand, sjældenheden af denne, andre samleres interesse og ikke mindst forhandleres fortjeneste.

I nogle tilfælde kan det, som før nævnt, godt betale sig at handle en dekoration hjem fra udlandet, specielt hvis landets valuta er faldet over for den danske krone. Det kan også betale sig, når man alligevel er på ferie i udlandet at besøge de lokale markedspladser. Her kan man virkelig være heldig, at gøre sig en meget god handel, men ved man ikke præcist hvad man køber, er der også store muligheder for at blive snydt så vandet driver, ud fra devisen: hva' pokker turisten kommer jo næppe om fjorten dage igen for at klage. Men selvfølgelig skal man også have en vis grad af fleksibilitet, skulle en gammel enke eller søn efter en soldat, modstandsmand eller civil tjenestemand komme og tilbyde dig mandens efterladte dekorationer, til en for dig, billig pris, kan det oftest betale sig at købe disse, selv om disse ligger langt uden for det samlerområde man nu engang har bestemt sig til. Det kunne jo være, at disse var gode bytte/salgsubjekter, i forbindelse med køb/bytte af dekorationer inden for sit "eget" samler område.

Hertil skal straks indskydes at skulle man komme til at købe et "spænde" med monterede medaljer, må man for alt i verden, ikke begynde at skille bjælken ad, "bare fordi" man tilfældigvis står mangler den midterste medalje, i bjælken, i sin samling. Oftest kan man knytte et navn til en samlet række medaljer, så ikke nok med at du "ødelægger" en lille stump historie, men du smider også penge ud af vinduet. Det er væsentlig mere rentabelt at sælge spændet intakt, og specielt hvis man kan hæfte et navn, og et eventuel handlingsforløb til det. Derefter kan man så bruge nogle af pengene til at købe den manglende medalje i "løsvægt".



ALDRIG skille et samlet spænde af, "bare fordi" man mangler et EK med ikke-kæmper bånd. Pris for hele spændet?...Omkring 29.000 danske kroner, men adskilt som enkelte medaljer, væsentlig mindre.

Kopier

Dette lille kapitel er bestemt ikke tænkt som det optimale opslagsværk for at undgå at købe en kopi. Jeg tror personligt ikke at det er muligt, at undgå at købe en kopi på et eller andet tidspunkt, hvis man samler meget. Er der efterspørgsel på en vare, bliver den meget nemt offer for en falskner.

Når man samler på ordner, dekorationer og medaljer skal man altid tage sig i agt, og helt specielt hvis man gerne vil samle på tyske dekorationer fra det 3. rige, for her er lavet et utal af kopier og forfalskninger. Noget er lavet så fremragende at man næsten ikke kan skelne det fra originalerne, mens andet er så sjuksket at det skinner i øjnene at det er forfalskninger.

Det værste er at man heller ikke må glemme at eksempelvis nogle af de originale tyske ordner, godt kan ligne forfalskninger, for efterhånden som krigen skred frem blev nogle af materialerne til fremstillingerne af dårligere og dårligere kvalitet, ligesom man ikke havde arbejdstid nok til at "kæle" for detaljer.

I 1946-1947 lavede Tyskland og Østrig allerede selv de første kopier, som blev solgt til besættelsesmagten soldater- selvfølgelig som originaler -, og disse kopier har over 60 års patina, som er med til at gøre det yderst vanskeligt at se at der er tale om en kopi.

Efter indlemningen af det tidligere Østtyskland, er der dukket en hel del kopier op, som er blevet lavet i de gamle officielle støbeforme. Disse dekorationer er dem kræmmerne, på de danske markeder som oftest har. Heldigvis er disse kopier ret nemme at gennemskue, idet nålen på bagsiden af dekorationen er forkert. fabrikatmærket er normalt "udtværet". Patinaen består oftest af en let gang sod, som er sprøjtet på emnet. En spyt-våd finger, kan lyn hurtigt rengøre emnet.

Men næsten alt - og kun næsten -originalt 3. Rige dekorationer er mærket med et fabrikatmærke, hvis man kommer op i den "tunge" klasse af en dekoration som eksempelvis guld sårtegn, Ridderkors eller det Tyske Kors.

På medaljerne vil et sådanne mærke, som normalt består af et enkelt tal eller bogstaver, sidde på ringen til ordensbåndet. På gode kopier kan man godt finde et fabrikatmærke, eks. L/58 er et kopifabrikatmærke, som wienerfirmaet Souval anvender. Nummeret er i øvrigt det som firmaet oprindeligt fik tildelt, da de fabrikerede dekorationer under krigen. På våbendekorationerne vil det normalt sidde under nålen. Nålen på våbendekorationerne er også en god ledetråd, for hvis den er sat fast med et epoxy limprodukt, er emnet enten blevet repareret efter krigen eller også er det en forfalskning, for lim med epoxy eksisterede slet ikke under krigen. En del af disse våbendekorationer er også blevet lavet, som forfalskninger, i bly så hvis man kan tegne med den på et stykke papir eller lave et mærke i den med sin negl, er man næsten 80 % sikker på at man står med en forfalskning i sin hånd. (enkelte tyske dekorationer blev faktisk fremstillet i bly, i sidste krigsår)

Af en eller anden grund er Jern Korset er yderst populær medalje, i alle samlerkredse. En relativ enkel måde at kontrollere ægtheden på, er at køre en magnet hen over emnet. Et originalt Jern Kors, er som navnet antyder, blandt andet lavet i jern, så forbliver emnet upåvirket af magneten ... forfalskning.....Næsten da. For det fortvivlende er; at der er lavet nogle enkelte originale eksemplarer, som ikke har set skyggen af en jern legering. Disse var som oftest brugt af Krigsmarinen. Det gode er dog at står man med lige præcis et sådanne eksemplar skal sælger nok gøre opmærksom på det. Det er jo en sjældenhed, og dermed et dyrere stykke man holder i hånden, end det normale magnetiske jernkors.

Undtaget herfra er den sidste produktions udgaver af jernkorset i alle klasser, i den såkaldte 1957 version, som heller ikke er magnetiske.

Men det skal indrømmes at der også er kopier i omløb, som er så professionelt lavet at man næsten ikke kan erkende at der er tale om kopier. Jeg kender et par meget seriøse samlere som i dag ikke længer vil samle på

Kopierne bliver lavet i mange lande. De bedste kommer fra Spanien, Tyskland, Frankrig og Østrig. Polen laver de fleste af 3. Rige kopierne, men underligt nok også de dårligste. Nogle af de europæiske fabrikanter er, som tidligere nævnt, endda de "gamle" officielle leverandører, som eks. wienerfirmaet Souval, hvilket kan gøre det yderst vanskeligt at vurdere om det er et originalt stykke, eller en kopi man står med. Som allerede nævnt kan fabriktionsnummerne også være forfalsket. Den eneste sikre hjælp er faktisk hvis man kan stå med to-tre stykker af samme dekoration, hvilket gør det noget nemmere at finde evt. forskelligheder. Vi vil løbende komme en lille smule ind på kopierne, efterhånden som de enkelte stykker, som bliver præsenteret her.

Men igen er det en stor fordel hvis man får læst en del om emnet. Specielt det område man har valgt at samle på. Men føler man sig alligevel for usikker, hvilket kan være meget naturligt i starten, skal man handle ved en seriøs medaljeforhandler. Man skal ikke holde sig borte på grund af beskedenhed, og være bange, bare fordi man er "ny", og måske ikke har den helt store viden. Det er naturligvis en smule dyrere, at handle i en specialbutik, for forhandleren skal jo leve af at sælge varen. Men omvendt har man garantien på at har man købt en forfalskning, vil forhandleren tage den retur, når det opdages. Man kan også roligt komme og "snuse", hos den professionelle forhandler, når man har fortalt ham, at man er ny i faget. Han vil gerne hjælpe på vej, også selv om ens penge måske er små. Alle har jo startet i det små, i begyndelsen. Det er egentligt naturligt. Man skal jo først i gang. Vil prøve at se om hobbyen, virkelig er noget for én. Faktisk ligesom med biler. Den første bil man købte, var jo egentligt en billig "spand". Men man skulle jo lære at køre, og så var der jo lige det med forsikringen, fordi man ikke havde den store kørerutine endnu. Det er det samme med hobbyen. Det er først senere man begynder at bruge de lidt større summer, og det ved en forhandler også.

Man kommer selvfølgelig heller ikke uden om spørgsmålet, skal jeg selv købe en kopi?. Det må man gøre op med sig selv. Jo flere som køber en kopi, jo flere kopiér vil der blive lavet og sat i omløb.

Omvendt kan man sige; at har man samlet eks. alle engelske 1. Verdens Krigs medaljer, og "kun" mangler et Victoria Kors, for at have en "komplet" samling, eller har man samlet alle stars fra 2. Verdenskrig og "kun" mangler en 1939 Star med spænde Ja så er der ingen vej uden om hvis man vil lukke "hullet" ?!

Det eneste jeg i det tilfælde vil opfordre til, er at man køber en "officiel" musereums kopi. Det er dekorationer, eller medaljer som er lavet specielt til udstillinger, og dermed fremragende i udførelsen, selv om de naturligvis mangler patina. De er på reversen stemplet "copy", så man ikke er i tvivl om at det er en kopi, så skulle man engang finde på at sælge sin samling kan man ikke blive beskyldt for at sælge noget falskt.

Specielt i England... og hos anerkendte medaljeforhandlere kan man finde disse musereumskopier. De har som oftest deres "egen" side i salgskatalogerne, og tilbydes både som nye og som brugte.

Igen specielt i de engelsk talende lande er det meget normalt at en soldat eller embedsmand køber et sæt medaljer, som er mærket "replacement" på enten kanten eller bagsiden af medaljen. Medaljerne ligner til forveksling de "rigtige", men anvendes enten fordi personen har mistet sine originale medaljer eller ikke ønsker at bære dem, af frygt for at miste eller skade dem. Igen en billig måde at lukke huller i sin samling på, selv om de set med samler øjne ikke er synderligt meget værd i økonomi, hvis man vil sælge igen.

Men inden jeg selv begynder at lyde for "frelst", skal jeg da indrømme at jeg også kender et par enkelte samlere som kun samler på kopier. De har en imponerende samling af tyske og engelske medaljer fra den anden verdenskrig, og ikke én af dem er ægte.



Engelsk "officiel" museums udgaver af Gallipoli medaljen fra 1 verdenskrig og den nutidige jubilærumsmedalje.. Bemærk de er stemplet hhv. "replica" og "copy" på bagsiden. Stemplet kan også sidde på kanten af medaljen

Restaurering

Vi bevæger os nu ind på et af de meget følsomme emner som engang imellem kan holde den mest erfarne samler vågen i flere nætter af ren og skær bekymring.

Hvad gør jeg, hvis jeg på et marked finder en rigtig gammel og grimset dekoration??. Lad det være sagt en gang for alle lad være med at gå i gang med Flemming Leth's Rød Egern, Brasso, Silvo og ståluldssvampen. Mange pæne og under tiden meget værdifulde dekorationer er blevet ødelagt under de velmenene forsøg, på at få dekorationen til at se ud som "ny". Det eneste acceptable er en smule varmt sæbevand, hvor man lader dekorationen ligge i blød, i højst 15 minutter, og med en ganske let hånd eller en god gammel udslidt blød tandbørste til fjernelse af løstsiddende snavs. Men endelig forsigtigt. Nogle dekorationer er malede som f.eks. Jernkorset. Ved kontakt med vand risikere man meget let at malingen skaller af på dekorationen, og den kan man altså ikke lappe med en sjat indendørsmaling, man lige havde i overskud. Skulle det nu gå galt, er den bedste løsning at købe den type maling man bruger til modelbyggesæt eller "hjemmestøbte tin-soldater". Normalt skal man bruge en mat maling som man selv fortynder en anelse. Personligt vil jeg dog ikke begynde at reparere den manglende maling. Emnet falder nemlig i værdi.



Et lidt typisk billede, af et ellers flot Jernkors 1 klasse fra 1 verdenskrig. Malingen er begyndt af skalle af !.

Husk så lige en hårtørrer, så man kan tørre sit emne helt. Det var jo ikke meningen at det skulle begynde at ruste. Dette er noget man ofte ser på de tyske sårtegn eller ærmeskjolde. Det hjælper ikke at fare frem med et eller andet rustfjerningsmiddel, for uanset hvor mildt det er, kan man ikke undgå at det vil sætte nogle ridser i emnet. Igen er midlet varmt vand, og en blød tandbørste til at fjerne det løst siddende rust. Efter denne behandling kan man, efter temperament give emnet en mild lakforsegler, af den type man bruger på sin bil, eller en ganske tynd våben olie, hvilket jeg selv foretrækker, da våbenolie er syrefrit. Formålet er ikke at få emnet til at se nyt ud, men at give det en tynd "film", om kan hindre den begyndte rust i at sprede sig.

Er noget af emaljen slået af, kan man lave en nødreparation - selvfølgelig afhængig af emaljetyperen - med konens neglelak. Yderst forsigtigt kan man dryppe den korrekte farve ned i brudhullet. Når det er tørt giver man den igen et par dråber i hullet. Lidt ligesom når man lakere sin bil efter et stenslag, skal der flere lag til førend det bliver godt. Man kan med stor fordel godt øve sig lidt på et stykke papir eller lignende, inden man begynder at arbejde "skarpt", hvor der ikke er nogen vej tilbage.

Men husk lige; én 10 - til 150 årig dekoration *skal* have patina... Tænk bare på en dekoration fra anden verdens krig, allerede er mere end 60 år gammel. Den har været udsat for lidt af hvert. Ikke nok med at den måske har været gennem mange hænder før den er endt på ens eget skrivebord. Skal man være helt ærlig, gider man jo alligevel ikke glo, på en "ny og skinnende" dekoration. Den stinker jo langt væk efter at være en billig kopi.

Dekorationen har måske været båret på en kampuniform, i forreste linie. Derfor er det bestemt ikke usædvanlig at dekorationen bærer præg af det. Lidt rust, medalje-øjet kan være bøjlet, maling eller emalje kan måske være borte i et hjørne eller medaljebåndet kan være trævlet helt op, meget slidt eller helt mangle.

Her er man måske nød til at foretage en udskiftning, alt efter temperament. Enkelte anerkendte medalje forhandlere lige som oftest inde med erstatningsbånd.

Men man skal selvfølgelig ikke smide det gamle bånd væk, for vil man sælge eller bytte sit stykke væk igen, kan det originale bånd være udslagsgivende, for om man kan få en god pris.

Er båndet bare beskidt kan man (hånd)-vaske det i lidt mildt sæbevand, og bagefter hænge det til dryptørring. Men anvend for guds skyld ikke for varmt vand. Man risikerer nemt at båndet begynder at krympe, og at farverne "løber". Tænk på det eneste vand en medalje normalt bliver udsat for enten er regnvand, fra en våd paradedag, eller fra den alkoholiske væske fra bunden af det glas, hvori medaljen måske har lagt, hvis der har været afholdt "medalje-parade", for den tildelte person.

Som oftest kan man dog bare vende båndet. Altså vende indersiden ud af. Måske lidt for nem en løsning, men ganske effektivt.

Er båndet jordslået eller porøst skal det gøres yderst forsigtigt, eks. ved man bare dypper båndet i varm vand nogle gange, da man ellers risikerer at båndet smuler væk. Men det er en noget pikeer situation, for gør man intet risikerer man også at det "rådner" væk.

Man kan godt lave en "lyn-tørring" af sit bånd, med et strygejern, hvis man syndes at det er for krøllet. Det skal bare stå på en lav temperatur, og glem så endelig ikke at ligge et viskestykke imellem jernet og båndet. Men vil man endelig bruge et strygejern, er det nok bedst at lade husets frue, gøre det. Hun kender sit jern, og ved hvordan man skal stryge for ikke at ødelægge det man skal have strøget. Men lad nu endelige være med at skælde hende ud bagefter, hvis det alligevel går galt.

Har man en præsentationsæske eller et tildelingsdokument som er i stykker på den ene eller anden måde, er det bedste faktisk at lade det være som det er. Man risikerer meget let at gøre større skader på emnerne, under redningsforsøgene. Dokumenter kan med forsigtighed glettes ud og sættes i en klar plastik lomme, eller i en skiftesramme, hvis man har væg plads i overskud.

Den lidt poetiske lære af ovennævnte må være "tag det roligt", for ikke nok med at ens samling repræsenterer en vis personlig økonomisk værdi, men samtidig er det også en del af historien, som skal gives videre på et senere tidspunkt, til en anden "kustode".

Hermed springer vi så naturligt over i en anden grøft, nemlig præsentationen af sin samling. Jeg kan tydelig huske da jeg som helt grøn nybegynder ud i medalje samlingens verden var på besøg hos en bekendt. Jeg var helt måløs da jeg sad inde på "hans værelse". Store glasdækkede ramme kasser, med en ene dekoration efter den anden, fra alle deltager lande i den 1. verdenskrig. Og her sad jeg med mine 6-7 medaljer alt i alt, som bare lå i en kasseret Orlik tobaksdåse, foret med lidt vat. At jeg så senere gik derfra med det dobbelte antal, fordi een af mine medaljer var sjælden er en anden snak ... og så vil jeg helst slet ikke nævne noget om at jeg alligevel gjorde en "frygtelig" dårlig handel, fordi jeg slet ikke vidste hvad det egentligt var, jeg nærmest "forærede" væk. Det var nemlig en yderst sjælden og meget meget værdifuld medalje jeg havde. Men det var jo min egen dumhed, jeg havde ikke selv sat mig godt nok ind i hvad jeg lavede. Men tænk sig selv efter så mange år ærgrer det mig stadig, specielt når jeg ser i et vurderings katalog hvad netop denne medalje bliver handlet til i dag. I øvrigt byttede jeg aldrig mere med fyren. Han var mig lige en tand for smart. Nå, det var et sidespring. Tilbage til sagen. Ikke nok med alle de flotte medaljer. Manden havde dæleme mig også et helt lille mini arkiv, hvor der stod alt om den enkelte dekoration, hvem der havde lavet den, i antal, hvad den var givet for. Ja på nogle enkelte havde han endda hele historien om soldaten som oprindeligt havde fået den tildelt osv. osv. Dengang indså jeg, at jeg havde en meget lang vej forand mig, hvis det skulle være min primære hobby. I dag vil jeg sige at det er fuldstændig efter temperament, og plads...og ikke at forglemme hustruens velvillighed... om man vil hænge sine dekorationer op i en pæn ramme kasse, med en pæn baggrunds farve, helst i filt stof. De bedst egnede farver er rød, grøn og blå. Alle lidt lyse. Eller om man vil opbevarer sine dekorationer i specielle plastic lommer som sidder i et ringbind, eller for den sags skyld i en papæske. Der er dog enkelte ting man lige skal huske. En anløben dekoration som ligger løst i en æske, kan "smitte" andre dekorationer som ligger i æsken, med ir og rust. Dekorationer som hænger i en ramme må ikke udsættes for direkte sollys, da ellers både bånd og dekorationer lyn hurtigt falmer. Det mest optimale er faktisk en halv mørk væg, hvor rammen bliver kunstigt oplyst, eks. af de samme lamper man sætter over malerier. Desuden skal en evt. indbrudstyv jo helst heller ikke kunne se samlingen udefra, hvis han tager en tur rundt om huset, for at se om det kan betale sig at bryde ind. Men tag en tur på museerum og se hvordan man her præsenterer udstillingerne, for dybest set er man jo selv også ved at opbygge et "mini-museum" og saml lidt inspiration.

Lad os så tænke tanken, at vi nu har fået alt på plads. Hvilke dekorationer vi vil samle på. Hvordan vi vil præsentere dem, over for vores venner, gæster og måske andre samlere som måske kommer på besøg. Vi er måske endda ved at være færdige med at opbygge den enkelte samling. Skal vi så bare starte på en ny samling eller sætte sig tilbage med en selv tilfreds mine?

Uanset hvilken dekoration man har i hænderne tænker man engang imellem på hvem var manden som havde fået den, og havde han måske fået flere. Måske ligger der en spændende historie bag .. men manden har måske været død i flere årtier. Ja, så kunne man jo begynde at lege lidt detektiv, specielt hvis man samler på engelske og i amerikanske medaljer, som jo kan være forsynet med navn og soldater nummer. Man skal dog være indstillet på at engelske 1. Verdenskrigs baggrundshistorier kan det godt knibe med, da næsten 2/3 af tjenestepapirerne blev ødelagt under Blitz'en i 1940. De tyske dekorationer skal "takkels" på en lidt anden måde, da de normalt ikke er forsynet med noget navn. Men det vil vi komme ind på senere.

Man skal bare være indstillet på, at man måske bliver lidt skuffet over resultatet. Det kan både tage tid og soldaten døde måske ikke særligt heltmodigt midt på slagmarken, men blev i stedet kørt ned på vej hjem til kasernen fra pubben. Alt i alt synes jeg dog det er besværet værd. Det er væsentligt sjovere at kunne knytte en dokumenteret historie til dekorationen. Rent bortset fra dekorationen stige væsentlig i værdi hvis man har dokumenteret historien bag.

Sluttelig mangler vi kun een enkelt ting inden vi vil se nærmere på nogle enkelte udvalgte medaljer og dekorationer fra Tyskland under den 2 Verdenskrig. Husk at få fotograferet eller video filmet samlingen og få taget en

ekstra kopi at eventuelle købs kvitteringer, af hensyn til forsikringsselskabet. Måske endda sat indboforsikringen lidt op. Det ville jo være ærgerligt at skulle skændes med selskabet, hvis man var blevet bestjålet eller huset i værste fald var brændt ned.



Et Jernkors er gået op i lodningen. Rent bortset fra man her tydeligt kan bevise at korset er lavet i tre dele, noget rigtigt skidt. Det kan man ikke som amatør samler lave selv, men en dygtig sølvsmed kan nok hjælpe. Husk bare lige at få prisen oplyst først. Den kan hurtig overstige medaljens værdi.

Copyright www.Buyshop.com

Dekorationer fælles for alle våbenarter





Jernkorset - Eisernes Kreuzes -

Dette er vel nok den mest berømte af alle tyske dekorationer. I dag er det forbillede for de tyske militære styrkers national emblem, og er præget på alle militære køretøjer, fly og skibe. Selvom der er utallige andre tyske dekorationer, som er mindst lige så spændende, at vælge imellem, er Jernkorset den dekoration som stort set alle samlere af medaljer, på et eller andet tidspunkt vil have eller får fingrene i. Derfor vil vi ofre lidt mere plads på denne og tage ordnes historie i store træk. For den interesserede, skal nævnes at der findes yderst fyldestgørende bøger, som kun omfatter denne orden, med den fuldstændige historie, varianter, stempelmærker osv. osv.. For nemheds skyld vil vi anvende den tyske forkortelse for Jernkors; EK. EK 1 er lig jernkorset af første klasse, mens EK 2 er lig anden klasse.

Dette var den første tyske krigsudmærkelse som kunne erhverves af såvel soldat som General. For indstiftelsestiden noget hidtil helt uhørt. Den 17. marts 1813 udstedte Kong Frederik Wilhelm den III, i Beslå, en deklARATION om at ordnen var blevet indstiftet på Dronning Luise fødselsdag den 10 marts. Ordnen var altså ment som både en hyldest til Dronningen, som imidlertid aldrig selv kom til at opleve denne, da hun afgik ved døden, samt nok mere vigtigt en anerkendelse af ægte soldaterånd. Ordnen var opdelt i tre klasser, ét Storkors, som skulle gives til hærchefer, for udmærkelse i ledelse af deres styrker og Jernkorset af 1 og 2. klasse, skulle gives til alle mandskabsgrader for udvist heldedåd. "ikke-kombetane" dvs. læger, sanitetspersonel, gejstlige og civile som havde optrådt yderst heltemodigt, kunne godt modtage et EK. EK 2 var, i dette tilfælde, forsynet med et andet bånd, som var hvidt med to sorte striber. Dronning Luise døde og blev stedt til hvile i Charlottenburg Slotspark, hvis have hun holdt meget af. På hendes gravkrypt lod Frederik Wilhelm den III det første Jernkors indmure. Oprindeligt havde kongen selv forsøgt sig med diverse udkast, men endte med at overdrage opgaven til bygmester Karl Friedrich Schinkel, som var kendt som Berlins store arkitekt. Schinkel udtænkte et udkast, med et helt sort malteser kors, som kongen straks godkendte. Det viste sig dog at det mørke kors ikke kunne ses, på den tids mørke uniformsjakker. Selv om kongen, der var kendt som yderst sparsommelig, bestemt ikke var meget for det, endte man med en løsning, idet man satte en rand af sølv på korset. Løsningen dog ikke helt problemfri, da man måtte eksperimentere en del før man kom frem en metode, hvormed man kunne få sølvet til at sidde fast på det støbejern som korset var lavet af. Det betød, at der frem til slutningen af April 1813, kun var fremstillet fire kors. Derfor vil man også, på de første kors se en variation i størrelsen, som kan svinge fra 28 mm til 42 mm.



EK i den oprindelige 1813 udgave

Men d...ingen af maj 1813 rådede kongen over næsten tre hundrede kors, som hver repræsenterede en værdi af 2 1/2 daler. Et pænt beløb, dengang hvor man helst ville bruge penge på våben og krudt for at kunne holde de franske styrker, under Napoleons ledelse, stangen.

Oprindeligt bestod Jernkorset af 1. klasse kun af to stykker over kors sammensyede sort-hvide ordensbånd. Det var først senere at denne klasse blev afløst af et "rigtigt" kors. Det var egentlig Kongens tanke at den side hvor der er årstal, egeblade og monarkens initialer, skulle have været bagsiden på korset. Men dette ændrede han i juni 1813.

Den første som modtog Jernkorset af 1. klasse var oberstløjtnant von Hedwig af 9. Husarregiment, den 17. April 1813. Da kongen jo som bekendt var temmelig sparsommelig, fik ikke alle som skulle have korset, det overrakt. For var beholdning blevet opbrugt, måtte man pænt vente på at én som havde et kors døde, så man kunne "arve" det. Denne specielle form for sparsommelighed, blev dog opgivet ved forordning i 1837, hvor alle som stod i "venteposition", fik et kors udleveret.

Man antager at der fra indstiftelsesdatoen og frem til 1870 blev uddelt ca 900 EK 1 og ca. 15500 EK 2. I den "ikke-kombetane" udgave blev EK 1 uddelt 2 gange og EK 2 ca. 380 gange

EK 2 blev givet første gang den 2 april 1813 til major von Borcke af 1. pommerske infanteriregiment, for tapper optræden ved stormen på Lüneburg Heide, men det skal straks tilføjes, at fra det samme regiment var yderligere fem officerer, otte underofficerer og to musketerer, som modtog den samme orden, for heltedmodig indsats i det samme angreb som von Borcke.

Men udover Jernkorset af 1 og 2. klasse, blev der også, som før nævnt, indstiftet et storkors. Dette blev båret omkring halsen i et 57 mm bredt ordensbånd, og selve korset som i udseende lignede EK 2, men væsentligt pænere lavet, var 64 x 64 mm. Storkorset som efter afslutningen på "Friedhedskrigen", blev uddelt fem gange, til generalerne Blücher, Bülow, Tauentzien, Yorck og Kronprins Carl Johann af Sverige. At dette var den højeste orden i klassen, fremgik tydeligt da der i mellem 1870-71 (den Tyske-Franske krig) kun blev uddelt ni storkors, og under 1. Verdens krig kun fire.

Til Blücher blev der endda nødvendigt at indstifte en yderligere klasse; Storkorset på den gyldne Strålestjerne. Dette blev givet som tak for hans indsats i slaget ved Belle-Alliance (Waterloo) den 7 juli 1815. Dette storkors fik "øgenavnet" Blücher-stjernen, og blev i øvrigt kun uddelt en gang mere næsten 100 år senere, nemlig til feltmarskal Poul von Hindenburg i 1918, for hans indsats under forårsoffensiven under den 1. Verdenskrig. Denne stjerne fik "øgenavnet" "Hindenburg-stjernen" da det indsatte EK bar fronttallet "1914", og derfor ikke helt identisk med Blüchers udgave.

Den 19. juli 1870, gennem gik Jernkorset sin første direkte ændring, ved forordning af Kejser Wilhelm d. I. Bagsiden blev der ikke ændret ved, men forsiden fik for oven anbragt en krone og i midten et "W", og årstallet ændret til 1870. Under den Tysk-Franske krig blev uddelt ca. 1300 Jernkors af 1. klasse, ca. 43.000 af 2. klasse,

ca. 3000 2 klasse med "ikke-kombetan"-bånd og som nævnt 9 storkors. Det svarer faktisk til at hver 20 soldat blev dekoret med et EK.

Desuden blev der i 1895 udgivet et 25 års spænde til jernkorset af 1870. Dette spænde der måler 26x18 mm og som forstiller tre egeløvsblade med tallet 25, blev monteret på medaljebåndet.



EK-2 1870 med 25 års spændet.

Næste gang der fandt en ændring sted, var den 5. August 1914, da der med forordning blev åbnet for at soldater som kæmpede på tysk side, uanset værn, nu kunne modtage ordenen. Det var altså ikke længer en rent prøjsisk

orden, men en tysk orden. Det eneste synlige tegn på ændringen var at årstallet på korsets revers blev ændret til 1914.

Hvor mange EK 2 som er blevet uddelt under den første verdenskrig, vides ikke. Historikerens tal svinger helt op i nærheden af 5,2 millioner kors !! Man ved dog med rimelig sikkerhed at der blev uddelt ca. 13.000 EK-2 til "ikke-kombetane" personer.

Omvendt kan det vel ikke undre at der så også foreligger stor tvivl om tildelingstallet for EK 1. Her svinger de op til over 200.000 kors. Skal man lave lidt statistik beregning kan man hurtigt se, at der er et eller andet galt med tallet; for med 13 millioner tyske soldater burde mindst hver 3 soldat have været dekoreret med et EK, og dette er dog ikke tilfældet.

At tildelings tallet er højt, kan der dog ikke herske nogen tvivl om, for 1914 EK er den udgave som er lettest at få fat på, og prisen er bestemt ikke overvældende. Afhængig af stand og udformning ligger prisen fra en små 450,- og op til en små 1200,- for henholdsvis EK 2 og EK 1

Men man ved da med sikkerhed at der kun blev uddelt 5 storkors.



Et brugspræget 1914 EK-1, som endda har fået fornyet nålen på bagsiden. Er man villig til at gå en smule på kompromis, kan et "slidt" kors erhverves med næsten 40 % besparelse, i forhold til et "ubrugt" kors. Bemærk at rusten er ved at slå gennem malingen. Altså et rigtigt JERN-kors.



Dette kors står faktisk ikke til at redde. Rusten har "taget" det.

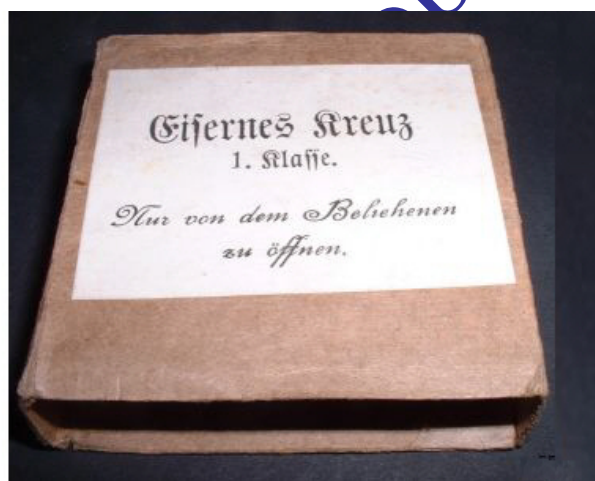
Copyright www.Bunkershop.com



om

Storkors til Jernkorset af 1914. Der er tale om et originalt stykke som blev udbudt til salg i 2001, ved et anerkendt internationalt auktionshus. Da der kun er uddelt 5 storkors af 1914 klassen, må et sådanne kors kun købes et sådanne sted. Heldigvis kam man jo så sige, at det nok også vil være det eneste sted det ville blive udbudt.

Som en indskudt sidebemærkning, skal det nævnes at en vis koporal Adolf Hitler af det 16 Bayerske Reserve Infanteri regiment på et tidligt tidspunkt af første verdenskrig modtog EK-2 og den 4. august 1918 EK-1. Begge gange for udvisning af personligt mod. I øvrigt var Hitler, af en koporal at være, "ret pænt" dekoreret. Han var dekoreret med EK af begge klasser, militær korset af tredje klasse med svær, sår tegnet og fortjeneste medaljen af tredje klasse. Hertil kommer at han også havde modtaget regimentes diplom for enestående tapperhed på slagmarken.



EK-1 1914 i officiel tildelingsæske, og med selve pap-omslaget til æsken. Papomslaget er temmelig sjældent og ses ikke særlig ofte udbudt til salg. Så – næsten ligesom med Tekno-biler – er æskerne i dette tilfælde faktisk mere værd end selve det flotte EK-1

Jernkorset af 1939.

Den sidste væsentlige ændring skete 2. september 1939, da rigskansler Adolf Hitler, genistiftede ordenen. Kronen blev fjernet, "W"et erstattet af et hagekors, og årstallet ændret til 1939. Medaljebåndet skiftede farve fra sort-hvid-sort, til sort-hvid-rød-hvid-sort. Selve korset blev en smule større.

De forskellige ordensklasser ændrede sig også, da Hitler besluttede at rækkefølgen skulle være: Jernkorsets Storkors, Jernkorsets Ridderkors, Jernkorset af første klasse og endelig Jernkorset af anden klasse.

At Ridderkorset, som i øvrigt var en helt nyskabelse idet man havde brug for en dekoration som kunne dække det store spænd som var fra EK 1 og op til Storkorset, senere blev opdelt i nogle yderligere klasser, var ikke oprindelig planlagt. Men med indførslen af denne nye ordens klasse, som de højeste tapperhedsordner, bortfaldt de gammelkendte ordner som bl.a. den Preussiske Pour le Mérite - også kaldt "Blaue Max"- og Bayernens Max-Joseph's Orden.

Nok var Jernkorset en tapperhedsorden, men eks. Luftwaffe opbyggede i 1943 et pointsystem. En jagerpilot, på østfronten kunne opnå EK 2 når han havde skudt to eller tre fjendtlige fly ned. EK 1 fik han normalt efter fem nedskydninger. Det tyske kors i guld opnåede han efter tredive luftsejre. Efter mellem femogfyrre og halvtreds nedskydninger modtog han Ridderkorset, og mellem hundrede og hundredeoghalvtres luftsejre blev han tildelt egeløvet, over to hundrede sværene til Ridderkorset og over tohundredeoghalvtres fik han Ridderkorset med sværd og brillanter.

Over Vestfronten var pointsystemet lidt anderledes, for her skulle piloten prioritere hvad han ville nedskyde. Bombefly var selvfølgelig de vigtigste, og her kunne nedskydningen af eks. 15 bombefly tælle for så meget som 75 nedskydninger over Østfronten.

Krigsmarinen opbyggede ligeledes et pointsystem, hvor størrelsen af sænket fjendtlig skibstonnage udløste EK af de forskellige klasser, men mere om det under den enkelte klasse i 1939 udgaven.



Den præjsiske Pour Le Merite, i militær udgaven, som blev afskaffet med fornyelsen af Jernkorset i 1939.

Jernkorset af 2 klasse - Eisernes Kreuz 2. klasse -

1939 Jernkorset af 2 klasse er lig de tidligere udgaver både i udseende og størrelse, men frontpladen er præget med et hagekors og tallet 1939, mens bagsiden er præget med årstallet 1813. EK 2, er 43 mm bredt, og den forsølvede ramme 4 mm. Dekorationen er fremstillet i "tysk sølv", en blanding af kobber, nikkel og zink, denne blanding varierede dog en del sidst på krigen, hvorfor nogle EK fremstår som temmelig matte i rammen. EK-2 bæres i et 30 mm bredt bånd, i Det Tredje Riges farver, rødt hvidt og sort. Normalt bar man ikke selye korset, med mindre det var til en parade, festmiddage eller anden form for ceremoni, i stedet blev kun båndet båret, enten stukket gennem uniformsjakkens knaphul, eller som ordensspænde over brystlommen.

En meget stor del af EK-2-produktionen op til omkring 1944 bærer fabrikantens fremstillings kode i ringen til medaljebåndet.

Der er ikke den store variations forskel på korsene, men man kan løbe ind i en variant som kaldes "Schinkel-form". Denne type kors, er fremstillet på nogle værktøjer som oprindeligt blev anvendt ved fremstillingen af 1914 EK. Schinkel-formen er lidt mere svungne i korsarmene. Hagekorset i centret og tallene på korset er en smule mindre. Et kors i denne udgave, er en smule dyrer en et "standart" kors, men det kan ikke betegnes som nogen direkte sjældenhed.

Dekorationen blev udleveret i en, enten lille blå eller grå-brun papkasse eller i en brun eller blå papirpose hvor på dekorationens navn var skrevet i sort gotisk skrift.

Antagelig blev der fremstillet omkring 5 millioner EK 2 mellem 1939 og 1945, af disse blev ca. 2.3 millioner kors udelt, egentligt et højt antal, taget i betragtning at der er tale om en tapperhedsorden, men nu var det ikke mere en orden, som kun kunne gives til militært personel, for ægte soldaterånd, men også til politifolk, medlemmer af arbejdstjenesterne "Todt" og "Speer", jernbanefolk, medlemmer af Hitler Jugend, den civile handelsflåde, Røde Kors osv.

Helt i det 3. Riges ånd, om mere eller mindre ligestilling, kunne kvinder nu også modtage Jernkorset. Det skal tilføjes, at kvinder fra 1870, også officielt kunne modtage EK, men Hitler var den første som reelt fik sat system i tildelingskriterierne for kvinder. Der var ca. 30 kvinder som modtog EK under den 2 verdenskrig. Disse var for hovedpartens vedkommende alle Røde Kors sygeplejersker.

Den mest kendte kvinde som modtog EK var testpiloten Hanna Reitsch (1912-1979). Den 28 marts 1941, fik hun EK 2, og den 5. november 1942 EK 1. Trods man ikke kan betvivle hendes personlige mod kan det egentligt undre, at hun istedet ikke modtog krigsfortjeneste ordenen, da hun ikke som sådanne tilhørte de væbnede styrker, men omvendt var der også en del militært personel, som under deres fronttjeneste blev dekoreret med krigsfortjenestekorset i stedet for faktisk et EK.

Den yngste som modtog EK-2 under den anden verdenskrig var den kun 12 årige Alfred Zenck, medlem af Hitler-Jugend. Han modtog korset for i marts 1945, at have ydet førstehjælp til 12 sårede soldater, og reddet dem i sikkerhed under russisk beskydning ved Oder.

Der blev ikke lavet et specielt ordensbånd for ikke-kombetane, som under de øvrige udgaver, idet indførelsen af krigsfortjenesteordenen skulle bygge bro, for forskellen. EK 2 1939 blev genindstiftet ved 1957 forordningen, hvor hagekorset blev erstattet af et egeløvsblad. Man kan dog også finde kors hvor ejeren selv med større eller som oftest mindre held selv har fjernet hagekorset. På disse udgaver er forsiden blank. De første produktionsserier af 1957 udgaven er fremstillet som 1939 udgaverne i tre dele og er magnetiske, mens de sidste udgaver ikke er magnetiske.



EK 2 1939 som det normalt blev udleveret med papirpose og den tilsvarende i 1957 versionen.



Alfred Zenck, den yngste modtager af et EK, får sit eksemplar overrakt af Adolf Hitler personligt, ved dennes sidste offentlige optræden i april 1945.



Tildelingsdokument til EK 2. Det kan forekomme i flere forskellige varianter.



Den berømte kvindelige pilot Hanna Reitch, som blev dekoreret med EK 2-EK 1 samt Gemeinsames Flugzeugführer- und Beobachterabzeichen i brillanter, i damemodel.

**Spændet til EK 2 kl 1914
- Spange 1939 zum E.K. 2 Klasse 1914 -**

Den 1. september 1939, indførte Hitler et spænde til EK, beregnet for de soldater som allerede havde erhvervet EK under den første verdenskrig, men generhvervede decorationen under den anden verdenskrig. Spændet for EK 2 klasse er en 30 x 39 mm ørn med udslåede vinger som står på en rund egeløvskrans hvori der er et hagekors. Spændet blev stukket gennem decorationens bånd, og båret på dette. Spændet kan godt være lidt svært at finde udbudt til salg, selv om det ikke direkte kan betegnes som sjældent. Ofte er de små clips på bagsiden af decorationen, som stikkes gennem båndet brækket af, eller repareret. Det antages at der er blevet uddelt ca. 100.000 spænder af både EK 1 og EK 2. Men tallet er kun vejledende for en ganske stor mængde oplysninger om spænderne gik tabt i krigens sidste år.

I 1957 versionen, er ørnen helt fjernet, og i stedet er anbragt et spænde med et miniature Jernkors som bærer inskriptionen. 1939, på båndet til EK-2 1914. Denne udgave af spændet er rimeligt let at finde udbudt til salg.



1914 EK 2 i østrigsk båndmontering med 1939 generhvervelsesspændet til decorationen



Spændet i den æske det normalt blev uddelt i.



Spændet i 1957 udgaven.

Jernkorset af 1 klasse
- Eisernes Kreuz 1. klasse -

Forsiden ligner EK 2, mens bagsiden er blank, idet der her sidder en nål, eller for enkeltes vedkommende en skrue, for fastgørelse på uniformens venstre brystlomme.

En kort overgang eksperimenterede man med en udgave lavet i stof og broderet tråd, som kunne sys direkte på uniformsjakken, beregnet til feltbrug. Denne version vant dog ikke særlig indpas, og blev tilsyneladende opgivet igen. De eksemplarer som lejlighedsvis ses udbudt til salg af denne version er derfor også temmelig dyre.

I stedet købte indehaveren af EK-1, en officiel "kopi", til tjenestebrug, og lod det originale eksemplar blive hjemme hos familien eller på kasernerne. Men det skal også for god ordens skyld at i nogle tilfælde var de officielle kopiér, oftest pænere i deres udførsel.

Hvor mange EK-1 der er blevet uddelt ved man rent faktisk ikke med sikkerhed idet, hovedparten af de officielle papirer gik tabt i krigens sidste dage. Antagelig er der blevet uddelt omkring 300.000 EK 1 mellem 1939 og 1945. Det antages, af militærhistorikerne, at der er blevet fremstillet omkring 700.000 EK 1.

Selv om det var meningen at EK-1 også skulle give for en heltemodig optræden på slagmarken, var tildelingsreglerne i praksis varieret, hvilket vil ses af følgende eksempler for tildeling: En ubads kaptajn modtog sædvanligvis EK 1, når han havde sænket 500.000 tons fjendtlig skibstonage. En pilot modtog decorationen efter at have nedskudt fire eller fem fjendtlige fly, men en soldat i hæren eller våben-SS skulle yde tre eller fire enkelt indsatser, som lå over disse indstaser som gav han EK 2. Dog kunne en helt enestående enkelt indstats også udløse et EK 1, i en sådanne situation modtog soldaten pr. automatik EK 2, da den jo rangerer under EK 1, men dette var noget som skete yderst sjældent. Et par af eksemplerne var kaptajn Reinen, fra den tyske handelsflåde. Hans skib "Menes", som sejlede forsyninger til Rommels Afrika-Korps var blevet sænket, og han selv reddet ombord på et andet fragtskib "Birmania". Under et større bombeangreb på Tropili's havn, blev "Birmania" ramt af et større antal bomber, som dog ikke eksploderede. Disse bomber lykkedes det for Reinen at demontere under yderst vanskelige forhold, hvorved han reddede et stort antal menneskeliv og ikke mindst en dyrebar last forsyninger. Reinen var i øvrigt den første civile som modtog 1939 EK 1. En anden som modtog begge klasser på engang var SS-Brigadenführer Jürgen Stroop,, for i 1943 at slå oprøret i Warszawa's Ghetto ned. Begrundelsen herfor var at det kun kostede 85 sårede og 16 døde tyske soldater at besejre Ghettoens 57.000 jødiske "oprører".

Copyright



EK 1 i 1939 udgaven, og herunder samme dekoration i 1957 versionen. Der er tale om et kors af første produktionsserie, hvorfor det har en patina man ikke ser på serie 1 og 2.



1939 Spændet til EK 1 kl 1914 - Spange 1939 zum E.K. 1 Klasse 1914 -

Dette spænde er fuldstændig identisk med det spænde som blev brugt til EK 2, bortset fra at ørnens vinger er 44 mm brede. Spændet som normalt er forsynet med en nål, på bagsiden, blev båret på brystet lige over EK 1 fra 1914. Der eksisterer nogle enkelte varianter, som er relativt sjældne, hvor spændet er monteret direkte på øverste randkant af 1914 EK 1. Denne montering er blevet gjort for ejerens egen regning, og disse kors står i meget høj samlerkurs, men ses ofte kun som kopier.

Der findes også enkelte spænder som er blevet forsynet med en skrue på bagsiden, istedet for standard nålen. Disse er også blevet lavet for egen regning.

Man antager at der er blevet uddelt ca. 100.000 spænder af både EK 1 og EK 2. Men tallet er kun vejledende for en ganske stor mængde oplysninger om spænderne gik tabt i krigens sidste år.

I 1957 versionen er ørnen helt fjernet, og erstattet af et spænde hvorpå der sidder et miniature jernkors flankeret af tallet 19-39.



1939 EK-1 spænde



1939 EK-1 spænde i 57 versionen



EK-1 1914 monteret med spændet for EK-1 1939. En sjælden version, da monteringen skete for ejerens egen regning. Bemærk i øvrigt at malingen er begyndt at skalle af på EK.



EK-1 1914 monteret med spændet for EK-1 1939 i 1957 versionen. Tros medaljen er fabriksny, er der tale om en meget sjælden medalje version, hvilken også har en betydelig afspejling på prisen.



kershop.com

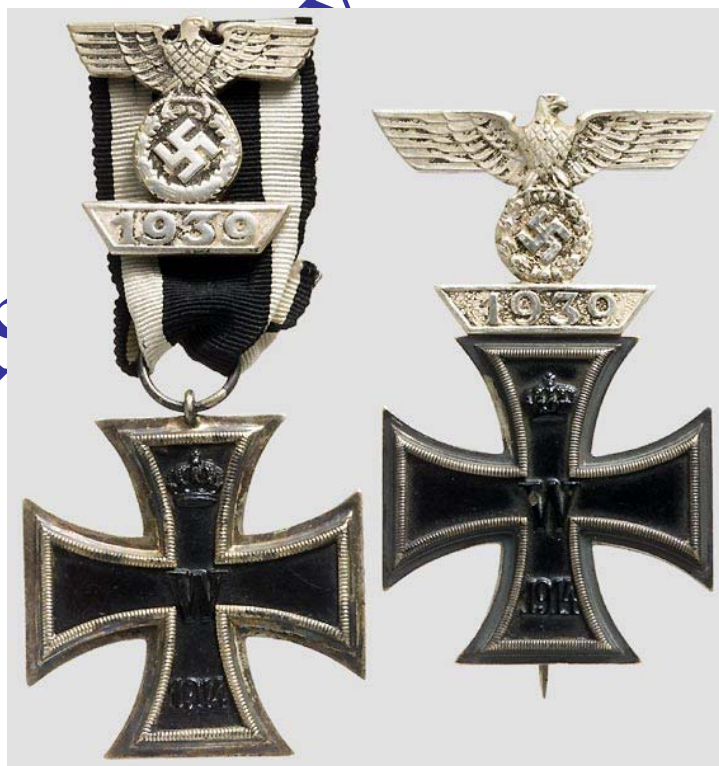
En ukendt befalingsmand er lige blevet dekoreret med et EK-2.



Originaludgaver af EK 1 og EK 2. Bemærk at de er næsten lige store. EK 1 er af typen med skrue på bagsiden i stedet for standart nålen. Skruen blev normalt monteret for ejerens egen regning.



General af bjergjægerne Eduard Dietl, bærende begge klasser af generhvervelsesspænderne, samt Ridderkorset til Jernkorset.



Ridderkorsets Ridderkors. -Das Ritterkreuz des Eisernen Kreuzes –

Som før nævnt blev Jernkorsets Ridderkors indstiftet, med Hitlers genindstiftelse af Jernkorset af 1. september 1939.

Der er tale om en helt ny orden, som skulle danne bro, mellem springet fra Jern Korset af første klasse og Stor Korset. Som tidligere nævnt blev de tyske fyrstedømmers "lokale" ridderordner ved samme lejlighed afskaffet, så som den prøjesiske Pour le Mérite, Bayernens Max-Joseph's Orden og Hohenzollern's ridderkors..

Korset, som bliver båret omkring halsen, ved alle lejligheder, i et 45 mm bredt bånd, måler 48 x 55 mm og minder i udseende meget om EK 2, hvilket i øvrigt betød at mange af bærerene fik sat et øje i et EK 2, og bar denne som erstatning, for ikke at miste eller beskadige deres originale ridderkors dekoration. Disse udgaver kaldes populært "front-ridderkors", og er efterhånden blevet temmelig dyre og eftertragtede samlerobjekter.

Korsets ramme var lavet i ægte sølv, som varierer fra 80,0% til 93,5% i renhed, hvilket også er stemplet ind i det enkelte kors's revers med tal som går fra 800 til 935. Hvor tallet 800, er det hyppigst forekommende. På reversen af RK står normalt også fabrikantens fremstillingskode.

Den første soldat fra hæren som modtog ordnen var en menig, ved navn Hubert Brinkfort, som modtog denne den 7 marts 1941.

Tildelingskravenen var noget forskellige og blev ændret lidt efterhånden som krigen skred frem, eks. modtog løjtnant Egon Meyer, pilot i Luftwaffe RK i 1941 for sin 20 luftsejr, mens en anden pilot; premierløjtnant Otto Kittel måtte have 123 luftsejre i 1943, før han modtog sit RK.

Et af de bedste eksempler på en enkelt præstation, var SS-menig Erich Göstl af 6. SS panzerregiment "Lebens Standarte Adolf Hitler" som den 31.10.1944 modtog et RK, for med sit lette maskingevær at have forsvaret sin stilling mod angribende britiske styrker i Normandiet. Først blev han ramt i det ene øje, men fortsatte ildkampen. Så blev han ramt i det andet øje. Tros han nu var blind blev han ved med at skyde, hvilket betød at de angribende styrker trak sig tilbage. For denne handling modtog han EK-2, EK-1 og RK på engang!

Mærkeligt nok har man faktisk ikke helt styr på hvor mange af denne relative høje orden som blev uddelt, idet mange papirer gik til grunde ved krigens slutning. Nogle fik en "feltdekoration", i krigen sidste dage, men der blev aldrig udstedt officielle dokumenter, mens andre også fik en "feltdekoration", hvor det kun var dokumenterne som blev lavet, men personerne fik aldrig selve dekorationen. Dette har selvfølgelig betydet at, nogle er først officielt er blevet Ridderkors bærer lang tid efter krigen, da bl.a. efterforskning fra *Ordensgemeinschaft der Ritterkreutzträger*, har afsløret dette. Denne organisation tæller ca. 400 medlemmer, af de godt 900 ridderkors-bærer som stadig er i live i dag.

Antagelig er omkring 7310 blevet dekoreret med et Ridderkors, hvoraf 882 fik egeløv, 159 fik svær, 27 diamanter og én det gyldne ridderkors

Det eneste man ved med sikkerhed var at 10 italiener, 18 rumæner, syv ungarer, to spanier, to finner, to japaner og to slovakker som de eneste udlændinge blev dekoreret. Disse personer kæmpede side om side med de tyske styrker som allierede, i deres eget lands uniform, og må ikke sammenlignes med udenlandske frivillige som kæmpede i tysk uniform, fortrinsvis i Våben SS.

Det kan lyde mærkeligt at der blev uddelt relativt mange af denne høje dekoration, sammenlignet med f.eks. hvad England uddelte i samme periode. Tallet skal dog ses i lyset af Jernkorset var en dekoration som var opdelt i flere klasser og som blev givet uden at skele til graden som soldaten havde, hvilket engelske dekorationer ek-

sempelvis ikke gør. Nogle engelske dekorationer gives kun til menige og befalingsmænd, mens andre kun gives til officerer.



Bemærk korset er stemplet "800" på både randkandt, og i dette tilfælde også på egeløvet til dekorationen.

Ridderkorset var ikke kun en dekoration som blev givet for heltmodig optræden i kamp, men strengt taget også som en art fortjeneste dekoration, hvis eks. en ubåds kaptajn i krigsmarinen havde sænket 50.000 BRT fjendtligt skibs tonnage, modtog han et Ridderkors, eller hvis en luftwaffe pilot, havde fløjet et stort antal kampmissioner mod fjenden, kunne han også modtage et Ridderkors, taget han ikke opfyldt de nedskydnings krav, som før blev omtalt. Eftersom de tyske piloter ikke blev afløst efter en periode som de engelske og amerikanske piloter, der normalt modtog et "Distinguished Flying Cross" efter deres operationsperiode, der ofte lå omkring 25 missioner, og som sådan fløj, mere eller mindre kampindsats, i næsten fem år, er et EK eller Ridderkors pludselig måske ikke så høj en dekoration alligevel.

Men skulle man alligevel drage en parallel, og sætte Det gyldne Ridderkors, som den højeste tyske tappeheds dekoration, op i mod et Victoria kors, kan det undre lidt at der under krigen blev uddelt et tysk gyldent Ridderkors mod 182 Victoria kors.

Men det var nu ikke Luftwaffe, der som de fleste tror, der havde flest ridderkorsbærere. Det var hæren med ca. 4500, efterfulgt af Luftwaffe med ca. 1700, Våben SS med ca. 420 og sluttelig Krigsmarinen med ca. 300.

Danskere i tysk tjeneste modtog Ridderkorset, var i nævnt rækkefølge:

SS-Unterscharführer Egon Christoffersen (08,02,1919-15,01,1988) 7 SS Frivillige panserede infanteri regiment 24 "Danmark" modtaget Ridderkorset den 11 Juli 1944.

SS-Untersturmführer Søren Kam (02,11,1921 -) ved 1. SS-Pz GR 9 "Germania" modtaget Ridderkors den 7 Februar 1945.

SS-Obersturmführer Johannes Hellmers (23,10,1918-15,12,1999), chef for 6. Niderlandicher SS-Freiw. Pz.G.R. 48 "General Seyffardt" modtaget ridderkorset den 5 Marts 1945.

Alle klasser af ridderkors er blevet rigt kopieret, men som oftest er de yderst lette at genkende, selv for en uerfaren samler. Der er dog blevet fremstillet en kopi, af et almindeligt ridderkors som har cirkuleret på verdensmarkedet i små 2 år. Dette kors er ualmindeligt godt lavet, og bærer alle stempler som om det er blevet fremstillet af Steinhauer und Sohn. Det eneste som egentligt afslører korset, som kopi, er at det vejer mellem 26,0 og 26,3 gram hvor et originalt kors fra Steinhauer und Luck vejer 29,5 gram.

Vil man endelig have et ridderkors til sin samling, bør man kun købe det ved et anerkendt auktionshus eller professionel forhandler, og helst med et ægtheds-certifikat på at medaljen er en tidsmæssig original.



Tre danskere i tysk tjeneste opnåede at blive udmærket med den høje tapperhedsdekoration; Søren Kam, Johannes Hellmers og herunder Egon Christoffersen.





1939 udgave af Ridderkorset til jernkorset.

**Jernkorsets Ridderkors med egeløv.
- Das Ritterkreuz des Eisernen Kreuzes mit dem Eichenlaub-**

Som en ny klasse af Jernkorset blev Ridderkorset med egeløv indstiftet, den 3 juni 1940, og blev for første gang uddelt den 19 juli 1940 til chefen for 3. bjergjæger division Generalløjtnant Eduard Dietl., for dennes ledelse af de tyske styrker i Narvik. Sammen med tildelingen blev han i øvrigt forfremmet til general for bjergjægerne.

Dekorationen bestod af et lille sølv vedhæng, på 20 x 20 mm som forestillede tre egeløvsblade, hvor det forreste blad overlappede de to bagerste. Egeløvet var lavet i ægte sølv, som varierer fra 80,0% til 99,0% i renhed, hvilket også er stemplet ind i den enkelte dekoration's revers, med tal som går fra 800 til 900. På reversen af egeløvet står normalt også fabrikantens fremstillingskode.

På reversen af egeløvet var monteret et øje som passede til ordensbåndet og det RK som den dekorerede, i hovedparten af tilfældene, havde i forvejen. Han fjernede sit "gamle" øje, og monterede egeløvet i stedet. Bærerne havde lov til at få lavet et par kopiér til dagligdags brug, af egeløvet. Disse kopiér var normalt ikke lavet i samme sølv renhedsgrad, som det originale sæt. Men det var mest af økonomiske årsager, da den dekorerede person selv skulle betale for sættet.

Alt i alt blev der frem til 9. maj 1945 uddelt 882 stk. af jern korsets ridderkors med egeløv. Dette tal skal dog tages med et lille forbehold, for der kan godt være uddelt et par mere, som ikke er blevet korrekt registreret.



Copyright



ershop.com

Et perfekt sæt bestående af Ridderkors til EK med egeløv komplet i korrekt æske. Pris ikke under 27.000 danske kroner.



Copyright

Ægheds-certifikat til et sæt egeløv til RK/EK udstedt af en af tysklands eksperter Detlev Niemann

Jern Korsets Ridderkors med egeløv og sværd - Das Ritterkreuz des Eisernen Kreuzes mit dem Eichenlaub und Schwertern-

Den 21 Juni 1941 modtog Oberstløjtnant Adolf Galland, som var chef for den 26. jagereskadrille, Jern Korsets Ridderkors med egeløv og sværd, som den første.

Men allerede næste dag modtog chefen for den 51. jagereskadrille, Oberstløjtnant Werner Mölders også denne orden. Men ordnen blev faktisk først officielt indstiftet den 28. September 1941, altså 99 dage efter den første uddeling, selv om Hitler personligt havde overrakt dekorationerne.

Selve dekorationen afveg ikke i udseende fra ridderkorset med egeløv, udover at der var tilføjet et sæt krydsede sværd, som sad under egeløvet. Sværene var 24 mm lange og krydsede i en vinkel på 40 grader.

Dekorationen var lavet i ægte sølv, som varierer fra 80,0% til 99,0% i renhed, hvilket også er stemplet ind i den enkelte dekorationens revers. På reversen står også fabrikantens fremstillingskode.

Man kan komme ud for en del "halv-officielle", kopier. Specielt hvis man sidder og kigger på gamle fotos af egeløv og sværd bærere, kan man se at, der kan være del variation på de forskellige dekorationer. Dette skyldes at enheden ofte gav modtageren et sæt håndlavede egeløvsblade med sværd, før det officielle sæt kom frem til ham. Dette sæt blev modtageren som oftest ved med at bære, som tak til soldaterkammeraterne.

I indstiftningsåret 1941, blev ordnen uddelt 5 gange. I 1942 18 gange, 1943 19 gange, 1944 76 gange og i 1945 41 gange. Den sidste uddeling fandt sted den 9 Maj 1945, hvor 4 soldater blev dekoreret af storadmiral Dönitz.

Den japanske Storadmiral Isoroku Yamamoto modtog, som den eneste udlænding, den 27. maj 1943 posthumt ordnen, efter han var faldet den 18. april 1943.



Jernkorsets Ridderkors med Egeløv og Sværd og Brillanter - Das Ritterkreuz des Eisernen Kreuzes mit dem Eichenlaub, Schweren und Brillanten-

Den 15. Juli 1941, blev Jern Korsets Ridderkors med egeløv og sværd og brillanter indstiftet, som den højeste tyske tapperhedsorden, og allerede den samme dag uddelt for første gang, til nu oberst Werner Mölders. Som med Ridderkorset med egeløv og svær, blev denne orden først officielt godkendt den 28. september 1941.

Da denne dekoration var håndlavet, er ikke to dekorationer helt ens. Antallet af brillanter og deres placering kan også variere. Men normalt er der omkring 45 - 50 brillanter af forskellig størrelse og karat.

Et ukendt antal "officielle" kopiér blev fremstillet, til daglig brug, da ingen af bærerne ønskede at miste deres orden i kamp. Disse "kopiér" var som oftest belagt med Similistene eller safir. Ved modtagelsen af dekorationen, medfulgte en "kopi" til daglig brug, men ofte fik man fremstillet en eller to ekstra.

Rigsmarskal Göring, var i øvrigt bagmanden bag det allerførste sæt kopier, som blev fremstillet, det hans syndes at brillanterne i Werner Mölders dekoration, var lige lovlige billige. Så han fik lavet et sæt til Mölders med ædelstene i en betydelig bedre kvalitet.

Alt i alt blev denne dekoration, frem til den 8. Maj 1945, uddelt 27 gange, og alle til officerer, efter personlig godkendelse af Hitler.



Oberst Werner Mölders som døde i et flystyrt på vej til Ernst Udet's begravelse den 22 November 1941. Han havde da fløjet over 300 kampmissioner og havde 101 luftsejre.



Et originalsæt som var udbudt til salg for et par år siden ved et auktionshus. At der så mangler en enkelt sten betyder intet for prisen, som ligger på en 1/3 af en årsløn.

**Jernkorsets Ridderkors med gyldent egeløv med sværd og brillanter.
- Das Ritterkreuz des Eisernen Kreuzes mit dem mit dem Goldene Eichenlaub mit Schwertern
und Brillanten -**

Dette var den sidste og højeste klasse i Jernkorsets Ridderkors klasse, som blev indstiftet den 29 december 1944, af Adolf Hitler, som belønning for de usædvanlige heltedige operationer Stuka-piloten oberst Hans-Ulrich Rudel (1916-1982), havde udført over den russiske front, og Rudel havde på det tidspunkt erhvervet samtlige tapperhedsdekorationer som man kunne få.

Rudel opererede over østfronten i perioden 1941-45. Han nedkæmpede bl.a. omkring 519 kampvogne, et slag-skib, havde 11 luftsejre (i FW 190 jager), omkring 150 artilleristillinger og et antal mindre skibe på hans ca. 2530 missioner. Til historien også hører at han blev skudt ned lidt over tredive gange, og tros tabet af det meste af et ben, efter et styrt, lykkes det han at få lov til at fortsætte flyvning, hvorefter han med et ben nedkæmpede 29 kampvogne.

På dette stadi af krigen var Luftwaffe, faldet i unåde hos Hitler, så det at Hitler selv måtte indrøre en ny tapperhedsorden, og så på grund af en Luftwaffe-officer, var selvfølgelig lidt af en fryd for hele Luftwaffe, med Göring i spidsen.

Oprindelig var det Hitlers tanke, at der ikke kunne være mere end tolv bærer af denne dekoration, på en gang. Men fakta var, at der aldrig blev uddelt mere end det ene eksemplar til Rudel, som fik sin tildelt den 1. januar 1945, under resten af krigen. I øvrigt fik Rudel heller aldrig sit Ridderkors dokument, ved tildelingen. Det var faktisk også tæt på han ikke havde fået dekorationen, for han insisterede på at hvis dekorationen var ensbetydende med at han ikke længere måtte flyve, men sættes i et stabs job, kunne han godt undvære den!

Selve dekorationen, var håndlavet, med egeløvet og sværene i 18 karat guld og dekorationen besat med halvtreds små brillanter. I udseende og form er dekorationen identisk med det "almindelige" egeløv og sværd, men fremstillet i rent guld.

Dekorationen eksisterer i en 1957 version, som dog er lavet af semilimstene og forgyldt sølv. Denne version er også temmelig sjælden, men det eneste alternativ man som samler har, såfremt man vil "fuldende" en EK samling i 1939 udgaven.

Copyright www.Bunkershop.com



Rudel's Jernkorsets Ridderkors med gyldent egeløv med sværd g brillanter.



1957 version af decorationen. Bemærk sværdspidserne er mere "bløde", på denne udgave.



Rudel med jernkorsets Ridderkors med gyldent egeløv med sværd og brillanter. På billedet ses endvidere frontflyverspændet, med yedhæng, ordensbåndet til EK 2 i knaphullet. Over brystlommen ordensbåndet til Sudentenland-medaljen, under brystlommen anes Pilotfører decorationen, EK 1 og det gyldne HJ emblem. Det er egentligt mærkeligt at man ikke ser Rudel bære østfront medaljens bånd, når man tænker på, at det var der han var tjenestegørende, og vandt langt hovedparten af sine sejre. Med det i tankerne kan den historiske oplyste læser, undre sig over hvordan Rudel kunne overleve fangenskabet efter krigen. Men det skyldtes det simple faktum, at han – ligesom så mange andre af luftens "esser" – hoppede i et fly da Tyskland havde overgivet sig, og fløj ind i en amerikansk zone hvor han overgav sig. Modsat eksempelvis kollegaen Hartmann, som også havde generet den røde hær voldsomt, slap han for udvisning til russerne og var kun interneret i nogle måneder førend han blev løsladt, mens Hartmann blev sendt tilbage til den russiske sektor, og måtte 10 år i sovjetisk Fangelejr.

Jernkorsets Storkors - Das Grosskreuz des Eisernen Kreuzes -

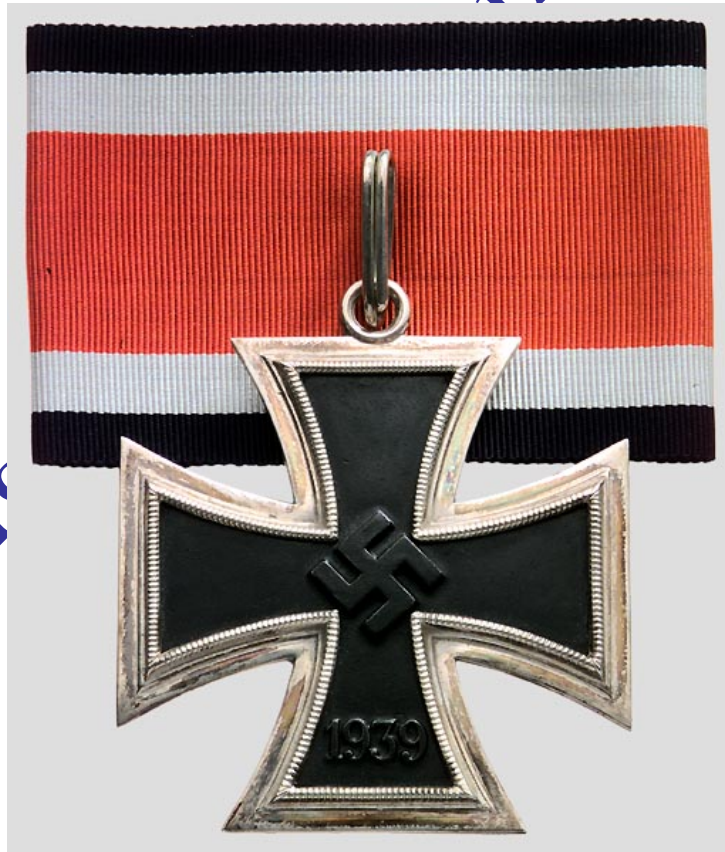
Med Hitlers fornyelse af Jernkorset den 1. september 1939, indstiftes også et Jernkorsets Storkors. Dette storkors, skulle efter bestemmelserne, være dobbelt så stort som et Jernkors, men dette kom ikke til at passe helt, for Storkorset havde en bredde på 63,5 mm, mens et "almindeligt" Jernkors er 44 mm bredt. Oprindeligt skulle randkanten have været belagt med guld, men dette var Hitler imod. En rigtigt soldaterdekoration skulle ikke være prangende, så man bibeholdte den oprindelige randkant af sølv.

Selvom om kun et blev givet, den 19 Juli 1940 til luftmarskal Hermann Göring, for dennes ledelse af Luftwaffe efter invasionen af Frankrig og de omliggende lande, og det originale eksemplar, ironisk nok blev ødelagt under et bombeangreb af Berlin, vides det med sikkerhed at, han fik lavet 12 dubleanter, ved berliner medaljefirmaet Godet.

Så sent som i 1997, var et af disse til salg ved et tysk auktions hus og blev solgt for en pris omkring 115,000 danske kroner.

Göring mente i øvrigt selv, at den oprindelige form var lidt for "billigt" udført, så han ændrede Storkorset, så randen blev af platin og selve medaljefladerne, af Onyks, på de kopiér han fik udført.

Dekorationen blev ikke genindstiftet ved 1957 forordningen, da Göring som eneste bærer var afgået ved døden, ved dennes selvmord. Den kan dog lejlighedsvis findes som kopi, i rimelig god udførsel.



Et af Göring dubleant Storkors, med fabrikantkode L/12, solgt i efteråret 1997.

Iøvrigt skal tilføjes at Göring også var dekoreret med Pour Le Merite, som han vandt under den første verdens krig, hvor han var et af det kejserlige luftvåbnets "Esser". Han var meget glad for denne dekoration, og ofte kunne man aflæse hans humør på hvilken "halsdekoration" han bar. Når det gik skidt i krigen, blev storkorset som regel skiftet ud til fordel for Pour Le Merite, og når det gik godt, så kom storkorset frem igen. Dette er også forklaringen på at, man som oftest ser ham bære Pour Le Merite på nogle af de sidste fotos som blev taget af ham omkring slutningen af krigen.

Göring var også dekoret med Jernkorsets Ridderkors. Denne dekoration bar han dog normalt kun til enkelte parader, eller på officielle fotos.



Göring med Storkors, hans elskede Pour Le Merite, og under dette anses ridderkorset til EK. Bemærk størrelsesforskellen på de to kors.

**Stjernen til Jern Korsets Storkors
- Stern zum Grosskreuz des Eisernen Kreuzes 1939 -**

Der blev aldrig uddelt nogle Stjerner til Storkorset af 1939, men det vides med sikkerhed at der blev lavet nogle "prototyper", af juvelerfirmaet Rath, i München. Disse bestod af en otte-takket poleret sølvstjerne som er 85 mm bred. I midten sidder et "alm." Jernkors af første klasse. Dekorationen skulle bæres som en bryst orden, ligesom det tyske kors. Forbilledet for decorationen var den gyldne strålestjerne til Jernkorset, som blev givet til Feltmarskal Blücher og Feltmarskal Hindenburg, da de begge var blevet dekoreret med Jernkorsets Storkors, og man manglede en ny og højere decoration til dem. Spørgsmålet er derfor nok, om man oprindeligt havde Hermann Göring, i tankerne da man bestilte den nye decoration.

Stjernen til Storkorset af 1939, blev så vidt vides allerede bestilt ved juveler Rath, af det tyske ordenskapitel, i slutningen af 1940, men herefter fortaber den yderligere historie sig.

Det eneste officielt kendte eksemplar er i dag udstillet på det amerikanske militær akademi West Point's museum. Grunden hertil skyldes, at det var amerikanske efterretnings soldater som fandt et ukendt antal stjerner, antagelig på Schloss Klessheim, ved Salzburg i Østrig, efter krigens afslutning. Som det skete med Hitler's private fotoalbum, har én eller nogle af disse soldater med stor sandsynlig "nappet" hovedparten af stjernerne og beholdt disse som "krigs-suverniers", og afleveret måske et eksemplar til fortsatte myndighed.

Det kan selvfølgelig kun være spekulationer, for historikerne mener at der måske var blevet bestilt og fremstillet 12 stjerner, så det lyder mærkeligt at de ikke er dukket op nu snart 60 år efter krigens afslutning, og i samlerekredse vides det at i hvert fald, at kun et originalt eksemplar, skulle være i cirkulation, og det antageligt befinder sig i England.

Dekorationen er i skrivende stund begyndt at dukke op i kopiform, til samlere som gerne vil "fuldende" deres EK samling.



Kopi af Stjernen til Jern Korsets Storkors

Jernkorset af 1957

Efter Tysklands nederlag i maj 1945, blev alle decorationer indstiftet i tiden 1933-1945 forbudt.

Dette forbud varede frem til den 26. juli 1957 da en lovændring omfattende titler, ordner og udmærkelser tillod at hovedparten af disse dekorationer måtte bæres igen, forudsat hagekorset, eller andre symboler som henhørte til nazi-tiden blev fjernet fra disse.

På jernkorset af 1939 medførte det at, hagekorset blev fjernet og erstattet af et egeløvsblad, gældende for alle klasser, med udtagelse af storkorset, som kun var uddelt i et eksemplar til Hermann Göring, der jo som bekendt begik selvmord under Nürnberg processen.

Spændet til Jernkorset blev ændret, idet ørnen med de udstrakte vinger blev erstattet af et spænde hvor der står 19-39, imellem et miniature jernkors.

Korsene blev også "konverteret" om, så man kunne bære dem som direkte ordensbånd, over brystlommen på uniformsjakken, hvor jernkorset af anden klasse bestod af båndet, første klasse et bånd med et miniature jernkors. Ridderkorset var et større bånd i de samme farver, med et lidt større miniature jern kors. Man kunne dog ikke se om bæreren havde egeløv eller sværd.

Hovedparten af Jernkors af 57 versionen er fremstillet af Steihauer und Luck fra Lüdenscheid, og dermed i en fremragende kvalitet. Der er i hvert fald for Ridderkorsets vedkommende lavet 3 produktions serier i tidsperioden 1957 – ca. 1967. Den første udgave er magnetisk og i fremstilling identisk med 1939 udgaverne som et tre delts stykke og med fabrikationsstempler, mens anden serien kan variere lidt. Sidste serie er overhøvet ikke magnetisk og standset ud i et stykke.

For vedhænet "egeløv med sværd" skal bemærkes at 57 versionen er mere afrundet på sværdspidserne end den "originale" 39 udgave.

Til 57 versionerne hører også den del af de originale 1939 kors som blev ændret for ejerens egen regning- eller hånd, sidstnævnte ofte med uheldige følger når man forsøgte at slå eller file hagekorset af. Den type kors eller dekorationer i almindelighed er der stigende efterspørgelse på blandt samlere, da disse er med til at danne et tidsmæssigt korrekt billede af tiden. Selvfølgelig kan afnazificeringen af medaljerne også have fundet sted i en allieret krigsfangelejr, hvor det var tilladt de tyske soldater at bære deres dekorationer, hvilket ikke gør historien mindre spændende.

57 udgaverne er endnu rimeligt lette at finde og er ikke specielt dyre, selvom priserne er kraftigt for opadgående. Et ridderkors af sidste produktionsserie, og den billigste, koster omkring 2100,- danske kroner, mens de øvrige udgaver, EK-2, EK-1 og generhvervelses spænder ligger fra små 450,- og op til 800,- kroner i skrivende stund.

Copyright

WWW.BUNKERSHOP.COM



1957 RK til EK i æske.

munkershop.com



To 1957 ridderkors til EK af sidste produktionsserie

Copy

Kopier

Da Jernkorset er et populært samleremne, og tros stort set alle medaljer og dekorationer uanset land, er blevet kopieret, er 1939 Jernkorset af alle klasser er selvfølgelig fremstillet i et utal af forskellige kopi versioner. Nogle er meget nemme at gennemskue, selv for en uøvet samler, mens andre som kort nævnt under Ridderkorset, er fremragende, og kan narre selv eksperten. Men det er nu ikke usædvanligt at man kan stille mange spørgsmål til det enkelte stykke, eftersom over 30 forskellige fabrikanter fremstillede jernkorset, under krigen.

Heldigvis er der ikke så stor variation, som man måske kunne forvente med så mange fabrikanter, da alle brugte den samme type støbeform, til fremstillingen af korset, udviklet af Steinhauer und Luck, fra Lüdenscheid.

Fremstillingsmetoden var stort set også ens. Alle jernkors er som nævnt fremstillet i tre dele. Selve centret af korset er et udstanset malteserkors i jern, som er blevet finpuset, belagt med en matsort oliebaseeret lak, som herefter er blevet brændt. Randkanten på korset, som er lavet af nysølv, er herefter monteret på rammen og finpuset og endelig er øjer til bånd eller nåle blevet monteret. Eneste undtagelse herfor er nogle eksemplarer, som egentligt er ret sjældne, hvor jerncenteret er blevet erstattet af enten kobber, messing, aluminium eller zink. Kors af den type blev alle leveret til krigsmarinen, idet det normale standart kors, med jern-center, uddelt til denne våbenart, havde det med at ruste efter kun få dage til søs.

De billige udgaver af kopierne er normalt banket ud af ét stykke metal, mens de fineste og dyreste kopier er lavet i tre dele som originalerne. Man kan så heldigvis påpege at disse kopier ofte er så dyre, at det faktisk er billigere at købe det originale stykke, såfremt man taler alle EK-klasser op til Ridderkors, hvis man vil gå lidt på kompromis og måske købe et kors som ser lidt brugspræget ud, eller måske endda er blevet repareret fordi nålen har været brækket af.



Typisk polsk kopi til et par hundrede kroner. Som oftest er de polske kopier de mest ringe, og efter min mening ikke pengene værd. Som oftest kan man for en halvanden hundrede kroner mere få en dekoration af betydelig bedre kvalitet, fremstillet i Vesteuropa eller England.

Medaljer efter 1945

Det kan måske virke lidt rodet, lige pludseligt at springe ind her, og skrive om tyske medaljer efter 1945, når vi allerede har været lidt inde på området i forbindelsen med gennemgangen af Jernkors udgaverne, så for ikke at forvirrer for meget vil jeg lige kort komme ind på de tyske medaljer, efter 1945 da jeg sammen med krigsudgaverne, som efterfølgende gennemgås, vil vise 1957 versionen af den omtalte dekoration.

Efter Tysklands nederlag i maj 1945, blev alle dekorationer indstiftet i tiden 1933-1945 forbudt, som led i afnazificeringen. Mange militære veteraner, som havde vundet deres dekorationer i "ærlig" kamp, var dog ligeglade med dette forbud. De omgik forbuddet ved enten selv, eller ved en sølvsmeds/medaljørs hjælp at fjerne hagekorset på deres dekorationer, for så at bære dem igen. Allerede fra 1951, da man indstiftede "Der verdienstorden der Bundesrepublik Deutschland", begyndte de gamle krigsmedaljer at dukke op igen på uniformerne, i afnazificeret stand. Det var dybest set ulovligt, men der blev set gennem fingrene med det fra officiel side. Men det skulle dog have en ende, så den 26. juli 1957 blev der fra Rigsdagen med en officiel lovændring omfattende titler, ordner og udmærkelser officielt tilladt at hovedparten af disse dekorationer måtte bæres igen, forudsat hagekorset, eller andre symboler som henhørte til nazi-tiden blev fjernet fra disse.

Dette betød naturligvis at alle DNASP dekorationer som eks. Blodordnen, Det almindelige og det Gyldne Parti emblem, Hitler Jugend emblemer blev forbudte da de var rene partidekorationer. Det medførte også at Spaniens korset og andre Spaniens dekorationer, Mutterkreuz og diverse SS-førtjenestemedaljer blev forbudt, da disse også havde et præg af parti politik over sig.

Af en eller anden grund blev den berømte Pour Le Merite i militæruddagen heller ikke genindstiftet, men kun udgaven som tildeles for videnskab og kunst.

Forordningen gjaldt kun i Vesttyskland. I Østtyskland var det totalt forbudt at bære noget som helst fra perioden 1936 – 1945, eller tidligere for den sags skyld.

En del af de "gamle" medaljefirmaer så pludselig officielt dagens lys igen, og startede straks en ny produktion af dekorationer som levede op til de nye krav, som end nogle af dem allerede havde lavet "erstatningsmedaljer", til veteranerne. Nogle af disse nye dekorationer blev endda fremstillet ud fra de originale støbeforme, og forsynet med de "gamle originale" LDO nummere.

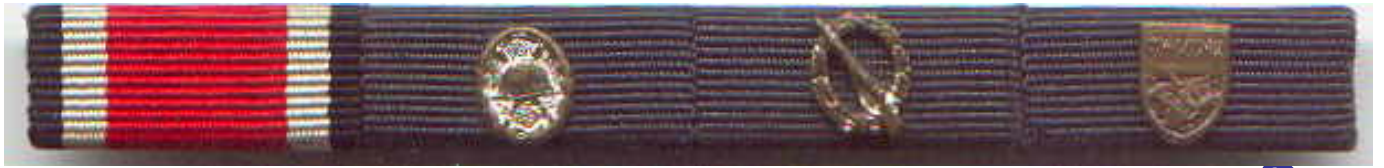
Man kommer ikke uden om, at en vis overproduktion fandt sted. Steinhauer und Luck lavede et større antal Egeløv, Egeløv og sværd til EK. Endda blev det også til en mindre produktionsserie af de gyldne egeløv og sværd og til brillanterne, som dog var lavet i poleret glas.

Vil man gerne samle på de tyske dekorationer, og villig til at samle på 1957 versionerne, er man stort set helt fri for at komme i nærheden af noget som ligner en kopi, eller som kan betegnes som kopiér. Udvalget er selvfølgelig med begrænsninger, men endnu er dekorationerne dog rimelige i pris og efterspørgsel er ikke større end man som nævnt må betragte priserne for yderst rimelige. I skrivende stund mærkes dog en svag stigende efterspørgsel på denne version, hvilket selvfølgelig også har en afsmitning på priserne, så man bør ikke vente i al evighed, hvis man vil "billigt" til disse dekorationer.

I de næste dekorationer som omtales, vil 1957 udgaven af den samme dekoration være medtaget, hvor en sådanne eksisterer.

Vi har ganske kort været inde på at mange 57 versioner blev "omdøbt" til også at kunne bæres som ordensbånd. Som oftest er det en miniature udgave af dekorationen i 9 millimeters størrelse, som er anbragt på et mørkeblåt bånd.

Rent samlermæssigt er disse ordensbånd også ved at være efterspurgt, og i stigende pris. Inden vi går videre med de tyske medaljer vises her et par eksempler på ordensbåndene. Som det nok kan ses, er ordensbåndene faktisk små kunsthåndværk, hvilket nok kan berettige dels prisen samt efterspørgslen.



Spænde for EK-2 1939, såret tegnet i sølv, infanteri decorationen og Krim-skjoldet.



Spænde for ærmebånd "afrika", radiooperatør i luftwaffe, værnemagtens 4 års for tjenestetegn, og Afrika-felttog medaljen.



Et andet 57 spænde bestående af Ridderkorset, Det Tyske Kors i guld, EK 1 og 2, Nærkampspænde i guld, såretegn i sølv, infanteristormtegnet, krigsfortjenestekorset af 2 klasse med sværd og østfrontmedaljen. Dette spænde vil koste omkring en små 500 kroner.

For at fuldende, skal jeg gøre opmærksom på en anden form for medaljer som også er meget overset af danske samlere, nemlig miniraturene. Modsat bl.a. de danske som sidder i et ordensbånd ses de ofte anvendt til civil brug, hvorfor de er monteret på en nål. Man kan dog også finde enkelte, der som oftest er fra perioden omkring 1 verdenskrig, som sidder monteret på en lille kæde.

Størrelsen kan variere fra 9 mm til 16 mm. Tros de kan synes små, er de ofte yderst flotte og med mange detaljer.



inkershop.com



Copy

**Krigsfortjenestekorset
- Kriegsverdienstkreuz-**

Under den første verdenskrig fandt man ud af, at man manglede en dekoration til personel som havde udmærket sig i deres tjeneste *bag* fronten. Det kunne være som planlæggere i militære stabe eller civile planlæggere på "hjemmefronten", retningsfolk, politifolk, læger osv..

I enkelte tilfælde blev nogle af disse folk tildelt et Jernkors, som for 2 classes vedkommende var forsynet med et hvidt bånd med to tynde sorte striber, men dette var sjældent idet Jernkorset, egentligt kun kunne tildeles folk som havde udmærket sig selv i direkte kamp med fjenden.

Den 18 oktober 1939 blev krigsfortjenestekorset indstiftet, som et supplement til Jernkorset, hvilket også ses tydeligt af ordenens medaljebånd, som minder meget om 1939 Jernkorsets, idet det er rødt hvidt med en bred sort midterstribe.

Korset var opdelt i to klasser; første klasse, med sværd eller uden sværd, som blev givet for særlig indsats i løsning af en pålagt opgave, eller for særlig indsats i militær planlægning. Anden klasse var også med og uden sværd, og blev givet for særlig indsats i løsning af militære opgaver. Forskellen på om dekorationen blev givet med eller uden sværd lå i; uden sværd var sket uden påvirkning af fjendtlig ild, mens dekorationen med sværd var tildelt fordi man havde været udsat for fjendtlig ild under handlingen, som udløste dekorationen.

Med fjendtlig ild, blev der også ment luftangreb, idet bl.a. arbejdere inden for alt hvad der havde med rustningsindustrien, at gøre kunne modtage korset. Ligesom personer indenfor politi-jernbane og politik, også kunne modtage korset. Derfor er hovedparten af uddelte kors i alle klasser som oftest med sværd, da Hjemmefronten i Tyskland i sagens natur, ofte var præget af de mange luftangreb, fra de allieredes side. På den "rene" militære side, ses ofte at personel som gjorde tjeneste i stabe, forsyningsenheder, telegraf og radio enheder, efterretningsenheder og motorværksstedskompanier blev dekoret med krigsfortjeneste korset.

Man kan egentligt også sige at det er lidt tankevækkende at dekorationen af første klasse "kun" blev uddelt knapt halvt som mange gange som EK-1, og med samler øjne kun er "få" kroner dyrt end et EK-1.

Fortjenestekorset af første klasse var oprindeligt lavet af forsvøvet bronze, men fra 1942 i forsvøvet zink. Korset af anden klasse blev lavet i bronze, men også ændret i 1942 til zink.

Mærkeligt nok blev der ikke uddelt nogle kors under felttoget mod Polen, men i stedet blev der kort tid herefter indstiftet en ny klasse af korset; Krigsfortjenestekorsets Ridderkors, som også var i to klasser, med og uden sværd. Ligesom Jernkorsets Ridderkors, blev dette ridderkors båret om halsen, ved alle lejligheder, i et 45 mm bredt bånd. Ved slutningen af krigen var ca. 230 ridderkors blevet uddelt, næsten alle af Adolf Hitler personligt. Tros det relativ lille tildelings tal rangerede Krigsfortjenestekorsets ridderkors under Jernkorsets Ridderkors.

Som eksempel på tildeling af et Ridderkors med sværd kan nævnes underofficer Anton Sextel, chef for et værkstedskompagni, i en panserbataljon. Sextel havde været med i felttogene mod Polen, Frankrig og var nu tjenestegørende på Østfronten. Han havde altid udmærket sig gennem god og dygtig lederskab, foruden at have en solid teknisk viden. En aften omkring ved 22.00 tiden kom ordren til opbrud ved solopgang. Sextel havde da 17 beskadigede kampvogne holdende på sit feltværksted. Tros kuldegrader på op til 50 grader minus holdt Sextel gang i sine folk hele natten. Manglede man en reservedel, kunne man se Sextel selv stå ved en drejebænk og fremstille den. Da morgensolen steg op, og kompagniet rykkede ud, var samtlige 17 kampvogne fuldt kampduelige.

Noget senere, i juli 1944, blev der også indstiftet et Ridderkors i guld, både med og uden sværd. Korset var lavet i forgyldt sølv og kun 2 blev uddelt inden krigen sluttede, til Franz Hahne, direktør for firmaet Rheinmetall og Karl-Otto Saur, amtsdirektør i rigsministeriet for rustning. De uddelte kors var begge uden sværd. Dette ridderkors rangerer over Jernkorsets Ridderkors, men under egelevet til samme dekoration.

Modsat Ridderkorset til Jernkorset som kunne erhverves for en enkelt handling, var dette ikke tilfældet med ridderkorset til krigsfortjenestekorset. Her skulle en modtager have erhvervet sig den lavere klasse først. For ridderkorsbærene, ville det siges at de havde erhvervet Det Tyske Kors i sølv først.

Der blev også indstiftet en krigsfortjeneste medalje allerede i august 1940, som egentligt først skulle uddeles ved afslutningen på krigen, som en slags erindringsmedalje.

Men allerede i 1941 begyndte man at give medaljen til kvindeligt lazaret personale. Medaljen måler 32 mm i diameter og lavet i messing. Sidst på krigen dog i forgyldt zink. I stedet for at blive erindringsmedalje for militærpersonel, endte det med at den kun blev givet til civilister, der som arbejder i krigs industrien havde ydet en

indsats for at forøge produktionen. Medaljen fik derfor status som et vigtigt propaganda middel, for partiet. En arbejdsleder som havde et ikke nærmere angivet antal arbejder som havde modtaget medaljen, under sig, blev normalt dekoreret krigsfortjeneste korset af første klasse uden svær.

Man antager at der blev uddelt over 2,7 millioner kors af anden klasse, omkring 140.000 af første klasse, 253 ridderkors og kun 2 gyldne ridderkors under den anden verdens krig, uden at skele til om decorationen var med eller uden sværd. Hyppigheden af kors uden sværd er dog langt den mindste. Antallet af krigsfortjeneste medaljer tildelt er uvist.

Som med Jernkorset forudsattes det at man havde den underliggende klasse førend en højere klasse kunne tildeles. For ridderkorsbærer forudsattes som oftest at man var indehaver af det Tyske Kros i sølv.

Korset eksisterer i kopiform i stort set alle klasser. Dog ses medaljen, ikke så ofte som kopi. Det skyldes nok at det egentligt er for "dyrt" at købe denne decoration som kopi, da originalen er meget let at skaffe, i hvert fald op til ridderkors klassen, og faktisk billiger som original end som en kopi i god stand.

Med 1957 forordningen blev alle klasser af ordnen genindstiftet. Hagekorset i egeløvskransen blev erstattet af et tallet 1939, mens bagsiden er "blank". Man kan altså sige at man egentligt har byttet rundt på den oprindelige bagside. Ridderkorset kan stadig erhverves til rimelige penge både med og uden sværd, om end prisen er stigende. I skrivende stund koster et KvK RK ca 2100,- kroner, mens både første og anden klasse af decorationen i 57 udgaven koster næsten lige så meget som en 1939 udgave.

Tidligere blev det nævnt har Steinhauer und Lück fremstillede lidt flere decorationer i en serie, end der var oprindeligt uddelt. Det samme gør sig gældende for det Gyldne Ridderkors. Firmaet lavede et mindre antal af denne decoration tros kun 2 styk blev uddelt, i april 1945. Lejlighedsvis kan man se decorationen i 57 udgaven udbudt til salg, for en pris på omkring 4500,- kroner.



Krigsfortjenestemedaljen med den tilhørende papirspose



Krigsfortjenestekorset af 2 klasse uden sværd og med sværd



Krigsfortjenestekors af 1 klasse uden sværd, front i æske og bagside, med tydelige brugsspor.



En ukendt Feldwebel (sergent) er lige blevet dekoreret med et KvK 2 med sværd.

Copyright WWW

shop.com



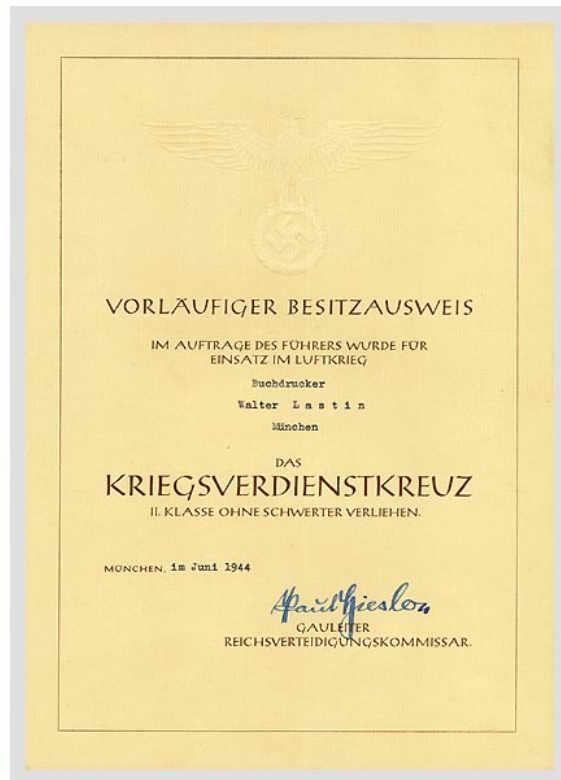
Et rigtigt flot KvK 1 klasse med sværd fra Klein og Quenzer (fabrikandtkode 65) med tilhørende æske.

Copyright



Ridderkors til KvK med sværd i begge versioner. Herunder det tilsvarende Ridderkors i guld uden sværd





Copyright www.B...

Efterfølgende billeder viser dele af KvK serien i 1957 versionen.





Ridderkorset til KvK med sværd i den almindelige udgave og den utrolige sjældne gyldne udgave i 1957 versionen.



Ridderkors til KvK uden sværd i 57 versionen

DET TYSKE KORS - Der Kriegsorden des Deutschen Keruzes-

Trods grundigheden ved genindstiftelsen af Jernkorset af 1939, viste det sig at man alligevel ikke havde fået fastlagt rammerne helt korrekt, for at kunne tildele dekorationer for heltemodig optræden, så i September 1941 blev det Tyske Kors indstiftet, i to grader, i Sølv og i Guld, hvilket ikke må forveksles med to klasser. Det var en dekoration som blev givet for en handling, der lå over et Jernkors af første klasse, men som ikke kunne "udløse" et Ridderkors. Dette forudsatte at en evt. modtager allerede havde fået tildelt Jernkorset af både første og anden klasse. Det skal dog tilføjes, at en bærer af et Ridderkors godt kunne modtage det tyske kors, efter modtagelsen af enten Jernkorsets Ridderkors eller Krigsfortjenestekorsets Ridderkors, selv om det sjælden sås praktiseret.

Korset, som egentligt er en bryststjerne, i Sølv blev givet for gentagne usædvanlige fortjenester i den militære krigsføring eller operationsplanlægning, mens korset i Guld blev givet for gentagne usædvanlig tapperhed over for fjenden, eller føring af militære enheder.

Da der var tale om to forskellige kors, kunne en mand som var udmærket med det ene kors, godt modtage det andet kors, da det jo var to forskellige handlinger som udløste det. Han måtte dog ikke bære mere end et kors.

Krigsmarinen ændrede dog i 1944 lidt på bestemmelserne, idet man kunne modtage det tyske kors i Guld, via et pointsystem. Selve korset "kostede" mindst 6000 point, og disse kunne blandt andet opnås hvis man demonterede miner. En kendt fjendtlig mine som blev demonteret gav 100 point, mens en ukendt mine gav 500 point.

Korset havde form som en bryststjerne hvori der var indsat et hagekors som er omgivet af en enten forsølvet eller guldbelagt egeløvskrans. Det blev båret ved alle lejligheder, på højre bryst.

Dekorationen var ikke så praktisk at bære når man var i felten, i en flyvemaskine eller ubåd, så der blev juni 1942, udgivet en version i hånd broderet aluminiumstråd på stof, der havde farve efter våbenart, eks. sort for flåden og pansertropper, blå for luftvåben og felt grøn for hær- og SS styrker, som soldaten kunne se direkte på uniformsjakkerne. Stofudgaven eksisterer kun i "guld kors" udgaven fra original, men ses også i stof, til sølvkorset. Der er dog i denne version tale om en kopi.

Modsat mange af stofdekorationerne, blev denne udgave rent faktisk positivt modtaget af brugerne, og anvendt. Nogle samlere har derfor også kastet sig over at samle de forskellige stofudgaver, om end de også kan være temmelig dyre.

Selve korset, som nok er en af de smukkeste af de tyske dekorationer, er lavet i hele fem arbejdsgange. En forsølvet messing "bund" på 63 mm, med form som en stjerne med otte takker, en egeløvskrans enten forsølvet eller forgyldt messing hvori tallet 1941 for indstiftelsesåret er stemplet, en baggrundsplade for et hagekors, et sort emaljeret roteret hagekors på 21 mm og endelig er det hele samlet i fire nipler, hvis dekorationen er lavet af tyske medaljører, eller seks nipler hvis lavet af østrigske fabrikanter, som ses på reversen af dekorationen. Den blev båret i en lidt kraftig nål, hvori fabrikantmærket normalt er stemplet. Man kan dog også meget ofte komme ud for at nålen ikke er stemplet.

Hovedfabrikanterne af dekorationen var C.F. Zimmermann, Pfortzheim, Dreschler & Sohn, München og Steinhauer & Lück, Lüdenscheid.

Korset er inden for de seneste år blevet meget populært blandt samlere, hvilket naturligvis har hævet prisen på korset, men også sat gang i omfattende fremstilling af kopiér, som bestemt ikke er billige. En middelmådig kopi ligger fra kr. ca. 1500,- og op efter. De bedste kopiér er - næsten - håndlavet som de originale og ud fra de originale støbformer. Det er vel ikke nødvendigt at nævne at det er Firmaet Rudolf Souval fra Wien som står bag de bedste kopiér.

Det skal indskydes at omkring 1942, havde man planer om at indstifte det tyske kors i Guld med brillanter, som et supplement til de nye klasser af Jernkorsets Ridderkors. Dette blev dog kun ved planen, men det vides med sikkerhed, at der rent faktisk blev bestilt tyve kors, ved juveler Rath i München i oktober 1942, på direkte ordre fra Adolf Hitler. Man ved også med sikkerhed at Rath også fik fremstillet omkring tyve kors. Men her fortaber resten af historien sig dog ud i det uvisse. Det eneste som står fast er at Hitler aldrig uddelte så meget som et eneste kors. Men hvor de færdige kors endte her vides ikke med sikkerhed, selvom der går et utal af forskellige historier. Mest sandsynlig er dog at de blev "erobret" af amerikanske styrker, idet tre original eksemplarer er udstillet på Militærakademiet West-Point's museum, i New York. Men hvor de resterende 17 kors så er henne, vides ikke, men det kunne faktisk godt tænkes at nogle er endt som souvenirs hos langfingrede allierede besættelses soldater. Et faktum som kunne bekræfte denne teori er at et meget anerkendt tysk auktionshus i efteråret 1997, havde et enkelt kors udbudt til salg. Der var ikke helt nogen fyldestgørende baggrundshistorie til korset. Det blev selvfølgelig undersøgt på kryds og tværs af tyske ordenseksperter, som alle erklærede at det var uden tvivl ægte. Udgangsbuddet var på DEM 35.000,-, og efterfølgende ville firmaet ikke oplyse hammerslagsprisen, så om korset blev solgt til en anonym køber eller trukket tilbage, står hen i det uvisse. Antagelig blev der uddelt knapt 24.500 kors i guld, hvoraf ca. 14.650 stk. gik til værnemagten, 1500 til krigsmarinen, 7250 til luftwaffe og ca. 850 kors til SS og politienheder.

Knapt 1200 kors i sølv blev uddelt hvoraf ca. 875 gik til værnemagten, krigsmarinen ca. 105, luftwaffe modtog ca. 65 og SS og politienheder modtog ca. 70 kors.

Tre danskere i tysk tjeneste modtog det tyske kors i guld:

Untersturmführer Christian von Eggeres, Obersturmführer Johannes Hellmers og Sturmbannführer Per Sørensen.



Den legendariske Per Sørensen, som omkom i slutkampen om Berlin i 45. Her ses han med båndet til EK 2, EK 1 på brystlommen, Infanteristorm decorationen, sårtegnet og rytter decorationen. Bemærk i øvrigt ærmebåndet med teksten "Freikorps Danmark".



Det tyske kors i guld. Vel nok en af de smukkeste af de tyske dekorationer.

Copyright

©



Det meget mere sjældne Kors i sølv udgaven.



Vævet udgave af det tyske kors på Luftwaffe stof. Disse kan ofte være lige så dyre som et metal kors.



Original Kors i Guld med brillanter

Copyright

Med den nye forordning af 26. juli 1957 for Forbundsrepublikken Tyskland, blev det tyske kors genindstiftet. Korset i guld fik et jernkors med egeløvskrans indsat i midten i stedet for hagekorset, mens korset i sølv, fik indsat et krigsformtjenestekors med sværd. Et sådanne kors uanset guld eller sølv udgave koster omkring små 2200,- kroner og må ses som et godt alternativ til en krigsudgave hvor man roligt kan sætte et nul mere bag prisen.



1957 versionen af det tyske kors i guld og sølv

Copyright WW



Hans Joachim Marseille, med øgenavnet "Afrikas Stjerne". Han bærer RK med brillanter foruden det tyske kors i guld. Marseille døde den 30 september 1942 da hans faldskærm ikke foldede sig ud, efter han sprang ud af sit brændende Bf 109 jagerfly, over Nordafrikas ørken. Han havde da fløjet 388 kampmissioner med 158 luftsejre, og var kun 22 år gammel !

Copyright www.1939-45.com

www.1939-45.com



Hauptmann Emil Frey

Copyright WW

shop.com

Medaljen " Winterschlacht im Osten 1941/1942"

Østfrontmedaljen - Ost-Medaille-

Efterhånden som invasionen af Sovjetunionen i 1941, skred frem led den Røde Armé svære tab, og de tyske styrker rykkede sejrrigt frem indtil begyndelsen af november, hvor der blev en kortvarig, stilstand på fronterne da alt var blevet forvandlet til mudder, som umulig gjorde yderligere fremrykning, for tyskerne. Først da frosten satte ind, i slutningen af november startede den tyske fremrykning mod Moskva på ny igen. Angrebet gik som bekendt i stå, ca. 12 kilometer uden for Moskvas forstæder, på grund af store tab, manglende vinterudrustning, materiel som bogstaveligt frøs fast og dårligt vejr.

De tyske styrker påbegyndte en langsom tilbagetrækning med store tab både af personel og materiel. Denne tilbagetrækning stoppede først ved forårets komme i marts 1942, hvor alt igen blev forvandlet til ufremkommelig mudder.

Adolf Hitler besluttede i maj 1942 at der skulle indstiftes en medalje som anerkendelse af " bevaringen af kampkraften mod den bolsjevistiske fjende og den russiske vinter i tidsrummet 15. november 1941 til 15. april 1942". Efter bestemmelse af værnemagtens overkommando, var det ikke kun værnemagten Hær's egne soldater, men også personel fra udenlandske enheder samt enheder fra Luftwaffe, Kriegsmarine, SS, kvindelige sygeplejersker og signalkvinder som kunne modtage medaljen.

Da fremstillingen af medaljen, som blev lavet i hele 23 arbejdsomgange, og hvis motiv og udformning, som forestiller den tyske ørn siddende på et hagekors flankeret af et par stavhågranater, stammer efter ide fra SS-krigsreporter Ernst Krause, tog noget tid at fremstille, blev kun medaljens bånd i første omgang uddelt. Reversen af medaljen bærer teksten " Winterschlacht im Osten 1941/1942" over et korslagt motiv af et laurbærblad og en bajonet.

Medaljen/båndet blev båret i knappeåbningen, som EK 2, eller i et ordensspænde på brystet. Båndet er rødt med en hvid-sort-hvid 3 millimeter midterstribe. Den sorte midterstribe er en smule bredere end den hvide randstribe. Den røde båndstribe skal symbolisere blodet, den hvide vinterens sne og den sorte, sorgen over de faldne. I soldater-folkemunde blev medaljen derfor også oftest kaldt "frost-knude"-medaljen.

Da uddelingen skete på divisions niveau, gik der en del kludder i uddelingen, så der med en førerbefaling af 20. januar 1943, blev beordret at yderligere uddelinger af medaljen, kun kunne ske efter en grundig efterprøvning af pågældende persons tjenestepapirer.

Dette var dog ikke nok. Så sent som i september 1944 udsendte Værnemagtens Overkommando, befaling om at slut termin for uddeling af Østfrontmedaljen, ville være den 15. oktober 1944, hvorefter medaljen ikke længer blev uddelt. Medaljen blev som oftest uddelt i en lille brun kurvet, med sort gotisk skrift.

Medaljen er i dag meget ofte kopieret, og generelt er kopierne virkelig gode. Det eneste de faktisk mangler er patina. Men stadig er det tæt på at en god kopi, som koster omkring kr. 300,- er for "dyr" i forhold til prisen for en original, som er meget let at skaffe, da der er uddelt omkring 1.700.000 stk.

I 57 udgaver er hagekorset som ørnen står på fjernet og erstattet af et egeløvsblad. I denne udgave er medaljen, mærkeligt nok, ikke så hyppigt forekommende som krigsudgaven.



p.com

Copyright

Medaljen " Winterschlacht im Osten 1941/1942"



1957 versionen af medaljen



Originalt sæt bestående af medalje og tildelingspapir

Sårtegn 1939 Verwundet-en-abzeichen 1939

Med udbruddet af den anden verdenskrig den 1. september 1939, genindførte rigskansler Adolf Hitler sårtegn, som allerede blev brugt under den første verdenskrig. Den eneste reelle forandring af tegnet var hjelmen som nu var en 1935 model, og denne var forsynet med et hagekors.

Tegnet blev givet til "personer som gennem tapper indstads for fæderlandet, under fjendtlig ild var blevet såret eller lemlæstet", hvilket helt er i takt med den oprindelige indstiftelse hvor kejser Wilhelm den 2 ved indstiftelsen den 3 marts 1918 udtalte "Jeg vil som anerkendelse til alle dem som er blevet såret i tjeneste for fæderlandet indstifte tegnet"..

Sårtegn var opdelt i tre klasser. Sort som blev givet for et eller to sår. Sølv som blev givet for tre til fire sår, og guld som blev givet for fem eller flere sår.

Der var dog undtagelser for blev man eks. Såret og mistede syn eller hørelsen modtog man sølvtegn med det samme. Men mistede man en fod, hånd, eller på anden måde blev invalid modtog man guldtegn. Det samme skete også hvis man blev dræbt. I dette tilfælde blev tegnet sendt til de nærmeste pårørende. I øvrigt var det ikke unormalt at man modtog EK 2, hvis man blev tilkendt et sølvtegn, og et EK 1 eller, hvis endnu ikke erhvervet, EK 2 ved et guldtegn.

Fra 1941 kunne alle udenlandske soldater tjenestegørende i værnemagten eller våben SS også modtage sårtegn. Fra 1943 kunne civilbefolkningen også komme i betragtning som modtager af sårtegn, i forbindelse med det voksende antal bombeangreb på de tyske byer.

Tegnet blev båret på nederste side af venstre brystlomme. Kun et tegn blev båret af gangen, ved erhvervelse af en højere klasse beholdt man det gamle tegn, men bar selvfølgelig kun den højere klasse..

Der er en del variation på tegnet. Fra 1939 og frem til 1942 blev tegnet i sort, udstanset i en god type messing, som derefter blev malet sort. Fra 1942 og frem til krigens slutning varierede metal legeringen så meget, at det ikke var unormalt at tegnet begyndte at ruste. Sårtegn i sølv blev oprindeligt fremstillet i forsølvet messing, men efter 1942 i hvidvasket zink. Nogle af de sidst fremstille sølvtegn var simpelthen sorte tegn, som blev malet sølvfarvede. Samme forhold gør sig gældende for guldtegn. Oprindeligt lavet i forgyldt messing, men fra 1942 i guldvasket zink.

Hvor mange sårtegn der er uddelt er umuligt at gætte på. Men tallet er højt, ikke mindst set i lyset af, at gennem krigen var ikke mindre end 23 firmaer leverandører af sårtegn, hvorfor der også kan være en lille variation i udførelsen af det enkelte sårtegn. Ligesom nogle firmaer leverede sårtegn i sølv, i en æske mens andre leverede det i en papirkuvert. Sårtegn af alle klasser er rimelig nemme at finde hos de forskellige forhandlere. Man skal man komme med et gæt ligger historikernes tal på omkring 3 millioner sårtegn i sort, knapt 600,000 i sølv og ca. 78,000 i guld.

Eneste forskel på 57 versionerne og krigsudgaverne, ligger i at hagekorset på stålhelmen er blevet fjernet. Tegnene i 57 udgaven er dog ikke særligt hyppigt forekommende.



Sårtegn i sort med tilhørende dokument. Herunder sårtegn i sølv.



Copyright



En ukendt unterofficer med et sårtegn i sort lige under et EK 1. Ved siden af dette Allgemeines Sturmabzeichen. Ordensbåndene overbrystlommen er EK-2 og østfrontmedaljen. Bemærk i øvrigt at han bærer enkeltkæpermærket for kampvognsbekæmpelse på ærmet.



Sårtegn i guld i tildelingsæske i 1957 versionen. Som eneste forskel er hagekorset på hjelmen fjernet.

Sårtegn af 20 Juli 1944 Verwundeten-abzeichen 20.juli 1944

Den 20. juli 1944 udløstes en bombe i Hitlers konferencerum i fæstning Ulveskansen, som lå i Rastenburg, i Østpreussen. Bomben var anbragt og udløst af den én armede og faktiske invalide krigshelt oberst Claus Schenk Graff von Stauffenberg, som var en af foregangsmændene i "operation Valkyrie", hvis opgave det var at dræbe Hitler for at kunne gøre en ende på krigen. På grund af sommervarmen var konferencen blevet flyttet fra en bunker til en træhytte, hvilket betød at trykbølgen fra sprængningen kunne slippe "ud i det fri", samt at bomben var stillet ind under et stort tykt egetræs bord. Faktorer er som bekendt reddede Hitlers liv.

Men ikke alle var så heldige, som Rigskansleren. Men Hitler indførte et sårtegn, som skulle uddeles til alle som blev såret, ved attentatet. Opgaven blev lagt i berliner medaljefirmaet C.E. Junkers hænder, under personlig opsyn af Hitler selv. Dette tegn, blev første gang uddelt den 20. august 1944, i et antal af 21 eksemplarer. Man antager at så mange som ca. 47 tegn i forskellige klasser blev uddelt. Tegenet som er næsten identisk med det almindelige sårtegn bærer Hitlers signaturer og datoen 20. juli 1944, indrammet i en egeløvskrans. Tegnet er massivt Det eksisterede også i tre forskellige klasser; sort, som var sølv der var brændt sort, sølv og guld, som dog var forgyldt sølv. "Guld" versionen blev givet til enkerne efter de dræbte. Sølvversionen blev givet til personer som havde erhvervet det alm. sårtegn i forvejen, mens den sorte udgave var til dem som intet sårtegn havde i forvejen. Det skal nok indskydes at; Hitler aldrig tildelte sig selv dette sårtegn, men vedblev at bruge det sårtegn han selv havde erhvervet under den første verdenskrig..

I alt antager man at der blev fremstillet omkring 100 stk. 20. juli 1944 sårtegn. Tegnet er meget svært at få fat i, og det ses yderst sjældent udbudt til salg, hvorimod alle klasser er rigt kopieret. Et komplet sæt af alle tre klasser, blev i 1996 solgt for US \$ 20.000.

Tegnet eksisterer ikke i 1957 udgaven.



Sårtegn af 20 Juli 1944

ENKELTKÆMPERMÆRKET I KAMPVOGNSØDELÆGGELSE - Panzervernichtsabzeichen -

Enkeltkæmpermærket i kampvognsødelæggelse blev indstiftet i marts 1942, med Adolf Hitlers anbefaling, af værnemagtens overkommando, omtrent på det tidspunkt da de russiske kampvogne for alvor begyndte at trænge de tyske styrker tilbage. Men mærket blev indstiftet med tilbagevirkende kraft, så det gjaldt fra starten på invasionen af Sovjet i Juni 1941.

Mærket blev givet hvis soldaten, uanset grad, som enkeltkæmper nedkæmpede eller bragte en fjendtlig kampvogn eller et fjendtligt pansret køretøj til standsning med sprængstof, panserværnsraketer, geværgranater, håndgranater, miner, molotovcocktails eller andre former for improviserede kampmidler.

Mærket var en 32 mm bred og 90 mm lang sølvaluminiumstråds "plade" med to vandrette 3 mm brede sorte striber og i midten, en sort blik udstandset kampvognssiluet, af en Tiger 4, som måler 43 x 18 mm.

Som noget helt nyt kunne mærket gives til alle uanset værn, både krigsmarinen og luftvåbnet havde soldater som kæmpede på land. Mærket blev båret på venstre overarm, med undtagelse i SS, som bar mærket på højre overarm, da SS havde højhedstegnet siddende på venstre overarm.

Da mærket blev givet hver gang man havde nedkæmpet en kampvogn eller et pansret køretøj, gav det pludselig et praktisk problem, for dem som erhvervede mærket flere gange, idet det kunne knibe med pladsen på overarmen. Ikke nok det kunne se "fjoget" ud med en hel række stofkampvogne på et ærme, men det kunne også give nogle rent praktiske problemer, i forbindelse med kamphandlinger.

Derfor blev der i december 1943, indført et nyt mærke, identisk med det "gamle" bare på gyldent aluminiumstråds-baggrund, som blev givet ved den femte nedkæmpelse. De fire tidligere erhvervede mærker måtte beholdes til erindring.

Med det "nye" mærke hersker der en del forvirring, idet den officielle udgave er sjælden, hvorimod der er en hel del i omløb, som består af en gylden kampvognssiluet på sølvfarvet aluminiumstråds-baggrund. Antagelig har det været billigere at fremstille en enkelt gylden kampvognssiluet end en hel tråd-plade, i de sidste krigsår, men selvom der eksisterer intet officielt om denne version, kan den ikke umiddelbart antages for at være en kopi. Som samler skal man dog sørge for at der medfølger et ægthedscertifikat, hvis man skulle stå for at købe en sådanne udgave.

Oberstløjtnant Günter Viezenz var den mand som officielt nedkæmpede det største antal pansrede køretøjer. Hele 21 stk. nåede han op på.

Man antager at der er blevet uddelt omkring 18,500 mærker i sort og små 900 mærker i guld.



Original- brugspræget og slidt mærke i sort. Hammerslagspris i 2002 var 2200,- danske kroner



Tegnet i guld

Begge udgaver eksisterer i 57 versioner. Umiddelbart ligner de krigsudgaven forbløffende meget, men der er en ganske lille forskel på vejhjulene på kampvognen og dens forlygte. På enkelte udgaver kan der også være en forskel på kanonløbet. Det skal dog bemærkes at i guld udgaver i 57 versionen er silhuetten altid gylden.





Kaptajn Bodo Spranz. Han overlevede krigen, og genoptog sit professorat efter fangenskabet.



En ukendt tysk soldat gør klar til at nedkæmpe et fjendtligt panserkøretøj, med sin Panzer-faust



Premierløjtnant (af reserven) Walter Paulus, med tegnet for bekæmpelse af (2 stk.) kampvogne.

Bunkershop.com

Copyright



Oberstløjtnant Günter Viezenz med et imponerende uniformsærme efter at have nedkæmpet 21 panserkøretøjer

ENKELTKÆMPERMÆRKET I FLYBEKÆMPELSE - Fligervernichtsabzeichen -

Da de allieredes luftangreb på de tyske jordstyrkerne medførte betydelige tab, i slutningen af krigen, indstiftede Rigskansler Adolf Hitler den 12. januar 1945 enkeltkæpermærket i flybekæmpelse, som blev givet til soldater uanset grad og værn som med deres håndvåben, dvs. gevær, maskingevær eller maskinpistol nedskød et fjendtligt fly.

Mærket var identisk med enkeltkæpermærket i kampvognsødelæggelse, dog var kampvognssiluetten, erstattet af en flyvemaskinesilhuet, der meget sigende var russisk. Mærket blev båret på samme måde som kampvognsødelæggelsesmærket, og ved den femte nedkæmpelse fik man en "guld"-udgave.

Om mærket nogensinde blev uddelt, endsige fremstillet vides ikke. Det eneste konkrete man ved, var at i en hærbefaling af 3. maj 1945, blev en soldat indstillet til mærket for at have nedskudt en russisk jager, med sit stormgevær.

Med guldmærket ses den samme forvirring som ved panserbekæmpelsesmærket. Nogle guldudgaver består af en gylden flyvemaskine monteret på samme armestribe som til sort-udgaven, mens andre igen er monteret på en gylden tråd-plade. Det kan siges med stor sikkerhed at der aldrig er uddelt nogle guldudgaver, af mærket.

Grundet den meget store usikkerhed om mærket, nogen sinde er blevet fremstillet, og set i forhold til at mærket meget ofte ses til salg, kan man med meget stor sikkerhed godt gå ud fra at disse mærker enten er kopier, eller 57 versioner, som dog kun blev lavet i et begrænset oplag, da man jo som sådanne ikke var klar over om man havde "købere" til det. Alligevel ses 57 udgaven, i begge udgaver, relativt ofte udbudt til salg ved de anerkendte auktionshuse.



1957 versionerne af Fligervernichtsabzeichen i sort og guld

Værnemagtens Våben- og kampdekorationer

Hvad er egentlig en våben- eller kampdekoration? På tysk kaldet Abzeichen. Det er en dekoration som oprindeligt blev "opfundet" af den tyske hær under den 1. verdenskrig, men tænkt at skulle tjene som en art afdelingsmærke, for de mere specielle enheder som ubådsfolk og luftskibsbesætninger, og først givet til soldaten, efter en kampmission eller endt eksamen på flyverskolen. Hertil kom at der blev udgivet en slags erindringsdekoration i mellemkrigsårene for de tyske kampvognsfolk.

Men det var først og fremmest under det 3. Rige at selve ideen blev afpuddet, og der blev opsat egentlige krav om udformning og erhvervelse.

Efter afslutningen på 2. verdenskrig, uddøde kampdekorationerne, og man gik i det nye bundeswehr over til at anvende eksempelvis pilotvinger efter samme model som de allierede. Dekorationerne forsvandt dog ikke helt ud i det sorte mørke, for i dag anvendes "kopier" af dekorationerne som enheds- eller regimentsmærker, der bæres i hovedbeklædningen, på linie med de eks. danske og engelske regimentsmærker.



To forskellige tyske flyverdekorationer fra første verdenskrig, som dannede forbilleder for dekorationerne anvendt under den anden verdenskrig.

Dekorationer fra Værnemagt hær samt Våben SS



Hærens Stormdekoration
- Infanterie-Sturmabzeichen -

I december 1939, begyndte man indførslen af en ny dekoration, efter ordre fra hærens øverstkommanderende generalobest von Brauchitsch, som skulle gives for at have udvist mod og taperhed over for fjenden på slagmarken. Det endte med at man indførte en stormdekoration for infanteriet og en for pansertropperne, som begge var i sølv, men ret hurtigt gik man også over til en version som var i bronze. Man ændrede også på kravene, så artillerister fra både hær og luftvåben og medlemmer af Våben-SS, underlagt en hærenhed, som kæmpede i forreste frontlinie, også kunne modtage dekorationen.

Kravene for at modtage dekorationen var, at man skulle opfylde ét af fire krav:

Bronze version:

Deltaget i mindst tre motoriserede stormangreb. Deltaget i mindst tre motoriserede modangreb. Deltaget i mindst tre motoriserede rekonoseringspatruljer. Været i kamp mand- til-mand i forbindelse med en mortorsieredet kamphandling eller have kæmpet mindst på tre forskellige kampdage i forreste line i forbindelse med en motoriseret kamphandling.

Sølv version:

Deltaget i mindst tre infanteri angreb. Deltaget i mindst tre infanteri modangreb. Deltaget i mindst tre motoriserede rekonoseringspatruljer. Været i kamp mand- til-mand i forbindelse med en infanteri kamphandling eller have kæmpet mindst på tre forskellige kampdage i forreste line i forbindelse med en kamphandling.

Infanteristorm dekorationen blev lavet af det berlinske meldaljørffirma C.E. Juncker, og forstiller et K 98 gevær med påsat bajonet i en egeløvsindramning, med hæren højhedstegn øverst. Dekorationen blev fremstillet i en zinklegering, som enten var massiv eller udstandset og uddelt for første gang den 28 Maj 1940, kort før Belgien kapitulerede. Bronze versionen blev første gang uddelt 1 juni 1940, og naturligt kun givet til medlemmer af motoriserede enheder. Dekorationen blev normalt givet i en brun papirs kurvet, med dekorationens navn i sort gotisk skrift.

Stormdekorationen bæres på venstre side af brystet, og er i sagens natur rimelig let at finde til salg, men findes også rigt kopieret.

I 57 versionen er hele den tyske ørn og hagekorset fjernet, og selve dekorationen virker en anelse ”spinkel”.



En ukendt gefreiter, bærende stormdekorationen, ved siden af et sårtegn.



Bronze version



Sølv version



1957 udgaven



Original krigsversion i 16 mm miniature

Stormdekoration for alle våbenarter. -Allgemeines Sturmabzeichen-

I Juni 1940 udsendte hærens øverstkommanderende Generaloberst von Brauchitsch, ordre om at en ny stormdekoration skulle indføres. Oprindeligt var det tanken at det skulle være en stormdekoration for ingeniør tropperne, men tanken blev dog opgivet idet denne dekoration skulle kunne tildeles alle som havde støttet infanteriet, motoriserede infanteri enheder eller panserenheder i løsning af deres opgaver, og som ikke kunne modtage hærens stormdekoration. Kravene for erhvervelse var dog de samme. Dog kunne dekorationen også gives hvis man havde ødelagt mindst otte fjendtlige pansrede køretøjer. Dette udgik dog med indførelsen af enkeltkæmpermærket i kampvognsødelæggelse i 1942

Udformningen var en oval ,53 mm x 42 mm og 6 mm bred, egløvskrans med hærens højhedstegn over en korslagt håndgranat og bajonet. Dekorationen er af en zink-legering og sølvfarvet. Insatstal er gulfarvede. Der kan forekomme variation i udformningen, da fem forskellige fabrikater producerede mærket.

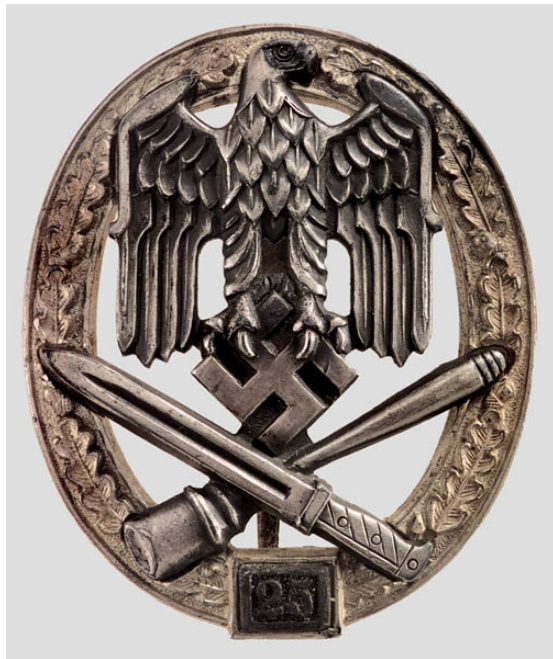
Modsat infanteri stormdekorationen, er den fælleds stormdekoration opdelt i "tre" klasser. Det var ikke den oprindelige tanke, men som krigen trak ud besluttede man i juni 1943 at opdele den i fire klasser idet mange veteraner forlængst havde erhvervet dekorationen. Den blev derfor klasse inddelt med virkning fra starten på felttoget mod Sovjet i Juni 1941. Da det kunne være svært at huske næsten to år tilbage, blev det besluttet at otte måneders tjeneste var lig 10 kamptal, tolv måneders tjeneste lig 15 kamptal og femten måneders tjeneste lig 25 kamptal.

Første klasse, og den laveste, er uden indsats tal. Anden klasse er med indsats tallet 25, tredje klasse med tallet 50 og fjerde klasse med enten 75 eller 100 som indsats tal. Bæren må kun gå med en stormdekoration, som blev båret på venstre side af brystet. Dekorationen blev normalt uddelt i en brun papir kuvert, eller i enkelte tilfælde i en cellofan pose. Tidligere erhvervede stormdekorationer af lavere klasser måtte beholdes, som erindring.

I 57 udgaven er kun hagekorset fjernet i ørnens kløer



Sen-krigsudgave i halv-dårlig legering



Allgemeines sturmabzeichen med indsatsal 25



Allgemeines sturmabzeichen med indsatsal 75 og 100



Allgemeines sturmabzeichen i 1957 versionen med tilhørende miniature

Copyright www.Burkhardt.com

Panserkamp-Dekorationen. -Panzerkampfabzeichen-

Kampvogne som en selvstændig våbenart så sin fødsel, under den 1 verdenskrig og specielt under slaget ved Cambrai den 20. november 1917, hvor de engelske styrker gennembrød frontlinien over hele 9 kilometer og tog mere end 5000 tyske soldater til fange, og erobrede mere end 100 kanoner i forskellige kalibrer. Det var en totalt ukendt form for mobilitet og fremrykkerhastighed, som enhver general kun kunne drømme om, så bl.a. den tyske overkommando gik straks gang med at udvikle en form for kampvognsvåben. Dog kom man aldrig rigtigt i gang, førend man måtte bede om våbenstilstand og ved fredsforhandlingerne i Versellies, efter 1 verdenskrig blev det blandt andet forbudt tyskerne at have kampvogne, men den 13 juli 1921 indstiftede "Rigsvåbenministeren" en erindrings-våben dekoration, for de tidligere kampvogns besætninger.

Med Tysklands oprustning i midten af trediverne, blev der udtrykt ønske fra panservåbnet, om indførsel af en panser-dekoration, hvilket Generaloberst von Brauchitsch, som øverstkommanderende for hæren, tilsluttede sig i december 1939, efter at have fået forelagt et udkast fra en kunstner Ernst Wilhelm Peekhaus, som var ansat ved medaljefirmaet C.E. Juncker i Berlin.

Motivet var en kampvogn i en oval egeløvskrans, hvis top ender ud i værnemagtens højhedstegn.

Ved den officielle indstiftelse den 1 januar 1940, kunne dekorationen, hvis fulde navn var panserkampvogns-dekoration, erhverves af alle mandskabs grader som indgik i en kampvognsbesætning, og som havde deltaget mindst tre gange i en aktiv kamphandling, med deres kampvogn, var blevet såret i en kamphandling, eller var blevet tildelt en anden dekoration, for heltmodig optræden (EK). Indstiftelsesdatoen betød i øvrigt at felttoget i Polen ikke kom til at tælle med, som adgangsberegtiget til at modtage dekorationen.

Dekorationen var i sølv og tildelingen skete af chefen for en panserdivision.

Allerede i juni 1940, blev der også udformet en udgave af den samme dekoration, bare i bronze. Erhvervelses betingelserne var stort set de samme, men denne dekoration blev givet til spejder-og opklaringsenhederne, sanitetspersonel og panserinfanteristerne som kæmpede sammen med kampvognsenhederne. Ved samme lejlighed, blev navnet ændret til panserkamp-dekorationen.

Omkring slutningen af 1942, bortfaldt bronze klassen mere eller mindre, idet alle som kæmpede i forreste linie, sammen med kampvognene, og herved ydede en direkte støtte for disse, kunne modtage dekorationen i sølv. Dette gjaldt nu også for sanitets-personel og pansertroppers egne krigs-reportere.

Dekorationen var opdelt i følgende klasser:

1. klasse; uden tal, sølv eller udført i bronze
2. klasse; tal "25", sølv eller udført i bronze
3. klasse; tal "50", sølv eller udført i bronze
4. klasse; tal "75", sølv eller udført i bronze
5. klasse; tal "100", sølv eller udført i bronze

Man modtog en dekoration med et højere indstats-tal ved en sammentælling af antal gange man kunne erhverve den ved kamp-indsats som ved første gangs tildelingen. Men havde man haft uafbrudt tjeneste i otte måneder var det lig 10 kamptal, tolv måneders tjeneste lig 15 kamptal og femten måneders tjeneste lig 25 kamptal, kunne man rykke op til en højere klasse. Panserdivisions-kommandøren kunne også tildele en soldat der havde ydet en særlig indsats, eller var blevet hårdt såret i kamp, en højere klasse af dekorationen.

Man ved ikke hvor mange dekorationer der er blevet uddelt alt i alt i sølv og bronze, og med hvilke indsatstal. Modtog man en dekoration af en højere klasse end den man havde, skulle den "gamle" ikke tilbage leveres, men kunne beholdes som erindring.

Der kan forekomme del varianter, i udformningen da mindst ti forskellige fabrikker fremstillede decorationen. Nogle lavede den massiv, og andre udstanset. Der kan også være variations af nålens tykkelse. Normalt blev decorationen udleveret i en papirskuvert, hvorpå navnet var skrevet med sort gotisk skrift. Farven på kuverterne varierer. Decorationer med indstatstal 75 og 100 blev leveret i en lille æske enten af karton eller læder.

Man kunne i teorien godt modtage decorationen med et højere tal end 100, og der har været enkelte decorationer i omløb med tallet "200", og trods grundig efterforskning skulle nogle sådanne ikke have været officielt tildelt nogle soldater, hvorfor disse må antages at være kopiér. Man skal også være varsom med sølvudgaven uden indstatstal, som er udstanset, idet der i slutningen af 1992 dukkede forbløffende mange op i handlen, af denne udgave.



Slidt sølv udgave med "hel" bagside samt en som er udstanset, og derfor er hul. Hvilket i øvrigt ses på mange af de tyske decorationer..

Copyright



Original udgaver af Panzerkampfabzeichen med indsatsal 25-75-100



Copyright



57 versioner med indsatsstal 25 og 50



Oberstløjtnant Dr. Franz Bake, kommandør for 11 Panzerregiment. Bemærk han bærer kampvognsmærket med indsatsstal 100, og som det måske lige kan anes enkeltkæmpermærket i panserbekæmpelse på ærmet (3 stk), foruden RK med egeløv, båndet til østfrontmedaljen, spændet til EK 2 1939, EK 1 39 samt sårtegn i guld.

HÆRENS LUFTVÆRNS-ARTELLERI DEKORATION. - Heeres-Flakabzeichen -

Den 18. juli 1941 indførte hærens øverstkommanderende, nu forfremmet til Generalfeldmarskal, von Brauchitsch, en ny dekoration for alle mandskabsgrader i hærens luftværns artilleri. Dekorationens udformning, var skabt af kunstner Ernst Wilhelm Peekhaus fra meldaljø-berlinerfirmaet C.F. Juncker, lændede sig kraftigt op af "Luftwaffes" tilsvarende dekoration, som var indstiftet i Januar måned det samme år.

Betingelserne for at erhverve dekorationen var da stort set også ens; luftværnsbatteriets besætning skulle have fem bekræftede nedskydninger af fjendtlige fly og fra 1942 gik man over til point systemet, hvor der krævedes 16 point for at erhverve dekorationen..

Dekorationen måtte bæres sammen med hærens stormdekoration, hvis man havde modtaget denne.

Hvor mange dekorationer som er uddelt, vides ikke med sikkerhed, men militærhistorikerne regner med at det er omkring 13,500 stk. Dekorationen er dog også rimeligt let at finde til salg..

I 57 versionen er ørnen og hagekorset fjernet fra egeløvskransen.





1957 version



Den berømte 88' kanon som danner motiv for decorationen bliver ladet.

HÆRENS FALDSKÆRMSMÆRKE - Fallschirmschützen-Abzeichen des Heeres -

Den 1. april 1937 opstillede Værnemagtens forsøgsskole et hærfaldskærmsjægerkompani, i Stendal hvor luftvåbnets faldskærmsjægerskole havde garnison, og alle træningsfaciliteter fandtes.

Den 1 Juli 1938 indførte man hærens faldskærmsmærke, som i udseende mindede meget om luftvåbnets udgave, med nogle enkelte undtagelser. Mærket bestod af en forsølvet ørn i styrtdyk i en forgyldt egeløvskrans, som endte op i hærens højhedstegn.

I luftvåben udgaven var den dykkende ørn forgyldt, og bar et hagekors i sine kløer, hvad den ikke gjorde i hæruddgaven, og egekransen var forsølvet.

Hærens faldskærmsmærke blev givet til alle, uanset grad, som havde gennemgået faldskærmsuddannelsen, men det opstillede hærfaldskærmsjægerkompani blev opløst igen allerede den 1. januar 1939, og hele personellet, på nær musik korpset, overflyttet til luftvåbnets 1. Faldskærmsjæger Regiment.

Mærket blev, dog uofficielt, genindstiftet hen over sommeren 1943, da Brandenburger Regimentet oprettede deres egen lille kommando-faldskærmsenhed, ligesom Våben-SS oprettede SS-faldskærmsjægerbataljon 500 og 600. Soldaterne af disse enheder bar hærens dekoration, tros de var blevet uddannet ved Luftwaffe, men de ville ikke sammenlignes med Görings "slipse-soldater".

Der eksisterer den del varianter af mærket. Ørnen kan have forskellig udformning på kløerne, som enten kan være helt trukket op under kroppen eller være bredt udspilet. Der kan også forekomme variation af luften mellem ørnens vinger.

Mærket er i dag relativt sjældent, om end det ses udbudt til salg fra tid til anden. Det skal dog tilrådes at mærket kun bliver købt ved et anerkendt auktionshus eller forhandler, da mærket er rigt kopieret. Samlerene har det med at glemme at dekorationen oprindeligt næppe har været udleveret i mere en 1200 eksemplarer førend regimentet blev nedlagt. Brandenburger regimentets faldskærmsjægere talte ikke over 75 mand og de to SS bataljoner var næppe på mere end 500 mand. Desuden bar ikke alle i de "nye" enheder hærens dekoration men den luftwaffe model de rettelig havde fået udleveret.

Det eksisterer som sådanne ikke direkte i en 57 version, idet Luftwaffes mærke også dækker hærens udgave eftersom regimentet blev opløst og overflyttet til Luftwaffe..

Copyright

WWW.DUNKERSHOP.COM



com

Fallschirmjäger-Abzeichen des Heeres. En meget eftertragtet dekoration, hvor samleren stærkt opfordres til kun at handle ved internationale anerkendte forhandlere eller auktionshus, da han ellers med meget stor sandsynlighed køber en kopi, som værende original.

HÆRENS BALLON OBSERVATØR MÆRKE - Ballonbeobachterabzeichen des Heeres -

Under hele den anden verdens krig anvendte både værnemagten og våben SS observations balloner flittigt. Ballonerne var stort set identiske med de tilsvarende engelske spærreballoner, som var sat op som forhindring, for lavtgående fjendtlige fly.

Eftersom det er et "våben" som ikke er særligt kendt, og egentligt lidt spændende vil vi gå lidt dybere i opbygningen.

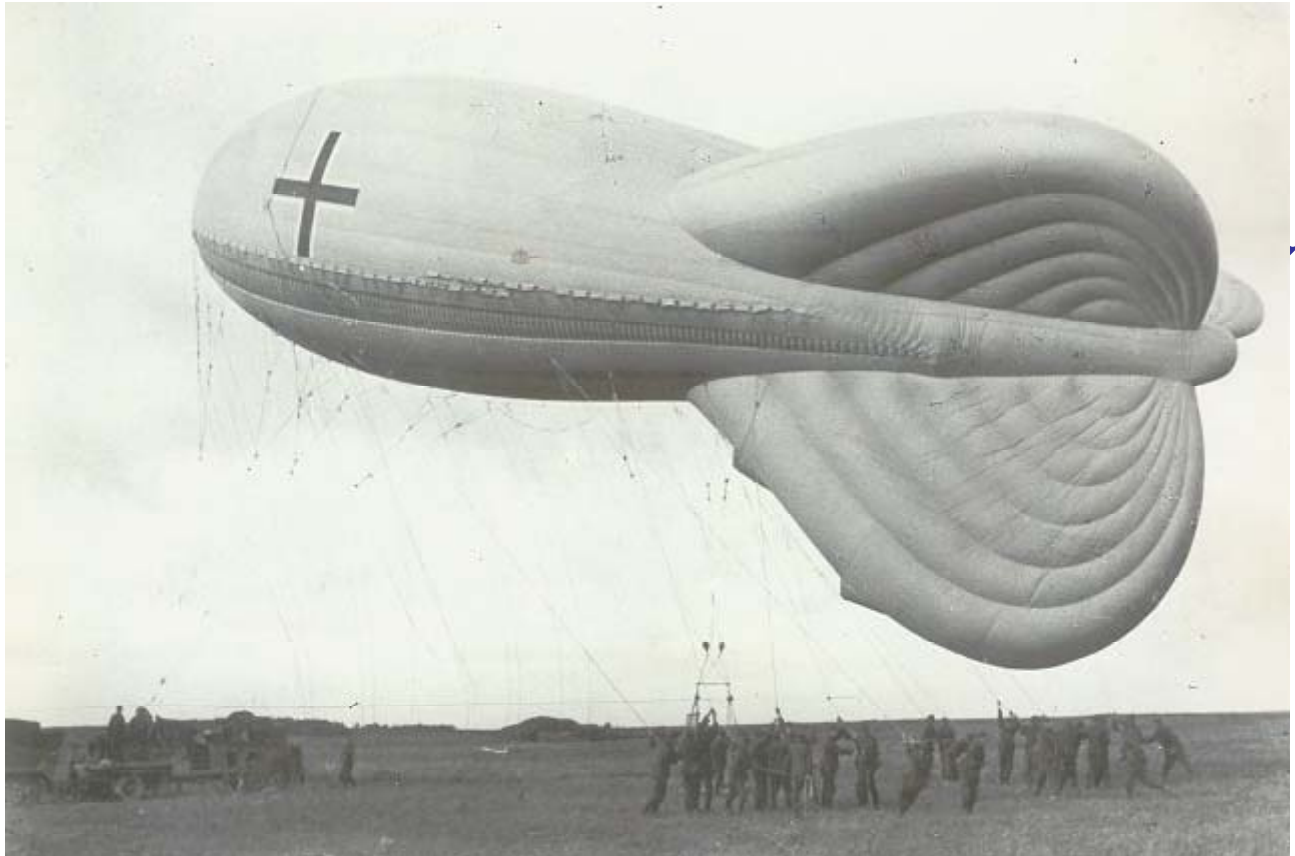
Grundvåbnet var, naturligvis, de tyske balloner, kaldet Fesselballon. Disse blev alle bygget af ballonfabrikant Riedinger. En ballon var knap 10 meter. i diameter og hele 34 meter lang. Den var fyldt op med ca. 1400 kubikmeter hydrogen. Forsynet med en lille kurv, hvori der normalt var to eller tre observatører. Normalt var det artilleriobservatører, som dels kunne lave rekognoscering og dels lede artilleri ild visuelt. Men de var også udstyret med fotokameraer, for at kunne lave detail-fotorekonocering. Operationshøjden for ballonen lå mellem 300 og 500 meter. Men det var ikke usædvanligt at man gik helt op til maksimum som var 2000 meter.. Højden blev styret via spil og kabel fra jorden. Enkelte balloner var dog fastgjort til lastbiler, hvilket betød man kunne "flyve" med ballonen. "Piloten" var så lastbilchaufføren. Maksimal hastighed var ...selvfølgelig afhængig af terrænet ... 45 km/t. Selve ballonerne var organiseret i et ballonbatteri som bestod af to balloner og omkring seks lastbiler som medbragte forsyninger som hydrogen, kabel osv. Senere gik yderligere fire 20 mm maskinkanoner til hvert batteri. Dette var der i og for sig ikke noget at sige til, for en stillestående ballon med observatører var et indbydende og let mål, både for fjendtlige fly og artilleri. Man satte også alt ind for at få nedkæmpet en ballon, når den blev opdaget. Den kunne simpelthen afsløre alt for meget om ens egne styrkers placering.

I Juli 1944, blev der derfor i erkendelse af observatørens farlige, men vigtige arbejde indført et Ballon observatør mærke i tre klasser. Bronze, sølv og guld. Selve dekorationen er et udstanset mærke, uden fabrikant mærker, som er 58 mm høj og 41 mm bredt. Det forestiller en ballon, med tyske kendetegn, i en egeløvskrans med hærens højhedstegn i toppen.

Det blev tildelt til alle grader af observatører, ud fra et point system. Selve systemet var ikke nærmere angivet, ud over at det gav ti point at springe ud i faldskærm fra ballonen, hvis den blev ramt af fjendtlig ild, under en opgave. Det gav 1 point at stige op med ballonen og videre give meldinger om ukendte fjendepositioner.

Som nævnt eksisterede dekorationen i tre klasser. Bronze mærket blev erhvervet ved 20 point, sølv ved 45 point og guld ved 75 point. Sammen med dekorationen blev udleveret et diplom, for erhvervelsen. Hvor mange der er blevet udleveret vides ikke. Men det er næppe over en 30 stykker, hvoraf et par var i sølv. Det er yderst tvivlsomt om der er blevet uddelt nogle guldmærker overhovedet. Men gældende for alle klaser er, at det er et af de sværeste tyske mærker at få fat i. Hvilket egentligt også er naturligt, set udfra antallet af tjenestegørende "ballonsoldater". Oftest er de mærker som er til salg kopiér, hvorfor det på det på det stærkeste må tilrådes kun at købe mærket ved en anerkendt forhandler eller international auktionshus, hvor en pris som oftest ligger på omkring 23.000,- danske kroner, med et ægthedscertifikat.

Versionen eksisterer sjovt nok i 57 versionen og specielt bronze udgaven ses ofte udbudt til salg. Den eneste forskel ligger i at højhedstegnet i toppen af egeløvskransen er fjernet.



Tysk "Fesselballon" under opsætning



KOPI af mærket og det samme mærke originalt i guld i 57 versionen, tros det nok næppe nogen sinde blev uddelt.

NÆRKAMPSPÆNDET - Nahkampfspange -

Rigskansler Adolf Hitler indstiftede i november 1942 nærkampspændet, som et synligt bevis på at soldaten, uanset grad, havde deltaget i mand-til-mand kamp. Spændet blev inddelt i tre grader. Bronze, sølv og guld. Guldspændet regnede Hitler for den højeste infanteri dekoration man kunne uddele, og derfor ville han personligt stå for uddelingen af disse. Modtog man spændet i guld, ville man også, hvis man da ikke allerede havde modtaget det, automatisk blive tildelt det Tyske Kors i guld.

Udkastet blev lavet af Peekhaus, som forstillede en firkant hvori værnemagtens højhedstegn sad over en krydset bajonet og en stavhåndgranat. På siden af firkanten sidder to ahorn som ender ud i et sæt egeløvsblade. Hele spændet måler 98 mm i længden og 26 mm i bredden.

Dekorationen blev tildelt efter følgende:

Kamp uden støtte af pansrede køretøjer, artilleri og flystøtte, blev betegnet som mand-til-mand kamp.

Bronze spændet krævede 15 kampdage, hvilket blev nedsat til 10 dage, hvis man blev såret.

Sølv spændet krævede 30 kampdage, hvilket blev nedsat til 20 dage, hvis man blev såret.

Guld spændet krævede 50 kampdage, hvilket blev nedsat til 40 dage, hvis man blev såret.

Personel som havde deltaget på østfronten fik godskrevet kampdage med tilbagevirkende kraft ud fra følgende:

Otte måneders tjeneste var lig fem kampdage. Tolv måneders tjeneste var lig ti kampdage og femten måneders tjeneste var lig 15 kampdage.

Spændet blev båret på venstre bryst over dekorationer, eller ordensbånd. Bronze og sølv udgaverne blev normalt udleveret i en papirs kuvert, men sidst på krigen, i en cellofan pose. Guldversionerne blev udleveret i en karton æske, beklædt med hvidt fløjl.

Hvor mange bronze og sølv spænder der blev uddelt vides ikke med sikkerhed men det antages at der er blevet uddelt rundt regnet 36,500 spænder i bronze omkring 9500 i sølv. Derimod kender man helt nøje tallet på de tildelte guldspænder og ved at der blev totalt uddelt 538 guldspænder, som blev fordelt med 100 til menige soldater, 303 til befalingsmænd og 135 til officerskorpset.

Bronze og sølv mærket ses relativt ofte udbudt til salg, men tit mangler den lille bagplade som danner baggrund for den krydsede bajonet og håndgranat. Mærket er også rigt kopieret, men disse kan ofte kendes på den spinkle nål på bagsiden.

Eneste forskel på 57 udgaven og krigsudgaven ligger i at højhedstegnet er fjernet.

Copyright
www.Bulkyershop.com



Øverst guldudgave af nærkampsspændet og nederst en sølvudgave. Bemærk at på denne mangler bag pladen, hvilket meget ofte ses.



Guld og bronze nærkampsspænde i 1957 versionen

ANTI-PARTISAN DEKORATIONEN BANDENKAMPFABZEICHEN

Dette var det eneste kampdekoration, Reichführer der SS Heinrich Himmler, tros han var øverstkommanderende for en af de største hærenheder i Tyskland, indstiftede i januar 1944. Indstiftelsens af mærket kom i erkendelse af de tyske enheder, specielt med tanke på SS og politienhederne, som måtte bruge mere og mere tid på at bekæmpe partisaner. Specielt var det udbredt på østfronten, i Balkan området hvor Marskal Tito rådede over store regulære partisan hære. I de sidste krigsår havde Frankrig og Italien også direkte partisan enheder som bandt en større og større tysk styrke fast i en ikke ufarlig og blodig krigsform, hvor snigmord og stor brutalitet var dagligdags.

Dekorationen er rund med egeløv i kanten. I midten et svær stukket ned i et dødningshoved og omgivet af slanger. På sværskæftet er det traditionelle hagekors erstattet af det gamle nordiske tegn for solhjul. Dekorationen er udstanset af en zinklegering, og bærer ikke nogen fabrikantmærker. Der er to forskellige varianter. Variationen ses på egeløvsbladene, som er større på den ene type.

Dekorationen kunne gives til personel fra alle værn, også udenlandske enheder, såfremt disse havde aflagt faneed til Hitler. Den var opdelt i tre klasser; Bronze som blev givet efter 20 indsatsdage, Sølv givet efter 50 indsatsdage og Guld som blev givet efter 100 indsatsdage.

For Luftwaffe som fløj luftstøtte, blev indsats dagene dog regnet om til missioner. En mission, som talte fra flyet forlod flyvepladsen til det kom hjem igen, blev regnet for en kampdag. Skulle piloten dog blive nedskudt af partisanerne, og bagefter redde sig selv hjem igen, fik han godtgjort tre kampdage. Men tildelingskravene var også lidt anderledes. Bronze blev givet efter 30 indsatsdage, sølv efter 75 indsatsdage og guld efter 150 dage.

Antagelig blev dekorationen i guld kun uddelt 4 gange, og det i forbindelse med en kamphandling på den adriatiske kyst i februar 1945.

Bronze udgaven er antageligt blevet uddelt i små 1700 eksemplarer mens der antageligt er uddelt 510 i sølv. Dekorationen var dog ikke direkte populær blandt soldaterne. Specielt hvis man var blevet taget til fange af partisaner, kunne dekorationen være ensbetydende med en øjeblikkelig henrettelse, eller det som kunne være værre.

Man ved med stor sikkerhed at, Reichführer - SS Heinrich Himmler, i slutningen af 1944 hos medaljefirmaet C.E. Juncker bestilte enten ti eller tyve anti-partisan dekorationer, som var lavet i forgyldt sølv og besat med diamanter. Disse guld med diamanter dekorationer skulle både være blevet lavet og leveret til Himmler. Herefter har de fortaget sig. Officielt har aldrig været uddelt til nogle, og de er tilsyneladende aldrig blevet fundet igen efter krigen.



Original "Bandenkampfzeichen" i sølv, og herunder den samme klasse i 57 versionen.



Æres spændet; Hæren - Ehrenblattschleife des Heeres-

Den 30 Januar 1944 indstiftede Adolf Hitler æres rulle spændet, for personel af hæren og våben SS, som havde udmærket sig heltmodigt, og hvis navne var blevet læst op fra hærens dagsbefaling. Punktet blev benævnt Ehrenblatt des deutschen Heeres. Dette var et selvstændigt punkt under hærens dagsbefaling, som var blevet indført i forsommeren 1941, hvor alle heltmodige enkelthandlinger kort var omtalt.

Spændet bestod for hærens vedkommende, af et 24 mm rundt egeløvsomkranset mærke med et hagekors i midten og lavet i udstanset metal som er forgyldt og højglans poleret.

Mærket er anbragt på et ordensbånd til EK 2. Det anlægges også på samme måde som EK 2, gennem jakkens knap åbning. En modtager skulle bære æresspændet istedet for EK 2. Havde modtageren 1939 spændet til et 1914 EK 2, måtte denne dog selv bestemme hvilken dekoration han ville anlægge. Men han måtte kun bære et, af dem.

Spændet var yderst vanskeligt at opnå. Det var ikke nok at få sit navn oplæst fra dagsbefaling. En evt. modtager skulle iforevejen være i besiddelse af et EK og et EK 2, hvilket nedsatte udvalget af modtagere væsentligt. Der blev dog også kun uddelt omkring 4500 spænder til hærpersoneel, derfor omtales spændet også ofte som den menige soldats ridderkors. Var soldaten menig eller befalingsmand, medfulgte som regel forfremmelse til næste grad ved modtagelsen af spændet. Næsten alle spænder er lavet af Firma Richard Klein. Spændet er relativt sjældent og ses som oftest derfor som en kopi.

Med 1957 forordningen blev spændet genindstiftet. Hagekorset i Egeløvsomkransen blev erstattet af et sæt krydsede sværd. Denne udgave er rimelig let og finde til salg.



Copyright

Dette spænde ligger i originaletuiet fra medaljefabrikant Klein, hvilket kan ses på stemplerne i æskens hjørne.



Spændet i 1957 versionen

Skarpskytte mærket
Scharfschützen Abzeichen

Et af de lidt mere oversete og relative ukendte mærker, er skarpskytte mærket. Nogle vil ikke kalde det for en dekoration, men når man tænker på hvor svært det var – i hvert fald inden krigsende – at opnå mærket, mener jeg at det bør medtages. I enhver krig er skarpskytterne en vigtig brik i kamphandlingerne. De slår som oftest til fra deres skjul og spreder panik i fjendens rækker, fordi man ikke ved hvem som det er, der beskyder enheden. De kan nedskyde vigtige mål, som stabsofficere og andre fører, som tror sig i sikkerhed. De kan presse forsyningslinjerne, fordi der skal ofres store resurser på at behandle de sårede.

Blicher deres skjul erkendt af fjenden, er de som oftest prisgivet, fordi alt bliver sat ind på at nedkæmpe dem.

De tyske skarpskytter havde ikke noget specielt udmærkelsestegn, ud over at de som oftest blev dekoreret med et jernkors. Denne dekoration, kunne dog ikke symboliserer den enkelte skarpskyttes indsats.

Den tyske overkommando begyndte så småt, at lave de første tanker omkring en dekoration for netop skarpskytterne i foråret 1943.

I august 1944 indstiftede Hitler så skapskytte mærket for Hæren og Våben SS. Mærket er et ovalt stofmærke som er 7 cm højt og 5,5 cm bredt til påsyning på uniformjakkens ærme, og forestiller et sort ørnehovede, på grå baggrund, som kigger frem fra et par grønne egeløvsblade. Motivet er omkranset af den farvet tråd, afhængig af den klasse som skytten havde erhvervet mærket.

Mærket var delt op i tre klasser og blev tildelt efter følgende kriterium med virkningen fra 1 september 1944:

Klasse 1 og laveste som ikke har nogen farvet tråd, skulle skytten have mindst 20 vidnebekræftet nedskydninger af fjendtlige soldater.

Klasse 2 har en sølvtråd tråd og blev tildelt når skytten havde mindst 40 vidnebekræftet nedskydninger af fjendtlige soldater.

Klasse 3 har en guldfarvet tråd; og blev tildelt når skytten havde mindst 60 vidnebekræftet nedskydninger af fjendtlige soldater.

Allerede fra januar 1945, blev der ændret lidt på tildelingsbestemmelserne, for nu behøvede man ikke længere at være uddannet skarpskytte. Enhver soldat uanset værn, som kunne opfylde tildelingskravet til mærket kunne modtage det.

Mærkets popularitet blandt soldaterne, forsvandt dog ligeså hurtigt, som ændringsbestemmelserne. Ingen soldat kunne lide skarpskytterne, uanset hvilken side de kæmpede på. Det var rovfugle som slog vilkårligt ned hvor der var bytte, og skabte usikkerhed. Man var nu inde i krigens slutfase, og specielt på østfronten var der ingen pardon, hvis man blev taget til fange og bar skarpskyttemærket. Skarpskytten blev henrettet på stedet, så kunne skarpskytten se at der var mulighed for at blive taget til fange, rev han sit mærke af og smed det væk.

Denne kombination sammen med at mærket blev indstiftet på slutningen af krigen, og derfor ikke uddelt i et stort antal, gør at mærket er meget sjældent. Hovedparten af de mærker som ses i omløb er kopier. Sjovt nok var mange amerikanske soldater interesseret i mærket, hvilket betød at der blev lavet en del falske mærker allerede i slutningen af 1945, så skulle man som samler være heldig at falde over et skarpskyttemærke, bør det kun købes hvis der medfølger et ægthedscertifikat.



Skarskyttemærker i alle tre klasser, startende med guldfversionen. De viste mærker er i 1957 versionen.



Befalingsmænd af bjergjægerne under våbentræning, med standart infanterigeværret K-98

Krigsmarinens våbendekorationer

Copyright www.Bunkershop.com



UBÅDS-DEKORATIONEN AF 1939 - U-Boots kriegsabzeichen 1939-

Straks ved krigsudbruddet i 1939, bad kontraadmiral Karl Dönitz, den daværende øverstkommanderende over den tyske krigsmarine, storadmiral Erich Raeder om tilladelse til at indføre en ubåds dekoration, meget lig den dekoration som kejser Wilhelm d. II, havde indført i 1918 til sit ubådsvåben.

Tilladelsen blev givet og den 1 november 1939 begyndte berliner medaljørfirmaet C. Schwerin og Søn på fremstillingen, efter et udkast lavet af medaljør Paul Casberg. Det skal tilføjes, at senere overgik produktionen også til Brøderne Godet & Co samt Wiener firmaet Rudolf Souval.

Dekorationen, blev i første omgang lavet i guld-messing. Senere blev de lavet i en zink legering som blev forgyldt. Disse versioner ser i dag, for hovedpartens vedkommende ud som om de er for sølv, men det er simpelthen forgyldningen som er forsvundet. Dekorationen forstiller en ubåd i en egeløvskrans som enede ud i et højhedstegn, blev givet alle grader af ubåds-mandskab, som på mindst to togter havde været i kamp med fjenden. Dekorationen blev også lavet i en "uofficiel" udgave, i guld med 9 brillanter i hagekorstegnet. Denne dekoration, fordelte, nu storadmiral, Dönitz personligt. Det var normalt ubåds-folk som var dekoreret med Jernkorsets Ridderkors med egeløv, som modtog denne dekoration. Antagelig blev der ikke tildelt mere end 30 stk. af denne yderst sjældne dekoration, som sandsynligvis alle blev lavet af firmaet Schwerin fra Berlin.

Dekorationen blev også lavet i kunstsilke, som kunne sys direkte på uniformen, sidst på krigen, da denne var lettere at bære når man var på togt, ligesom dekorationen i stof ikke så rusten og anløben ud efter få dage til søs, som metal versionen gjorde. Denne udgave er idag temmelig sjælden, og ses ikke ofte udbudt til salg.

I 57 udgaven er hagekorset fjernet fra egeløvskransen.



Dekorationen fra 1 verdenskrig, som, dannede forbillede for krigsmarinens 1939 våbendekorationer.



Øverst 1939 ubådsdekorationen og nederst den samme dekoration i 1957 versionen





.COM

Tildelings dokument til Ubådsdekorationen. Sådanne dokumenter, koster efterhånden snart lige så meget som selve dekorationen.



Den utroligt sjældne ubåds dekoration i guld med brillanter.



Kaptajnløjtnant Reinhard Hardegen, lige hjemvendt efter et togt, og derfor ubarberet. Hardegen, som var en af de 30 ubådscommandører som modtog dekorationen i guld med brillanter, overlevede krigen, og gik senere ind i lokalpolitik.

SLAGSKIBS-DEKORATION - Zerstörer-kriegsabzeichen-

Under besættelsen af Norge havde en gruppe på ti krigsskibe, til opgave at landsætte det 139. Bjergjæger regiment i Narvik. Under denne opgave blev de tyske krigsskibe angrebet af den engelske flåde, som sænkede et tysk skib, inden det lykkedes ved hård kamp at få de engelske skibe til at flygte.

Dette fik storadmiral Erich Raeder til i juni 1940 at indføre slagskibs-dekorationen, som blev givet til alle mandsskabsgrader som havde deltaget i tre kamphandlinger eller mineudlægninger i fjendtligt farvand, eller var overlevet fra et skib som fjenden havde sænket eller deltaget i mindst tolv operationer uden kontakt med fjenden. Undtaget herfra var besætningerne på de skibe som havde kæmpet ved Narvik, da de fik dekorationerne som de første. Dertil skal tilføjes at fra oktober samme år kunne alle andre enheder som sejlede i et krigsskib af en eller anden type også modtage dekorationen, da disse enheder først fik deres egen våben dekoration næsten et år senere.

Dekorationen var lavet af den berlinske medaljør Paul Casberg, og forstillede et krigsskib - Z 21 "Wilhelm Heidkamp"- som med bølgeskuld, stævner ud af en egeløvskrans som ender ud i et højhedstegn. De første versioner var lavet i bronze, men de senere udgaver blev lavet i zink. En version udført i stof og guldtråd, blev også fremstillet. Den blev dog som de øvrige stofudgaver, aldrig særlig populær.



Krigsudgaven og 1957 versionen af Zerstörer-kriegsabzeichen.

FLÅDENS KRIGS-DEKORATION -Kriegsabzeichen für Minensuch-,U-Boots-,Jagd- und Sicherungsverbände-

I august 1940 indstiftede den øverstkommanderende for den tyske krigsmarine, Storadmiral Erich Raeder flådens krigsdekoration som påskønnelse for den fare som personalet udsatte sig for, når deres skib stævnedes ud på et tog.

Dekorationen blev givet til alle mandskabsgrader som havde deltaget i mindst tre søslag, eller udvist særlig handlekraft i forbindelse med en operation, eller været på søen i mindst tre dage, eller deltaget som eskorte i mindst femogtyve dage eller lagt minespæringer ud i mindst ti dage eller var overlevende fra et skib som fjenden havde sænket. I alle tilfælde måtte en modtager i øvrigt ikke have været straffet inden for de sidste seks måneder, for at kunne modtage dekorationen.

Fra 1943 kunne luftvåbnets personel, som udførte flyvning for krigsmarinen, også modtage dekorationen.

Dekorationen, som første gang blev uddelt i slutningen af 1940, forestillede en sprængning under vand indrammet af en egeløvskrans som endede ud i et højhedstegn, var udformet af den berlinske kunstner Otto Placzek og blev oprindeligt fremstillet af medaljefirmaet C. Schwerin und Sohn i Berlin. Senere kom flere firmaer til at fremstille dekorationen.

Mærket er let at finde udbudt til salg.



En lidt slidt krigsudgave og herunder en næsten ny 1957 version.



HJÆLPEKRYDSER-DEKORATIONEN - Kriegsabzeichen für Hilfskreuzer-

Som under den første verdenskrig, blev der også under den anden verdenskrig anvendt hjælpekrigsskibe, som var ombyggede handelsskibe der var blevet udrustet med kanoner, af ældre dato. Den tyske krigsmarine ombyggede i begyndelsen af 1939, en række større handelsskibe til hjælpekrigsskibe. Disse skibe bl.a. "Komet", "Pinguin", "Orion", "Atlantis" og "Thor", høstede rosede omtale under blokaderne mod konvojerne til England hvor disse plyndrede og sænkede adskillige allierede forsyningskibe, på bedste sørøver maner.

I april 1941 indførtes hjælpekrudser dekorationen, efter bestemmelse af den øverstkommanderende for krigsmarinen, som påskyndelse for indsatsen besætningerne ydede. Der var ikke opsat egentlige krav for erhvervelsen af dekorationen, som også blev givet til besætningerne på krigsmarinens forsyningsfartøjer. Man fik automatisk dekorationen, hvis man var blevet såret i kamp med fjenden, ellers var kravet egentligt bare at man skulle have haft en succesfuld mission.

Tros de "lette" tildelingskrav er dekorationen faktisk ikke én man tit ser til salg, og som oftest er det kopier man får tilbudt.

Dekoration forstiller et vikingskib som for fuld sejl kommer sejlene hen over den nordlige jordhalvkugle. Motivet er indrammet i en egeløvskrans, som ender ud i et højhedstegn. Det var den kendte medaljør Ernst Wilhelm Peekhaus som forstod udviklingen af denne dekoration.

Der kan være en del varianter af denne dekoration. Nogle ligner oppusset guld-bronze, andre specielt de sidste fremstillede udgaver ligner falmet sølv, men er lavet i zink.

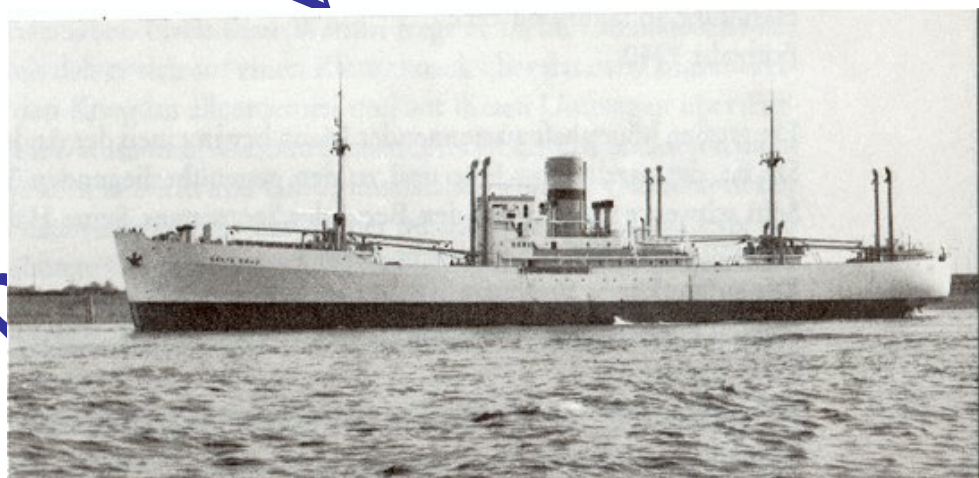
Antagelig eksistere der også en udgave i guld besat med femten små brillanter i hagekorset på højhedstegnet, som skulle være indstiftet i slutningen af 1942, og givet til personer som var blevet dekoreret med Jernkorsets Ridderkors med Egeløv. Der eksisterer dog intet officielt om denne indstiftelse. Men fakta er dog at der blev uddelt et officielt eksemplar til kaptajnen på "Atlantis" Bernhard Rogge, for den utrolige mængde fjendtlige skibs tonnage, han sænkede.



1957 versionen af dekorationen



Original krigsversion hvor alt forgyldningen er forsvundet.



Hjæpekrydsern THOR

MOTORTORPEDOBÅDS-DEKORATIONEN - Schnellboot-Kreigsabzeichen -

Ved indførslen af de forskellige flåde dekorationer i 1940 blev der også lavet en dekoration for motortorpedobådene, selv om dette værn ved krigsudbruddet, var et af de mindste i krigsmarinen. Dette ændrede sig dog relativt hurtigt da eskadren kunne opvise imponerende sejre ved deres slå-til-og-løb angreb mod handelsskibene under de engelske kyster.

Dekorationen blev givet til alle mandskabsgrader, og blev båret nederst på venstre bryst, blev givet efter mindst tolv almindelige missioner mod fjenden eller én yderst succes fuld mission, eller for fremragende lederskab og endelig hvis man blev såret i kamp eller ens fartøj blev sænket i kamp mod fjenden.

Dekorationen blev lavet af den berlinske maldjør Wilhelm Ernst Peekhaus, og forstillede en motortorpedobåd som, i en bølge stævner ud af en egeløvskrans, der ender ud i et højhedstegn, men allerede i midten af 1941, lavede han en ny dekoration, hvis motiv stort set var det samme men, egentlige direkte ændringer er højhedstegnet og skibets flag. Den afbillede motortorpedobåd, var meget mere strømlinet, og med en væsentlig kønnere stævn, ligesom højhedstegnet var lidt større. Ingen af de to afbillede motortorpedobåds typer, som dekorationen viser, er "virkelige" typer, som krigsmarinen havde i brug, men tegnet ud fra fri fantasi.

Dekorationen er i anden udgave rimelig let at finde, mens første udgaven er relativ sjælden og koster 3-4 gange så meget som anden udgaven.

Til motortorpedobåds kaptajner som var dekoreret med jern korsets ridderkors med egeløv eksisterede en speciel version af dekorationen som var lavet af forgyldt sølv og besat med ni små brillanter i højhedstegnets hagekors. Antagelig er der ikke blevet uddelt mere end ti af denne udgave, som blev båret over EK-1.

Dekorationen eksistere i 1957 versionen, hvor højhedstegnet som eneste forskel er fjernet.



1. udgave



2. udgave



Schnellboot-Kriegsabzeichen i 1957 versionen



Tysk Schnell-boot. Typen blev faktisk anvendt af den danske flåde i efterkrigsårene.

FLÅDE-DEKORATIONEN -Flotten-kriegsabzeichen-

Flotten kreigsabzeichen blev indstiftet i april 1941 som anerkendelse af højsø-flådens indsats i søblokaden af England, af Storadmiral Erich Raeder. Dekorationen blev givet med tilbagevirkende kraft, da høj-søflåden havde spillet en stor rolle i krigens første år. Besætningerne på slagskibene som enten blev såret i kamp eller tilbragte mindst tolv uger til søs på en mission, modtog decorationen, som de blev indstillet til af skibets eller eskadrens chef, hvis denne havde rang af mindst kontra-admiral. Der kunne dog ses bort fra de tolv uger hvis et skib havde ydet en særlig heldig kampindsats. Desuden kunne decorationen tildeles familien til et besætningsmedlem som var faldet i kamp.

Besætningsmedlemmer som var blevet reddet fra slagskibet "Bismarck", krydseren "Admiral Graf Spee" eller krydseren "Blücher", modtog automatisk decorationen. Disse skibe var alle blevet sænket før indstiftelsen af decorationen. Senere blev listen betydeligt udvidet til bl.a. at omfatte slagskibene "Scharnhorst", "Gneisenau" og "Tirpitz", for at nævne nogle af de mest kendte.

Dekorationen som forestiller et slagskib, der med truende kanonrør stævner ud af en egeløvskrans, som ender ud i et højhedstegn, blev udtænkt af den kendte marinemaler Adolf Bock, som også kom til at stå for fremstillingen af decorationen.

Engang i mellem omtales en speciel version af decorationen, lavet i guld med fjorten små brillanter i hagekorset på højhedstegnet. Denne skulle være givet til medlemmer af højsø-flåden som var blevet dekoret med jernkorsets Ridderkors med Egeløv. Der eksisterer intet officielt om denne version, og ej heller er der blevet uddelt nogle, til de få højsø-officere som rent faktisk blev dekoreret med Ridderkøret med Egeløv. Fakta er dog at et eksemplar, som efter eksperternes mening uden tvivl er ægte, dukkede op i England, en nogle år efter krigens afslutning. Om dette eksemplar i virkeligheden er et prøvestykke kan man herefter kun gætte på.

Dekorationen eksisterer i 1957 versionen, hvor højhedstegnet som eneste forskel er fjernet. Den kan dog godt være lidt svær at finde.



Krydseren PRINZ EUGEN, som overlevede krigen og blev sænket af amerikanerne under atombombeforsøgene på Bikini-atollen



shop.com

To forskellige varianter af originale Flotten-kriegsabzeichen



Copyright



shop.com

Flotten-kriegsabzeichen med brillanter. Dekorationen skulle antagelig være ægte.



Copyright

W.Bu

1957 versionen

MARINEARTELLERI-DEKORATIONEN - Kriegsabzeichen für die Marineartillerie-

Under den første verdens krig havde det ikke været nødvendigt at sikre flåde installationerne på land synderlig meget mod luftangreb. Dette ændrede sig i aller højeste grad under den anden verdens krig. Et "heldigt" allieret luftangreb kunne sætte krigsmarinen adskillige måneder bagud, hvis et skib, eller værft fik en træffer. Luftsikringen i form af et effektivt luftværns- artilleri fik derfor en meget høj prioritering.

Den 24. juni 1941 indstiftede Storadmiral Erich Raeder marine artilleri decorationen, som anerkendelse af indsatsen af den enkelte artillerist eller kanonbesætning på et kystbatteri.

Den kunne tildeles alt artilleri personel fra krigsmarinen, som ansvarsbevidst havde taget aktiv del i en kamp-handling mod fjenden. Såfremt man var blevet såret eller dræbt under denne handling, modtog man, eller nærmeste slægtning, automatisk decorationen.

Man blev imidlertid i løbet af 1942, klar over at tildelingskravene var lidt vagt formulerede, så man begyndte i stedet på indførelsen af et pointsystem, hvor 8 point udløste decorationen. En nedskydning af et luftfartøj eller pansret køretøj gav, såfremt batteriet var alene om nedskydningen 2 point. Delte man nedskydningen med andre batterier fik man 1 point. God ledelse af batteriet i en enkeltstående kamphandling gav 2 point, Havde man en koordineret ledelse med andre batteri-ledere, blev der givet 1 point.

I slutningen af 1942 kunne decorationen gives til marine artillerister som kæmpede sammen med hæren på østfronten, hvor de hovedsagelig bekæmpede jordmål. Fra 1943 overgik man til udelukkende at uddele efter point system. Decorationen blev fremstillet af den berlinske medaljør firma Otto Placzek. De første udgaver var lavet i bronze, mens de senere udgaver i zink, hvorfor disse meget ofte har mistet alt forgyldningen, og kan se noget kedelige ud.

I 57 versionen er hagekorset i ørnens kløer fjernet, som eneste forskel på krigsudgaven.





Krigsmarinens første chef, Storadmiral Erich Raeder

UBÅDS-FRONTSPÆNDET - U-Boots-Frontspange -

Den 15. maj 1944 indstiftede storadmiral Karl Dönitz, ubåds-frontspændet i bronze, som anerkendelse for det farefulde hverv ubåds-besætningerne havde. Spændet blev indstiftet efter forbilledet fra de spænder, som var i anvendelse ved hæren og Luftwaffe.

Men allerede ved årsskiftet, samme år, blev spændet også indført i sølv, som en højere klasse. Man havde planer for indstiftelsen af et spænde i guld, men dette blev, på officielt plan, aldrig til noget. Et antal af guldspænder blev dog fremstillet, for lejlighedsvis ses enkelte af dem udbudt til salg, med ægthedscertifikat, ved internationale auktionshuse.

Spændet, som måler 76,5 mm i længden, blev tegnet af den kendte berliner kunstner Ernst Wilhelm Peekhaus, og forstillede en ubådstype VII, som var grundstammen i den tyske ubådseskadre i årene 1942-43, i en ege løvskrans, med en ørn øverst.

Nogle direkte tildelingskrav var der ikke. Man skulle have opført sig som god soldat og have været i personlig fare for at få spændet i bronze. Det antages at opfyldte man kravet til at kunne modtage et krigsfortjenestekors med svær af første klasse, var man også berettiget til spændet i bronze. Man blev indstillet af ubådens kaptajn. For at modtage spændet i sølv, skulle man yde noget som lå over spændet i bronze. Denne vurdering blev også foretaget af ubådens kaptajn.

Polske kopiér af spændet er begyndt at dukke i stigende grad op på det danske marked.

Dekorationen eksistere i alle klasser i 1957 versionen, hvor højhedstegnet er fjernet som eneste forskel.



Original sæt komplet i alle klasser

BLOKADEBRYDER-DEKORATIONEN **- Blockadebrecher Abzeichen-**

Ved krigsudbruddet blev adskillige tyske handelsskibe opbragt og interneret i neutrale udenlandske havne. En stor del af disse skibe "stak af" og returnerede tilbage til Tyskland, og som påskyndelse herfor blev der i 1941 indstiftet en blokadebryder dekoration på Rigstrafikministeriets foranledning, som blev givet til civile og militære søfolk der som før nævnt; førte deres skib gennem en fjendtlig blokade, eller selv sænkede skibet og eventuel last hvis det var i fare for at blive erobret af fjenden eller endelig hvis de var overlevende fra et skib som fjenden havde sænket ved brug af våben. Fra 1942 kunne søfolk som ofte sejlede til de tyske vejrstationer, også modtage dekorationen.

Selve dekorationen forstillede en ørn med et hagekors i kløerne, som flyver lige foran stævnen på et civilt passagerskib ud gennem en kæde, som skulle forstille de allieredes blokade. På nogle udgaver er ørnen mere eller mindre forsølvet.

Blokadebryder dekorationen ses meget ofte som kopi, lavet i Polen, på danske markedspladser, til mellem ca. 200,00 og 500,00 kr.

I 57 versionen er hagekorset i ørnens kløer fjernet, som eneste forskel på krigsudgaven.

Copyright

WWW.BUNKERSHOP.COM



rop.com

1957 Versionen of Blockadebrecher Abzeichen

Copyright WWW



Blockadebrecher Abzeichen med tilhørende minirature medalje.

Copyright

Marine-frontspændet Marine Frontspange

Da krigen ikke umiddelbart så ud til at ville ende, indså Krigsmarines overkommando, at man måtte indføre et frontspænde på lige fod, med de frontspænder man havde indført i både hæren og Luftwaffe. Ubådsvåbnet havde allerede fået deres eget frontspænde, men man var retfærdighedsvis også nød til at anerkende, at krigsmarinen bestod af andre marinesoldater, end ubådsfolk, som også havde ydet væsentlige bidrag til krigsindsatsen.

Krigsmarinen havde en hel del marinesoldater som var indsat i direkte kamphandlinger, på lige line med både hæren og Luftwaffes personel. Storadmiral Dönitz indstillede derfor den 19. november 1944, til indstiftelsen af et marinefrontspænde i bronze.

Efter planen skulle det have udformning efter en oval krans smykket med et ankerkæde og i bunden et sæt krydsede sværd. I centrum af kransen skulle et anker med et højhedstegn være. Kransen skulle så være monteret med et sæt egeløvsblade, så det lignede de øvrige værns spænder.

Hitler, som øverstkommanderende, gav dog først sin endelige tilladelse til indstiftelsen, af spændet, i sidste halvdel af januar 1945, og på daværende tidspunkt havde marine overkommandoen endda ikke fået klarlagt tildelingskravet, så man fik ikke uddelt nogle spænder, og man nåede heller ikke at få fremstillet mere end nogle få – hvis da overhovedet nogle – spænder før end krigen officielt sluttede i maj 1945.

Efterfølgende fremstillede man lokalt marinefrontspænder, som blev uddelt hen over sommeren 1945, og blev korrekt indført i det tildelte personels soldaterbøger. Spændet var i sagens natur uden nogen form for nazistiske symboler, og grundmodellen viser en rund cirkel vedhæftet et sæt egeløvsblade. I cirklen er et anker. Modellen blev rent faktisk taget i brug på et senere tidspunkt af den nyoprettede marine under bundeswehr, som en art duelighedstegn.

Tildelingen skete efter om soldaten kunne opfylde kravet til, hvad der svarede til en femte gangs (gen-) erhvervelse af krigsmarinens øvrige krigsdekorationer, inklusiv blokadebryder dekorationen.

Men modsat Lapland skjoldet, som også først blev uddelt efter krigsafslutningen, bliver dette spænde betragtet som værende officielt og godkendt.

Der eksistere som sådanne ingen officielle tildelingsdokumenter til spændet, men der er set eksempler på foreløbige tildelingsdokumenter, hvoraf enkelte endda har været præget med værnemagtens stempel. Da spændet er lokalt fremstillet, og meget ofte fremstillet i hånden af ihændehaverne selv, lige som med Laplandskjoldet, forekommer der en del variation i spænderne med hensyn til størrelse og detaljer. Som udgangspunkt bør spændet kun købes ved et internationalt anerkendt auktionshus eller forhandler. Spændet eksistere ikke direkte som kopi, men den utrænede samler kan nemt falde for et af de tidligere spænder som Bundesmarine har brugt i halvtresserne eller en speciel maskinproduktions fremstilling, af spændet, som blev lavet primært til amerikanske souvenir-soldater, i perioden 1947 – 1949.

Spændet eksistere i 1957 versionen, men ses sjældent udbudt til salg.



3 forskellige varianter over originale krigsversioner, og herunder en 1957 udgave



Krigsmarinens småkampmiddel dekoration Bewährungs- und kampfabzeichen der Kleinkampfmittel

Et af krigsmarinens mindre kendte mærker, som af nogle nok regnes som mere et art afdelingsmærke end et udmærkelsestegn, om end det sandelig var svært nok at opnå.

I begyndelsen af 1944 lå hovedparten den tyske krigsmarine fartøjer, på bunden af forskellige fjorde og Atlanterhavet. Krigsmarinens overkommando, begyndte at gribe til utraditionelle midler, og med stor skelen til de Japanske miniubåde og Italiens "grise", blev Klein Kampfmittel Verbände, i daglig tale K-verbände, oprettet i april 1944, og stillet under kommando af kontraadmiral Hellmuth Heye.

Enheden var nærmest en art kommandoenhed til søs, som ikke ubetinget kun bestod af søfolk, som anvendte små en eller to mandsbetjente fartøjer.

Fartøjerne var blandt andet de føromtalte mini-ubåde som "Biber", "Neger", "Seehund" og "Schwertwal" eller en og to mandsbetjente torpedoer eller speedbåde som blev pakket med sprængstof.

Ideen var så at disse små fartøjer gik så tæt på fjendes skibe, som muligt inden torpedoer eller selve angrebsfartøjet blev styret ind i fjenden. Føreren af angrebsfartøjet skulle så kaste sig over side på sit fartøj, eller forsøge at bringe miniubåden helt op til overfalden inden den store detonation, for ikke selv at blive knust af trykbølger fra eksplosionen. Herefter skulle et hjælpefartøj, så komme og samle bådføreren op af vandet.

Et absolut risikofyldt arbejde, og hverken materiellet eller selve angrebstaktikkerne var da bestemt heller ikke færdigudviklet da krigen sluttede.

I anerkendelse af det farlige arbejde soldaterne udførte, indstiftede Storadmiral Karl Dönitz den 30. november 1944 en række udmærkelsestegn for enheden.

De første 6 klasser var et rundt broderet udmærke som blev båret på venstre uniformsærme, lige under skulderen. De sidste klasser var et rent kampspænde i metal, som blev båret, som de øvrige værns kampspænder over venstre brystlomme. Som det eneste mærke/dekoration indstiftet under den anden verdens krig, bærer ingen af klasserne nogle nazistiske symboler. Klasserne var som følger:

1 klasse: Uldmærke med motivet af en sværdfisk inde i et tovværk, mærket blev tildelt efter endt grunduddannelse.

2 klasse: Uldmærke med motivet af en sværdfisk inde i et tovværk liggende på et sværd. Mærket blev tildelt efter første kampindsats.

3 klasse: Uldmærke med motivet af en sværdfisk inde i et tovværk liggende på et sæt krydsede sværd. Mærket blev tildelt efter anden kampindsats.

4 klasse: Uldmærke med motivet af en sværdfisk inde i et tovværk liggende på tre krydsede sværd. Mærket blev tildelt efter tredje kampindsats.

5 klasse: Metalspænde i "bronze" med motivet af en sværdfisk inde i et tovværk. Spændet blev tildelt efter femte kampindsats.

6 klasse: Metalspænde i "sølv" med motivet af en sværdfisk inde i et tovværk. Spændet blev tildelt efter syvende kampindsats.

7 klasse: Metalspænde i "guld" med motivet af en sværdfisk inde i et tovværk. Spændet blev tildelt efter tiende kampindsats.

Militærhistorikerne antager at der næppe er blevet uddelt nogle kampspænder overhovedet, da der simpelthen ikke er blevet fremstillet ret mange, men i den specielle 1957 version ses de fra tid til anden udbudt til salg. Man kan dog relativt let kende forskel på 1957 udgaverne og krigsspænderne, som kun bør købes ved internationalt anerkendt auktionshus eller forhandler, fordi finnerne på sværdfisken har ”ribben”, hvorimod finnen på en krigsversion er helt glat.



1 og 3 klasse af Bewährungs- und kampfabzeichen der Kleinkampfmittel



Spændet i 6 og 7 klasse i 1957 versionen



Spændet i 5 klasse i 1957 versionen



Neger mini-ubåd, som egentligt nærmere var en menneskelig torpedo.



En lille flåde af hvad der antagelig er miniubåde af typen Biber eller Seehund.



Mini-ubåd under "sø-sætning"

**Æres spændet; Krigsmarinen
- Ehrentalfelspange der Kriegsmarine-**

Skarpt efterfulgt af det indstiftede ærespænde for hæren, indstiftede Storadmiral Karl Dönitz et ærespænde for krigsmarinen den 13 Maj 1944. Dette spænde skulle uddeles efter de samme kriterier gældende for hærens spænde. Krigsmarinen havde også siden 1943 haft et punkt, kaldet Ehrenafel der deutschen Kriegsmarine, i dets dagbefaling omhandlende heltedige enkelthandlinger. Det består af et rundt 26 mm egeløvsbånd med et anker i midten, hvorpå der sidder et hagekors. Spændet er lavet i udstanset metal som er forgyldt og højglans poleret. Spændet er som ved hærens, monteret på et ordensbånd for EK 2, og bliver båret på samme måde. Tildelingskravene var også de samme. Der hersker en del tvivl om hvor mange spænder som er blevet uddelt. Nogle historikere påpeger at det ikke kan være mere end knapt 70 stk. At det næppe kan være mange kan det ikke herse den store tvivl om for Krigsmarinens spænde er det som er sværest at opdrive. Man bør, som udgangspunkt, kun købe spændet ved et anerkendt auktionshus eller international forhandler, hvor man kan få et ægthedscertifikat, hvis man da ellers er indstillet på at ofre de mindst 18 000,- kroner det koster.

Igen er det lettest at finde spændet i 1957 udgaven, om end det bestemt ikke ”gror på træerne”, men til en pris omkring 600 – 800 er det et attraktivt alternativ. Udseende er som den ”originale” udgave, men hagekors er fjernet og blevet erstattet af et ”rent” anker.

Copyright



Krigsudgaven samt den samme i 1957 versionen

Copyright www.Bu

.com

Luftwaffes våbendekorationer



- Pilot dekorationen - Flugzeugführerabzeichen-

I det første halvår, - ingen kan med sikkerhed opgive den præcise dato, der svinger fra marts og til maj måned, af 1935, indstiftede Hermann Göring, som rigsminister for luftfart, pilot dekorationen som blev givet til alle nye piloter efter bestået eksamen. Mens "gamle" piloter kunne erhverve mærket ved fremvisning af deres flyvercertifikat. Dette gjaldt også for piloter som kom fra Østrig, og ønskede at forrette tjeneste i det tyske luftvåben. Civile piloter som blev ansat af Luftwaffe, som "færgepiloter", dvs. piloter som fløj den færdige maskine fra flyfabrikken, til en flyvestation eller feltflyveplads ved fronten, modtog også dekorationen.

Dekorationens ene side er egeløv, mens den anden side er laurbær, i midten en flyvende ørn med et vingspænd på 65 mm, som dog kan variere lidt, og som bærer et hagekors i klørne. De første udgaver var lavet i en metal legering af sølv med en lille smule nikkel, dette blev dog ændret i 1938 da dekorationen blev lavet af aluminium. Afhængig af fabrikanterne af dekorationen, kan der være en lille forskel på mængden af luft, mellem ørnens ben. Man antager at der var omkring syv forskellige fabrikanter, der fremstillede mærket.

I 57 versionen er hagekorset i ørnens klør fjernet, som eneste forskel på krigsudgaven.



To forskellige originale varianter af Pilotdekorationen, og herunder dekorationen i 57 udgaven.



kenop.com



Copyright

Observatør-dekorationen - Beobachterabzeichen-

I januar 1935, blev observatør dekorationen som forstillede en flyvende og spejdende ørn, med et hagekors i klørene i en, 53 mm høj og 42 mm bred, oval egeløvskrans, indstiftet af rigsministeren for luftfart Hermann Göring. Man havde dog lidt problemer både med udformningen og erhvervelses kriterierne for dekorationen, så den var først klar til uddeling i begyndelsen af foråret 1936.

Dekorationen blev oprindeligt givet til flyvende observatører efter bestået eksamen, men senere blev dette ændret til, at man skulle have deltaget i mindst fem krigsflyvnings operationer, mod fjenden, i funktionen som enten bombekaster, navigatør eller observatør. Blev man såret, af fjendtlig ild under en mission, modtog man straks dekorationen.

Oprindeligt blev dekorationerne fremstillet i nikkell eller aluminium, men med forordning fra begyndelsen af 1944 i en zink legering.

I 57 versionen er hagekorset i ørnens kløer fjernet, som eneste forskel på krigsudgaven.



Beobachterabzeichen i både metal og stofudgave

Copy



1957 versionen af Beobachterabzeichen



Luftwaffes grundlægger og chef Hermann Göring, i dennes selvkomponerede uniform. Bemærk hvor stor Storkorset til Jernkorsets Ridderkors er i forhold til det almindelige ridderkors som kan skimtes under skråremmen.

Flyverskytte-dekorationen - Fliegerschützenabzeichen-

I januar 1935, blev flyverskytte dekorationen som forstillede en flyvende og spejdende ørn med fire steriliserede lyn i klørene, i en høj oval egeløvskrans som havde et hagekors i bunden, indstiftet af rigsministeren for luftfart Hermann Göring.

Dekorationen blev givet til flyvende skytter eller radiotelegrafister efter bestået eksamen, men senere i 1941 blev dette ændret til, at personellet skulle have deltaget i mindst fem krigsflyvnings operationer, for at kunne modtage dekorationen.

En metrolog som havde deltaget i mindst tredive vejrflvninger også kunne modtage dekorationen.

I marts 1942 blev dekorationen ændret, så radiotelegrafister modtog den oprindelige version, mens skytter fik en ny version, som lignede den "gamle", men uden lyn i ørnens klør.

Udgaven uden lyn normalt fås til en pris som er ca. 25 % lavere, end udgaven med lyn i klørerne, som er den dyreste.

Dekorationen eksister også i en vævet stofudgave, til påsyning på flyverjakken, idet det viste sig at en tabt dekoration kunne sætte sig i klemme i det relative følsomme flymekanik, med efterfølgende styrt til følge. Stof udgaven blev dog aldrig rigtigt populær, og ses relativt sjældent udbudt til salg.

I 57 versionen er hagekorset i bunden af egeløvskransen fjernet, som eneste forskel på krigsudgaven.



Krigsversionen med og uden lyn



1957 versionen med og uden lyn



En ukendt Luftwaffe Obergefreiter bærende flyverskyttedekorationen, på brystet. Øverst på brystet bærer han et frontflyverspænde for jagere. Skulderfangsnoren er et synligt tegn på, at han er en meget dygtig skytte. Bemærk i øvrigt ærmebåndet for Condor eskadrillen.

Den kombinerede pilot- og observatør dekoration - Gemeinsames Flugzeugführer und Beobachterabzeichen-

For eksempelvis jagerpiloter er det ganske normalt, at de selv er deres egne observatører, og med henblik på dette indstiftede rigsministeren for luftfart, Hermann Göring, i marts 1936 denne kombinerede dekoration som forstillede en 52 mm flyvende spejdende ørn med et forsølvet hagekors i kløerne, i en forgyldt egeløvskrans. Oprindeligt blev dekorationen udleveret efter eksamen, men efter sommeren 1944 kunne den tidligst tildeles efter et års aktiv tjeneste.

Dekorationen også tildeles udenlandske luftvåben attachéer, som havde ydet en indsats for det tyske luftvåben, dette skete dog kun efter rigsministrens personlige bemyndigelse, eftersom disse ikke havde modtaget nogen pilot eller observatør uddannelse i det tyske luftvåben.

Versionen eksisterer også i stof til direkte påsyning på flyverjakken. Som med de øvrige stofdekorationer blev den aldrig rigtig populær.

Göring indstiftede ved samme lejlighed i 1936, en yderligere version i ægte 22 karat guld med brillianter af dekorationen. Disse var alle håndlavet af firmaet Rudolf Stübiger. Her sad 31 brillianter i ørnens venstre vinge og 36 i den højre. I ørnens krop 19 små brillianter og i hagekorset 18 ligeledes små brillianter. Denne dekoration som, kun Göring selv uddelte, blev givet som tegn på fremragende flyvning, eller fortjenester til gavn for det tyske luftvåben. At Göring selv stod for uddelingen betød også at ikke alle, og enhver fik dekorationen. Kun ca. 70 blev uddelt.

Af "ikke-piloter" modtog bl.a. Rigsfører SS Henrich Himmler og øverkommanderende for krigsmarinen Karl Dönitz dekorationen. Onde rygter vil vide at Dönitz kun fik dekorationen, fordi Göring så frygteligt gerne ville tildeles 1939 ubåds-dekorationen i brillianter, hvilket Dönitz var i mod, men hvad han pludselig ikke kunne undslå sig for da Göring tildelte ham dekorationen i fuld offentlighed.

Verdags-udgaven af dekorationen var dog "kun" lavet i forgyldt sølv, belagt med similistene. Dekorationen skulle i øvrigt retuneres til Göring, når ihændehaveren døde. Test-piloten Hanna Reitsch modtog i øvrigt dekorationen, som den eneste kvinde.

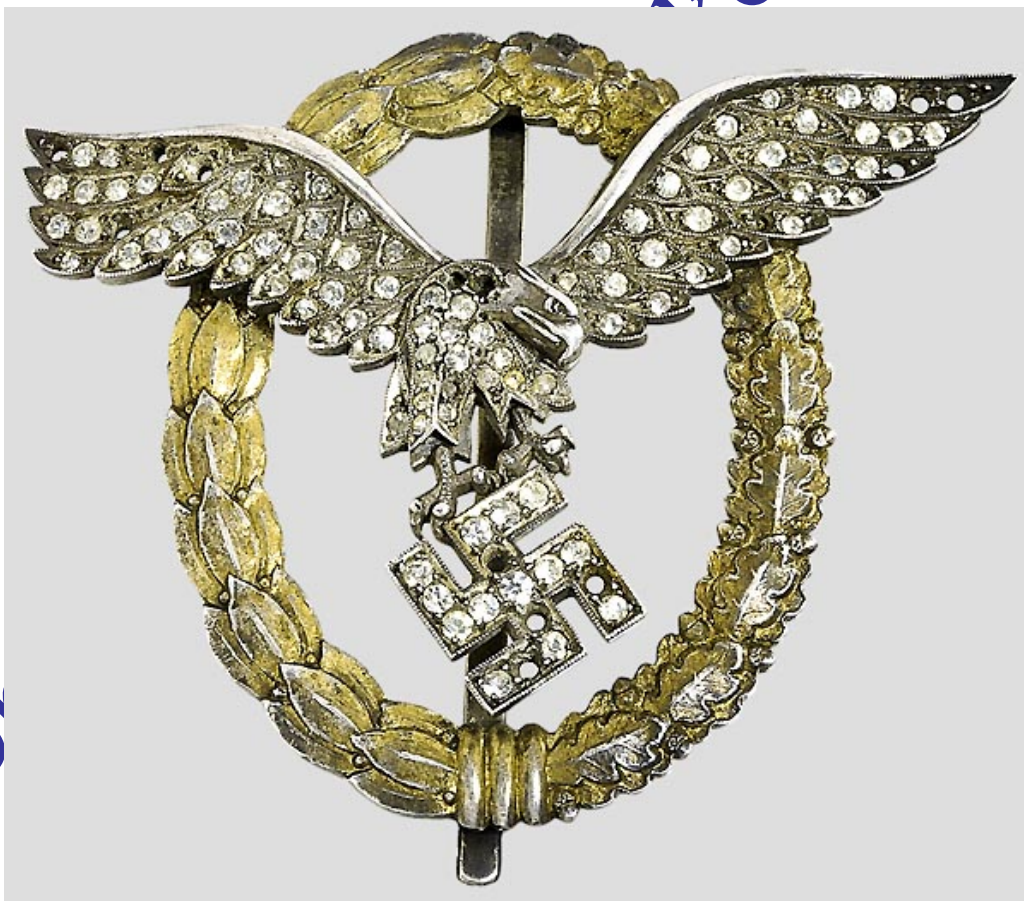
I 57 versionen er hagekorset i ørnens kløer fjernet, som eneste forskel på krigsudgaven.



Gemeinsames Flugzeugführer- und Beobachterabzeichen i metal og stofudføring



Gemeinsames Flugzeugführer- und Beobachterabzeichen i 1957 Versionen som „normal“ og den sjældne udgave med brillanter – som dog er almindelig glasstene.



Dekorationen i guld med brillanter. Der mangler en små 17-18 stene, alligevel var hammerslagsprisen i efteråret 2002 på over 170,000 danske kroner .

Flyver-erindrings dekorationen - Flieger Erinnerungsabzeichen-

Som rigsminister for luftfart indstiftede Hermann Göring, i sin serie af "flyver-dekorationer" i marts 1936, en erindrings dekoration efter forbillede af en ligende dekoration som eksisterede under den første verden krig.

Dekorationen, som forestillede en siddende/hvilende ørn i en høj 54 mm og 42 mm bred oval egeløvskrans, som havde et hagekors i bunden; blev oprindeligt givet til flyvende personel, ved deres udtræden af Luftwaffe, som i forvejen havde erhvervet en af flyver-dekorationerne, og som havde haft mindst fire års aktiv tjeneste bag sig. For øvrigt personel gjaldt mindst 15 år tjeneste før dekorationen kunne erhverves. Døde en pilot som følge af et flystyrt, fik de pårørende tilsendt dekorationen.

Personel, både tjenestegørende og reservister, som havde deltaget i den første verdens krig som piloter i fire år, fik automatisk tildelt dekorationen.

Dekorationen eksistere i tre forskellige varianter. Den første udgave fra 1936 var oppusset så egeløvskrans virker forsølvet, og ørnen nærmest virker grå. Udgave nummer to, fra 1937, ser identisk ud med etteren, men er lavet i aluminium. Den tredje udgave er fra 1942, her gik man igen tilbage til metal, men her er der også en lille ændring på ørnen kløer. Desuden blev der lavet to udgaver i stof, en lavet i aluminiumstråd, for officerer, og en broderet for lavere grader. Begge disse versioner er meget sjældne.

Hvor mange dekorationer der er blevet uddelt vides ikke med sikkerhed, da uddelingen blev indstillet i begyndelsen af 1944. Personel som på dette tidspunkt havde modtaget dekorationen kunne enten beholde denne, eller få den ombyttet til luftvåbnets faldskærmsdekoration. Man kan ikke direkte klassificere dekorationen som reel sjældnen, men den ses faktisk ikke særligt ofte udbudt til salg, uanset om det er krigsudgaven eller 1957 versionen.

I 57 versionen er hagekorset i bunden af egeløvskransen fjernet, som eneste forskel på krigsudgaven.



1957 versionen af erindringsdekorationen

Copyright www.Bu...

shop.com



Erindringsdekorationen for flyvere i krigsudgaven.

**Luftværnsartelleri-dekorationen
-Flak-Kampfabzeichen der Luftwaffe-**

Det skulle næppe være unødvendig at nævne, at efterhånden som krigen skred frem, fik luftværnsartilleriet større og større betydning, ikke kun skydning mod luftmål men også skydning mod sø- og jord mål var opgaver som mere eller mindre naturligt blev tildelt luftværnsartilleriet.

I januar 1941 blev luftværnsartilleri-dekorationen, som var tegnet af den kendte medaljør Ernst Wilhelm Peekhaus fra meldaljørfirmaet C.E. Juncker i Berlin, indført og den blev givet til alle mandskabsgrader i et luftværns-kanonbatteri ud fra følgende kriterier:

Nedskydning af mindst fem fjendtlige flyvemaskiner eller deltaget i mindst tre forskellige operationer med skydning mod jord- eller sømål. Hvis batteriet deltog i én jordoperation, hvor man skød tre fjendtlige fly ned, samtidig med at man skød mod div. kampvogne eller skibe, modtog man også dekorationen Undtaget for direkte krav, var stabs- og føringshjælpere, som kunne modtage dekorationen for "fremragende ledelse af et batteri". En batterichef modtog eks. normalt automatisk dekorationen når mere end halvdelen af hans mandskab havde erhvervet den.

Men der eksisterede også en art point system. Kravet for at erhverve dekorationen var mindst 16 point. Pointeren blev tildelt ud fra følgende:

Nedskydning af et fjendtligt fly, uden hjælp fra andre batterier; 4 point. Nedskydning af et fjendtligt fly med hjælp fra andre batterier; 2 point.

Radaroperatører og lyskaster personel, kunne også modtage dekorationen ud fra pointsystemet, idet hver opdagelse eller lokalisering af et fjendtligt fly gav et point.

Dekorationen, som total måler 63 mm i højden og 45 mm i bredden, forstillede den fremragende 88 mm kanon i en høj oval egeløvskrans som endede ud i luftvåbnets højhedstegn, blev tildelt med tilbagevirkende kraft, fra krigsudbruddet.

Der forekommer variation i dekorationens metallegering. Den mest sjældne fremkomne legering er ren aluminium. Det var kun de første udgaver som var lavet i denne legering.

I 57 versionen er hagekorset i ørnens kløer fjernet, som eneste forskel på krigsudgaven.



88 mm Luftwaffe Flak-stilling



Krigsversionen og 1957 udgaven af Flak decorationen



Faldskærmsdekorationen

-Faldschirmschützenabzeichen der Luftwaffe-

I oktober 1935, blev regiment "General Göring", overflyttet til luftvåbnet med henblik på at skulle omdannes til en faldskærmsenhed. Dette regiment fik garnison i Stendal, hvor man nu oprettede luftvåbnets faldskærmskole. Dette medførte at man allerede i 1936 indstiftede faldskærmsdekorationen, som blev givet til alt personel uanset grad, som havde gennemgået og bestået faldskærmsuddannelsen.

Selve dekorationen bestod af en høj oval egeløvskrans, hvori en forgyldt ørn med et hagekors i kløerne kom styrt dykkende. Dekorationen blev oprindeligt fabrikeret af berliner medaljøren Imme und Sohn. Der kan forekomme varianter i dekorationens metal. En stofudgave blev også udgivet, men disse er relative sjældne. En i guld aluminiumstråd for officerer og en vævet udgave for andre grader.

Faldskærmsenheder fra hæren som blev overflyttet til Luftwaffe, fik deres dekoration byttet lige over med Luftwaffes udgave, det samme galt for de faldskærms bataljoner som Waffen-SS oprettede, nemlig 500 og 600 SS faldskærms bataljon. De skulle bruge Luftwaffes model, alligevel vedblev mange af dem dog at bære hærens model, fordi de ikke ville sammenlignes med Luftwaffes "slipse-soldater". Selv lang tid efter invasionen af Norge så man de oprindelige hær faldskærmsjægere, bære deres hær faldskærmsjæger dekorationer.

For at forsat bære dekorationen, efter tildelingen, var det nødvendigt at foretage et kvalifikationsspring hvert år. Der blev dog slækket på dette krav, i de sidste krigsår da det begyndte at knibe med flybrændstof. Det brændstof man havde til rådighed, skulle bruges på operativ tjeneste, og ikke til træningsbrug.

I 57 versionen er hagekorset i ørnens kløer fjernet, som eneste forskel på krigsudgaven.



Krigsversionen i både metal og den ikke så populære stofversion.



1957 versionen af decorationen. Bemærk hvor meget den ligner det mærke de tyske faldskærmsjægere bruger i dag.



Oberjäger Georg Stiehl. Tros han er fra luftwaffe bærer han hærens nærkampspænde øverst på brystet, foruden EK 1 og 2. Faldskærmsjæger decorationen, jordstormsdecoration og sårtegnet i sølv.

Luftvåbnets Jordstormdekoration -Erdkampfabzeichen der Luftwaffe-

Med erkendelse af at krigen begyndte at trække ud på østfronten, og luftvåbenets jordpersonel måtte deltage i kamphandlinger sammen med de øvrige afdelinger fra værnemagten, indstiftede Hermann Göring som øverstbefalende for luftvåbnet i begyndelsen af 1942, en jordstorms dekoration, som en direkte kopi af den stormdekoration, som værnemagten uddelte.

Luftvåbnets jordstormdekoration blev givet til alt luftvåben personel som havde deltaget i mindst tre angreb mod fjenden. Såret i en operation som ellers ville have udløst dekorationen. Hvis soldaten blev dræbt i kamp, ville dekorationen automatisk blive tilsendt de nærmeste pårørende. Fra 1943 kunne sanitets personel også modtage dekorationen

Efterhånden som krigen skred frem, blev det nødvendigt, lige som værnemagt Hær gjorde, at forsyne dekorationen med indsatsstal. Tallene var 25-50-75 og 100. Men da man først indførte disse i slutningen af 1944, hersker der en del tvivl om der nogen sinde officielt blev uddelt nogle af dekorationerne med indsatsstal.

Dekorationen forstillede en flyvende ørn med et hagekors i klørerne, med en truende sort sky hvorfra gik et steriliseret lyn som slog ned i en bjergkæde som baggrund. Hele motivet var indrammet i en egeløvskrans.

Man kan groft sagt sige at dekorationen eksistere i to forskellige varianter. Første udgaven hvor ørnen er sat på dekorationen efterfølgende, og anden udgaven som er lavet som et stykke.

I 57 versionen er hagekorset i ørnens kløer fjernet, som eneste forskel på krigsudgaven.



Her begge versioner af krigsudgaven



**Svæveflyver dekorationen
-Segelflugzeugführerabzeichen-**

Et af de mere sjældne luftwaffe dekorationer, er svæveflyverdekorationen, indstiftet den 16 december 1940, og givet til piloter efter erhvervelsen af deres certifikat, eller efter deres første kampindsats. Baggrunden for indstiftelsen af dekorationen lå i at Göring ville anerkende svæveflyverpiloterne, under Fliegerdivision 7, for deres indsats under de indledende kampe i Vesteuropa, hvor de med deres lydløse fly havde landet mere eller mindre direkte oven på de belgiske forsvarsværker som Fort Emanuel og omkring Albert kanalen i Maj 1940, og med deres overrumplende bagholds angreb havde været med til hurtigt at nedkæmpe fjenden .

Dekorationen forekommer i 2 varianter, første udgaven fremstillet i aluminium og anden udgaven fremstillet i zink, og forstiller en svævende ørn i en egeløvskrans. Selve dekorationen måler ca 4,2 x 5,7 cm og er tegnet af den berømte Wilhelm Ernst Peekhaus.

Det var ikke usædvanligt at svæveflyverpiloten også var faldskærmsjæger, men i dette tilfælde måtte han vælge om han ville bære enten fladskærmsjæger dekorationen eller svæveflyverdekorationen. Han måtte ikke bære begge.



Segelflugzeugführerabzeichen i krigsudgaven og i 1957 versionen.



Tysk svævefly af typen Gotha 242, som blev brugt til både fragt- og troppetransport.



Tysk angrebssvævefly af typen DF8-230 trukket af et JU 87 Stuka fly. Det var denne type svævefly som blev brugt under bl.a. lynkrigen i 1940 og af Otto Skorzeny da denne befriede Mussolini fra fangenskabet på Gran Sasso i 1943

Luftwåbnets Kampvogsdekoration -Panzerkampfabzeichen der Luftwaffe-

Som direkte efterligning af hærens kampvogsdekoration, indførte Luftwaffe deres egen udgave af denne i 1944, som kunne gives til alt luftvåbenspersonel som kæmpede på jorden, specielt blev der selvfølgelig tænkt på elite faldskærms-panserenheden "Hermann Göring".

Dekorationen, der forstillede en kampvogn i en egebløvskrans som endede ud i luftvåbnets højhedstegn, var i to klasser; sølvfarvet og sort, blev givet til alt personel på et panseret køretøj som havde deltaget i mindst tre angreb. Den sorte version blev givet til panserinfanteristerne som ligeledes havde deltaget i mindst tre angreb, assisteret af pansrede køretøjer. Sanitetspersonel og mekanikere som havde kørt med på et pansret køretøj i mindst tre angreb, kunne modtage dekorationen i sølv. Fulgte sanitetspersonellet derimod infanteristerne til fods kunne kun den sorte udgave tildeles.

Man indstiftede også udgaver, ligesom hærens, med indsatsstallene 25-50-75 og 100. Det er dog tvivlsomt om der overhovedet blev uddelt nogle mærker med indsatsstal, da disse kom frem på et ret sent tidspunkt af krigen, og ikke blev uddelt med tilbagevirkende kraft, hvilket også skal ses i lyset af, der er relativt meget få dekorationer uden tal i omløb, i det hele taget. Stort set alle dekorationer med indsatsstal er kopier.

I 57 versionen er hagekorset i ørnens kløer fjernet, som eneste forskel på krigsudgaven.



Original krigsversion samt den tilsvarende i 1957 versionen

Luftvåbnets Højsø dekoration Luftwaffe Seekampfabzeichen

Denne dekoration, som forestiller Luftwaffes ørn i toppen af en egeløvskrans med et skib i centret, blev indstiftet af Hermann Göring omkring 27 november 1944, som et af de sidste i rækken af Luftwaffes dekorationer.

Som sådanne havde Tyskland ingen hangarskibe eller noget flådeflyvevåben. Piloter som betjente de lette observationsfly som var ombord på de store krigsskibe som Bismarck, Prinz Eugen, Tirpitz og Genisenu, var alle udlånte fra Luftwaffe.

Det var også Görings piloter som fløj de store Focke-Wulf rekonoceringsfly hvis primære opgave var at finde allierede skibskonvojer for Dönitz's ubådsvåben.

Hertil kom så de piloter som fløj sø-redning eller forsyningsfly, til de tyske skibe, og det var denne personel kategori det var hensigten at tildele dekorationen, såfremt krigsmarinen ikke havde en dekoration som kunne træde i stedet.

Da området jo var lidt omfattende indførte man et system, hvor det var "dage til søs" som udløste dekorationen, og en dag til sø var lig ti timer, hvad enten den var tilbragt rent fysisk på havet på et skib eller i luften i en flyvemaskine.

Personel af søredningstjenesten, skulle enten have tilbragt 20 dage til søs med mindst et redningsforsøg, eller 10 dage til søs med mindst en redning.

Øvrigt personel hvad enten de var udstationeret på et skib eller flyvende, skulle såfremt det var nordsøen og atlantehavsområdet (mellem 5 og 20 længdegrad og syd for den 60 breddegrad) tilbringe 60 dage til søs. I middelhavsområdet, herunder Sortehavet var 20 dage til søs tilstrækkeligt, for at kunne blive indstillet til dekorationen.

Tros mærket er officielt indstiftet og der findes en del henvisninger til det i de officielle kilder, fra tidsperioden, lader det ikke til at have været uddelt overhovedet. Historikerne antager at mærket heller ikke er blevet produceret, udover et antal prøveeksemplarer.

Derfor må man som almindelig samler konstatere at mærket kun eksistere på "tegnebrættet", ligesom ek.s. enkeltkæmpermærket i flybekæmpelse.

Sjovt nok eksisterer mærket i 57 versionen, og ses engang i mellem udbudt til salg.



Kopi af mærket

FRONTFLYVERSPÆNDET

Ligesom hæren indstiftede nærkampsspændet holdt Luftwaffe sig ikke tilbage. Det flyvende personel skulle have et specielt emblem som viste deres tilhørsforhold og hvor mange gange de havde forrettet aktiv krigsflyvning.

Derfor indstiftede Rigsmarskal Hermann Göring den 30 Januar 1941, en række frontflyverspænder.

Spændets grundform udsprang på basis af de flyvervinger som de civile flyselskaber brugte, før krigen.

Spændet er opbygget omkring en krans af laurbær, med et hagekors i bunden. På hver side af kransen er et bundt på syv egeløvsblade, som danner en slags vinge. Der kan dog lidt afhængig af hvem fabrikanten af spændet er, være lidt forskellighed i udformningen og opsætningen af disse egeløvsblade. Selve laurbærkransen er 21 mm høj, og dekorationen spænder 76 mm fra egeløvsblad til egeløvsblad.

I midten af laurbærkransen, var det symbol som kendetegnede netop den tjenestegren i Luftwaffe som bæren af dekorationen tilhørte. Symbolet er fremstillet i sølv, eller et sølvforvasket metal. Den øvrige del af spændet har farve efter den klasse, spændet er i. Bronze som er den laveste klasse, blev givet for 20 operationer, sølv for 60 operationer og guld spændet for 110 operationer. Når man nåede en højere klasse skulle det først erhvervede afleveres.

For at operationen skulle tælle, som pointgivende var det et krav, at man skulle mindst 30 km bag fjendens linier, eller være i direkte kamp med fjendes luftfartøjer.

Allerede efter relativ kort tid, var man nød til at finde på noget nyt idet mange af flyverene havde væsentligt flere end 110 operations flyvninger bag sig. Allerede i juni 1942, indstiftede man derfor et vedhæng man kunne montere på sit guldspænde. Vedhængen som er 12,5 mm højt og 26 mm bredt, forestiller en lille stjerne med tre små egeløvsblade på hver side af stjernen. Dette vedhæng blev givet når man havde fløjet yderligere et antal missioner, afhængig af tjenestegren, end de 110 som krævedes til guldspændet. En jager eller transportpilot skulle flyve 500 missioner, var man i spredningstjenesten skulle man have 300 missioner mens en nat- eller rekognoscerings flyver kun skulle have 250 missioner for at opnå spændet.

Men dette medførte åbenbart større forvirring end forståelse, så vedhængen blev ændret igen, i april 1944, hvor man fjernede stjernen og i stedet indsatte en lille bjælke og simpelthen skrev missions tallet. Tallene som vedhængen, til guld klassen af frontflyver spændet, kunne erhverves i var fra 200 og op til 1800. Dog blev der lavet et par enkelte eksemplarer i guld med brillanter, som var præget med tallet 2000. Disse var lavet i massivt guld. I midten en krans af platin hvorpå de krydsede svær, som var symbolet for kamppiloter, sad. Vedhængen indsatstallet 2000 var lavet af små brillanter. Man ved med sikkerhed at Werner Mölders fik et sådant sæt tildelt. Efter sigende skulle Stuka-piloten Hans-Ulrich Rudel, også have modtaget et sæt, men dette vides ikke med sikkerhed, da der ikke er blevet officielt lavet nogle papirer på denne tildeling.

Når man erhvervede et vedhæng med et større missions talt, end det man havde i forvejen, skulle det først erhvervede afleveres.

Frontflugspange für Schlachtflieger in Gold



Frontflugspange für Aufklärer in Bronze



Frontflugspange für Nah-Nachtjäger in Gold



Frontflugspange für Fern-Nachtjäger in Bronze



FRONTFLYVERSPÆNDET
For opklaringsenheder

Dette spænde beregnet for enheder som var tilknyttet rekognoscering, sø-rekognoscering eller metrolog enheder, blev indstiftet den 30 januar 1941, og har som hovedmotiv et ørnehoved, der kigger til venstre, med et stort spejdende øje. Denne udgave har en del variation, i forhold til hvilken fabrikant som har fremstillet det. En udgave kan være meget detaljeret, med fjerpragt, mens en anden nærmest har ridset fjerene i metallet. Der var ca. 10 forskellige fabrikanter.

Som med det foregående spænde, havde det også indsatstal, som var de samme. For at flyvningen skulle kunne kaldes rekognoscering, og være tællende til frontflyverspændet, krævedes det at flyet befandt sig mindst 400 km fra hjem basen. Dette krav blev dog ændret i april 1944, til at man kunne "nøjes" med at være kun 100 km fra basen, såfremt man var i luften i mindst to timer.

FRONTFLYVERSPÆNDET
For rekognoscerings flyvere

Dette spænde blev indstiftet 1 januar 1941, og kunne tildeles flyvende personel som lavede rekognosceringsflyvning over land- og sø territorium, ligesom de flyvende metrolog-enheder også kunne modtage det. Det stillede krav var at man udførte rekognoscering mindst 400 km. borte fra hjembasen, uanset om man mødte fjendtlige styrker eller ej. Fra 1943 blev der tilføjet en undtagelse, idet indgik flyvemaskinen i en kampmission mod fjendtlige søstridskræfter, var det ikke afstanden som var tællende, men at missionen varede mindst 2 timer. Spændet ligner de øvrige spænder i grundudformingen, men har i midten et ørnehoved.

FRONTFLYVERSPÆNDET
For langt rækkende natjagere

FRONTFLYVERSPÆNDET
For kort rækkende natjagere

FRONTFLYVERSPÆNDET
For dagjagere

Vuderingspris ca. kr.: 1100,00

Vuderingspris ca. kr.: 1200,00

FRONTFLYVERSPÆNDET

For transport flyvere

I januar 1941 blev spændet for transport og svæveflyver indstiftet, som anerkendelse for vigtigheden af transport piloternes indsats med at forsørge jordstyrkerne med vigtig materiel. Tildelingen skete ud fra følgende kriterier

Spændet ligner de øvrige spænder i grundudformingen, men har i midten en flyvende ørn, med et hagekros i kløerne som lægger an til landing.

Vuderingspris ca. kr.: 1500,00



Spændet i guld og sølv i original krigsudgave.



og et bronze spænde i 1957 versionen

Luftwaffe nærkampsspænde
Nahkampfspange der Luftwaffe

Ligesom hæren og krigsmarinen havde fået indstiftet et nærkampsspænde, mente Göring også at hans "jordstyrker", hvormed der primært blev hentydet til personel i panzerregiment "Hermann Göring" samt faldskærmsjægerne, som kæmpede under de samme forhold som hærens enheder, burde have et tilsvarende, så han indstiftede luftwaffes nærkampsspænde den 3. november 1944.

Grundudformningen på spændet er næsten identisk med frontflyverspænderne, som allerede var blevet indstiftet. I det forsøvede center er luftwaffes flyvende ørn, og under denne en krydset bajonet og en stavhåndgranat. Egeløvsbladene som er farvet i den klasse som spændet er i.

Spændet er opdelt i tre klasser, bronze, sølv og guld, og tildelingskravene var de samme som blev krævet ved hærens nærkampsspænde:

Bronzespænde, blev tildelt efter 15 dages nærkamp, som dog kunne nedsættes til 10 dage, såfremt modtageren blev såret.

Sølvspændet, blev tildelt efter 30 dages nærkamp, som dog kunne nedsættes til 20 dage, såfremt modtageren blev såret.

Guldspændet, blev tildelt efter 50 dages nærkamp, som dog kunne nedsættes til 40 dage, såfremt modtageren blev såret.

Da spændet blev indstiftet sidst på krigen, var det muligt for veteranerne at få godskrevet nærkampsdage med tilbagevirkende kraft, ud fra følgende kriterier:

Otte måneders tjeneste var lig fem dages nærkamp.

Tolv måneders tjeneste var lig ti dages nærkamp.

Femten måneders tjeneste var lig femten dages nærkamp, og dermed et bronze spænde.

I 1957 udgaven er hagekorset i ørnens kløer fjernet.



Nærkampsspænde der Luftwaffe i sølv og guld (kopier) og sølvudgaven i 1957 versionen



Æresspændet; Luftwaffe - Ehrenblattspange der deutschen Luftwaffe-

Rigsmarskal Hermann Göring ville heller ikke stå tilbage for de to andre værn, så han indstiftede æresspændet for Luftwaffe den 5 August 1944. Det blev uddelt efter de samme kriterier som ved de to andre værn, dog med undtagelser. Luftwaffe havde længe haft et æres krus, eller pokal om man vil, indstiftet efter forbilledet fra det krus som blev givet til piloter og besætninger i det kejserlige luftvåben under den 1. Verdenskrig, i februar 1940, samt yderligere en æres skål, indstiftet i juni 1942, som blev givet for heltmodig optræden. Personel som allerede havde modtaget et af disse, modtog automatisk æresspændet.

Spændet var en tyndere, i forhold til de to andre værns, egeløvskrans på 24 mm, hvori en flyvende Luftwaffe ørn og et hagekors i kløerne, var centralt placeret. Det er som de andre også lavet i udstanset metal som er forgyldt og højglans poleret.

Spændet fra Luftwaffe er det, absolut mest hyppigt udbredte spænde, og det ses relativt ofte udbudt til salg ved de anerkendte auktionshuse.

Man ved faktisk ikke helt hvor mange spænder som reelt er uddelt. Ser man på uddelingen ud fra det samme bestemmelser som anvendt i krigsmarinen og hæren blev der uddelt 180 stk. Men da spændet også kunne modtages af personel som jo allerede havde erhvervet sig enten Luftwaffes æreskrus eller æresskål er det muligt at blev uddelt mere end 20.000 spænder. Men som med de to andre værns spænder er Luftwaffes også rigt kopieret.

Med 1957 forordningen blev spændet genindstiftet som de øvrige. Den flyvende og spejdende luftwaffe ørn i egeløvskransen er identisk med "originaludgaven", dog er hagekorset i klørene blevet fjernet. Som med hærudgaven er dette spænde rimelig let at finde til salg.



ÆRMESKJOLDE

Ærmeskjolde blev givet til alt personel uanset værn og grad, som deltog i et planlagt felttog, det være sig angreb, forsvar eller udbrud.

Da skjoldet, som var lavet i en form for blik, var værns fælleds blev det normalt monteret på et stykke stof svarrende til den uniformering som de enkelte våbenarter var uniformeret med. Hvorefter man kunne sy skjoldet på sit ærme. Havde man deltaget i flere felttogter hvortil der blev indstiftet et skjold, måtte man bære de skjolde man var blevet tildelt. Bæringen af skjoldet var på venstre overarm, for alle værn. For Våben SS, normalt under højhedstegnet på deres jakke ærme, men enkelte skjolde skulle dog bæres over højhedstegnet.

Tanken bag ærmeskjoldene var sandsynligvis, at de skulle tjene som en art erindrings- eller deltager-medalje.

Som samler skal man være meget opmærksom på at, stort set alle de udgivne- både officielle og uofficielle - ærmeskjolde, er i kopieret i stort antal, i forskellige kvaliteter. Hovedparten af kopierne kommer fra Polen eller det tidligere Østtyskland, og sælges for omkring 100,- - 500,- kr. stk. Kopierne er relative lette at genkende. For næsten ingen af dem er lavet af zink, men istedet af udstanset kobber, stål eller aluminium. For Krim og Kuban skjoldene gælder at mange af dem ligner forgyldt blik og ikke mørkebrunt bronze.



Generalfeltmarskal Ferdinand Busch bl.a. bærende et "Demjansk"-skjold på ærmet.

NARVIK SKJOLD

Dette var det første skjold i serien, og blev indstiftet af Adolf Hitler, den 19 august 1940, som anerkendelse for godt samarbejde værnemagten, krigsmarinen og luftwaffe imellem, da al militær modstand i Norge var nedkæmpet. Specielt var der tænkt på de kraftige kampe der var omkring Narvik hvor den engelske flåde næsten sænkede hele den tyske landgangsflåde .

Skjoldet, som var udformet efter ide af Richard Klein fra München, viser den tyske ørn stående på et skjold med inskriptionen NARVIK, under dette står 1940 delt af symbolikken et krydset anker og propelblad omgivet af en edelweiss, som var bjergjægerens afdelingsmærke.

For at modtage skjoldet skulle man have inden for perioden 9 April frem til 9 Juni 1940 på landjorden, til søs eller i luften have deltaget i en kamphandling, eller opklarings opgave på norsk territorium.

Det blev fremstillet i to forskellige udgaver. En "sølv"-udgave til hæren og luftwaffe, monteret på den stoffarve som de respektive værn brugte, samt en forgyldt udgave til krigsmarinen og handelsflåden.

Totalt blev der uddelt 8577 skjolde, fordelt på 3661 stk. til krigsmarinen inkl. handelsflåden, 2161 til luftwaffe og 2755 stk. til hæren.

Hver modtager fik tre stk. skjolde udleveret. Skulle han bruge flere måtte han selv købe dem.

Skjoldet er genindstiftet ved 1957 forordningen. Forskellen ligger i at hele "toppen" med ørnen er fjernet.



Et komplet sæt på underlag fra Hæren – Krigsmarinen og Luftwaffe

Copyright www.ww2.dk



Narvik-skjoldet i 1957 versionen



Kaptajn Gerhard Renz bærende et Narvik skjold på jakkeærmet.

CHOLM SKJOLD

Af de officielle indstiftede skjolde er dette et af de sjældneste. Det blev indstiftet den 1 juli 1942, som anerkendelse for 105 dages forsvar af den indesluttede kedel Cholm, eller Kholm som det også kan staves, på østfronten under generalmajor Theodor Scherer's ledelse. Kampene varede fra den 21 januar 1942 og frem til den 5 maj 1942. Den røde hær havde over 100 store infanteri angreb og 42 kampvognsangreb, men det lykkedes for den tyske styrke at holde Cholm, indtil de blev udsat. Det indstiftede skjold blev da også kun givet til personel af enheder som deltog i kampene i hele perioden. Blandt forsvarene var en politi bataljon, og det var Polizei-Rottwachtmeister Schimmer, fra denne bataljon, som tegnede et udkast til et skjold der var 65 mm høj og 40 mm bredt, som forestillede den tyske ørn stående på et 1939 jernkors, hvorunder teksten CHOLM og under denne års tallet 1942 står. Udkastet blev forelagt generalmajor Scherer, der herefter sendte det til hærens overkommando, hvorfra det blev videresendt til Richard Klein i München, som kun havde nogle mindre ændringsforslag til udkastet. Herefter blev skjoldet godkendt af Adolf Hitler, som var begejstret for udformningen. Der eksisterer to forskellige versioner af skjoldet. Forskellen, set fra skjoldets forside, er dog meget lille, idet der er en ganske lille forskel på skjoldets kant, samt på bogstavernes typografiske udformning. På bagsiden af skjoldet ligger forskellen i forskellige antal nåle, som bruges når skjoldet skal monteres på et stykke stof.

Man antager at der blev udelt omkring 5500 skjolde. Da hovedparten af de soldater som fik tildelt skjoldet, forrettede tjeneste på østfronten, faldt de relativt hurtigt, heriblandt også Scherer selv, hvilket er grunden til at man sjældent ser soldater billedet af skjoldet.



2 originale krigsudgaver af skjoldet på hærstof, udført i henholdsvis jern og aluminium.

I 1957 udgaven af skjoldet er hagekorset i jernkorset blevet fjernet og der er en lille smule ændring på ørnens hoved, i forhold til krigsudgaven.



Copyright WW

rshop.com

KRIM SKJOLD

Dette skjold, som er relativt let at få fingrene i, blev indstiftet 25 juli 1942 af Adolf Hitler i anerkendelse af at det var lykkedes for Amégruppe Syd at erobre Krim halvøen og Sevastopol.

Selve skjoldet viser en hær ørn stående over et landkort, med hovedfloder og seks byer, med teksten Krim. På hver side af højhedstegnet som ørnen har i sine kløer står 1941 - 1942.

Der er tre forskellige varianter af skjoldet som alle måler 75 X 65 mm, og lavet i udstanset bronze. Forskellen ligger i hvor detaljeret skjoldets forside er, samt antallet og kroge for fæstning på tøjstoffet på bagsiden er.

Skjoldet blev givet til alt personel som havde forrettet tjeneste på Krim i perioden fra 21 september 1941 til 4 juli 1942, ud fra følgende kriterier: Havde været tjenestegørende i Krim området i tre måneder, eller deltaget i mindst en kamphandling mod fjenden, eller var blevet såret i området.

Ingen ved nøjagtigt hvor mange skjolde som der er uddelt, men stort set alle enheder som var indsat på Krim halvøen var i en eller anden form for kamp, og udenlandske enheder som eks. den rumænske, der kæmpede på tysk side, modtog også skjoldet. Hver modtager fik udleveret fem skjolde, og skulle han bruge flere måtte han selv købe dem. Derfor svinger tallene også temmelig meget. Men det antages at der er uddelt omkring 1000.000 stk. fremstillet op til 400.000 stk. krimskjolde.

Med til historien hører at der eksisterer en yderligere version af Krim skjoldet, lavet i ægt guld. Dette skjold er dog kun blevet uddelt i to eksemplarer, så det er faktisk en håbløs opgave at erhverve, for den almindelige samler, men vi medtager det for fuldstændighedens skyld. Det første skjold blev givet til den Rumænske feltmarskal Antonescu den 3. juli 1943, i Bukarest af den tyske feltmarskal von Mainstein, i anerkendelse af de rumænske styrkes indsats på Krim. Det andet skjold blev givet til von Mainstein selv, af dennes egen stab, på hans fødselsdag den 24 november 1943. Herefter brugte von Mainstein skjoldet som hans personlige symbol. Det blev bl.a. malet på hans personlige stabsflyvemaskine og -biler.

Hvor mange guld skjold der blev fremstillet vides ikke med sikkerhed. Men fotos af von Mainstein, viser at han bærer et guld skjold, både på uniformsjakker og overfrakker.

Med 1957 forordningen blev skjoldet genindstiftet, og eneste forskel fra krigsudgaverne er at ørnen med højhedstegnet er fjernet. Så vidt vides blev skjoldet ikke fremstillet i guldversionen.



ershop.com



Adolf Hitler sammen med den legendariske SS-general Joseph "Sepp" Dietrich, som blandt andet ses bærende et Krim-ærmeskjold. "Sepp" overlevede i øvrigt krigen, og døde fredeligt.

DEMJANSK SKJOLD

Dette skjold blev autoriseret den 25 april 1943, som anerkendelse for kedlen Demjansk's kampindstats under de stadig hårdere og hårdere kampe på østfronten. Under ledelse af General Walter Graff Brockhoff-Ahlefeldt, den øverskommanderende for 2. arme korps, lykkedes det for de tyske enheder at binde 18 russiske divisioner i over 14 måneder, i et frontområde som strakte sig næsten 300 km, og hvor det ikke var ualmindeligt at der var minus 40 grader. Ud af ca. 97.000 tyske soldater blev "kun" 3.335 dræbt og ca. 10.000 såret.

Skjoldet viser den tyske ørn stående mellem to bunkere, hvorunder teksten "Demjansk" er præget. Under teksten ses et enmotoret fly, bag to krydsede sværd. Mellem sværdenes håndgreb står "1942". En symbolik som skulle vise samarbejdet mellem værnemagten, våben SS og Luftwaffe. De første skjolde var fremstillet i forsølvet zink, senere gik man over til en variant i almindeligt gråt zink. Egentlige varianter af skjoldets udformning eksistere ikke, men der kan dog forekomme forskelle i udformningen af propelbladet, på det afbillede forbindelsesfly.

Tildelingskriterierne for hærpersonel: gjort tjeneste i Demjansk i 60 dage, Blevet såret, eller have fået en forfrysning som kunne "udløse" et sårtegn, eller have fået tildelt en tapperhedsorden for indsats i Demjansk.

Da kedlen mere eller mindre kun blev forsynet fra luften kunne luftwaffepersonel også tildeles skjoldet, ud fra følgende kriterie:

Enten have fløjet 50 kampindsatse over Demjansk området, eller have bragt forsyninger til Demjansk 50 gange.

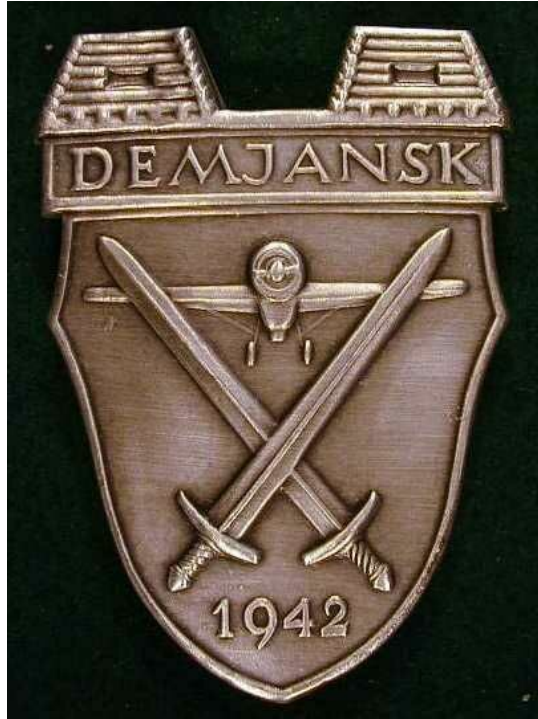
Såfremt man var faldet, blev et skjold sendt til nærmeste pårørende

Hver modtager fik op til fem skjold udleveret, og man antager at der blev udlevet skjolde til ca. 100.000 mand.

Med 1957 forordningen blev skjoldet genindstiftet, og eneste forskel fra krigsudgaverne er at ørnen med højhedstegnet er fjernet.

Copyright

www.Bunkershop.com



Demjansk skjold i krigsudgave og i 1957 versionen



Et par ukendte flådeofficerer, begge bærende et ærmeskjold som antagelig er Narvikskjold.

KUBAN SKJOLD

Efter det tyske nederlag ved Stalingrad, fulgte det russiske modangreb, som pressede de tyske styrker i den sydlige del af Rusland, ved Kaukasus tilbage. Dette medførte der blev oprettet et brohoved ved Kuban mellem den russiske flådehavn Noworossijsk og Azov havet. Herigennem kunne tyske styrker undslippe fra Kaukasus -fronten og videre vestpå. Det medførte nogle hårde kampe omkring brohovedet, idet det russiske styrker satte meget ind på at afskære de flygtende tyske styrker. Kampen om selve brohovedet startede den 12 februar 1943, med nogle småangreb, der som tiden skred frem blev sværere og sværere. I begyndelsen af september begyndte man at forberede en rømning af brohovedet, da det stod klart at man fra tysk side ikke kunne holde Noworossijsk meget længre. Alligevel lykkedes det at fastholde brohovedet helt frem til den 9 oktober, hvilket reddede adskillige tyske og rumænske enheder, fra at blive indesluttet.

Kuban skjoldet blev autoriseret allerede den 21 september 1943, og i udseende minder det meget om Krim skjoldet, med en ørn flankeret af tallet 19 – 43 og ordret Kuban. Det bærer et landkort med navnene Lagunen, Krymskaja og Noworossijsk. Lokaliteter hvor de største slag fandt sted. Det blev fremstillet i bronze forvasket zink.

Skjoldet kunne gives til alt militær personel, men også medlemmer af partiet, som bar uniform og kunne opfylde tildelingskriterierne; som var - kæmpet omkring brohovedet, i mindst 60 dage tællende fra den 1 februar 1943 eller var blevet såret. Så fremt soldaten var faldet, blev et skjold sendt til nærmeste pårørende.

Hver modtager fik fire skjolde udleveret. Hvor mange skjolde der egentligt er udleveret vides ikke med sikkerhed, men det er et temmelig stort antal, og skjoldet er da også rimeligt let at få fat i.



Krigsudgaven af Kubanskjoldet, samt 1957 versionen

WARZAWA SKJOLD

Den 1. august 1944 startede den polske hjemmehær under ledelse af general Bor-Komorowski den store opstand, mod tyskerne, i Warszawa. Opstanden blev forvandlet til en katastrofe for polakkerne, da den Røde Hær ikke kom til undsætning som forventet. Men i stedet standsede sin fremrykning, og først startede den igen da opstanden og det meste af Warszawa var knust den 2. oktober 1944, med polakernes overgivelse.

Den to måneder lange og hårde opstand, blev slået ned af blandede tyske enheder, fra værnemagten, Våben SS, polititropper og polsk hjælpepoliti, alle under ledelse af SS-Obergruppenführer og politigeneral Erich von dem Bach-Zelewski. Desuden havde jordstyrkerne flystøtte fra Luftwaffe.

Uanset den polske hjemmehær var dårligt udrustet og stort set ingen forsyninger havde ud over dem de erobrede fra tyskerne, havde de, foruden en høj moral, fordelene at de kendte byen og kloakkerne. Derfor kunne de rette nogle knusende stød mod tyskerne, inden de opdagede hvor polakkerne var. Derfor var kampene så hårde mod tyskerne, at det berettigede til, at man kunne indstifte et skjold. Det skulle gives til de enheder, som havde deltaget i kampene fra den 1 august 1944 og frem til den 2 oktober 1944, ud fra følgende kriterier: syv dages uafbrudt kamp indsats eller modtaget en tapperhedsdekoration under opstanden, eller blevet såret eller været i kampområdet i mindst 28 dage. For luftwaffe personer skulle have deltaget i mindst 20 flystøtte operationer, for at kunne modtage skjoldet.

Skjoldet blev tegnet af krigstegner Benno von Arent, og officielt godkendt den 10 december 1944. Det skulle være fremstillet i bronze, og viste en stående tysk ørn, med et højhedstegn på brystet hvor under der står "Warschau 1944". I klørerne holder ørnen en slange, symbolet for partisaner.

Fabrikken som skulle fremstille skjoldet blev ødelagt under et allieret luft angreb. Både støbeforme og beholdningen af allerede fremstillede skjolde gik tabt. Antagelig fordi man var i de sidste krigsmåned, kom en ny produktion aldrig i gang igen. Der foreligger dog en mulighed, hvilket militærhistorikerne ikke er helt enige om, at et mindre antal skjolde blev reddet, ligesom det vides med

sikkerhed at et antal, ikke udfyldte, tildelingsdokumenter, også blev fundet i byen Ganstein i Øst Preussen.

Derfor må man som almindelige samler konkludere at skjoldet ikke er blevet uddelt eller fremstillet i et så stort antal, at man med sikkerhed må betragte de skjolde som er i handlen for forfalskninger, med mindre det kommer fra et anerkendt auktionshus eller international forhandler, som kan udstede et ægtheds certifikat.



Kopi af skjoldet.

DUNKIRK SKJOLD

Den berømte havn Dunkirk, blev omringet af de allierede styrker, efter D-dagen, men de tyske styrker i havnen, som bestod af ca. 14.000 soldater fra Krigsmarinen, den 226. Infanteridivision samt nogle mindre blandede forsyningsenheder, under ledelse af kontraadmiral Friderich Frisius, holdt stand helt frem til den 9. maj 1945, førend de overgav sig.

Disse styrker – lokalt fremstillede deres eget skjold, i udstanset kobber med teksten ”Duenkirchen” over billedet af et fyrtårn som blev flankeret af teksten 1944. Der forekommer en del variation i skjoldene, da de som nævnt blev lokalt fremstillet.

Det vides ikke hvor mange skjolde som blev fremstillet, men man antager at alle i garnisonen modtog et, men skjoldet må som sådanne betragtes som værende uofficielt, idet det aldrig blev godkendt.

Skjoldet ses meget sjældent udbudt til salg, men er ved at dukke op som kopi, så det bør absolut kun købes ved anerkendt international forhandler eller auktionshus. Skjoldet eksistere ikke i nogen 57-udgave



Kopi af skjoldet

LORIENT SKJOLD

Lorient som ligger ved Biscayen, blev i juni 1940 erobret af Tyskland under Blitz krigen, og blev straks omdannet til en fæstning af krigsmarinen. Placeringen gjorde området ideelt til udgangspunkt og fremstilling af u-både.

Omkring september 1944 blev området belejret, af de allierede, men da der var ca. 26.000 soldater primært fra værnemagten og krigsmarinen, i den svært bevæbnede garnison, blev det ikke til andet end en besættelse, da de allierede håbede at kunne sulte tyskerne til overgivelse.

Det lykkedes dog ikke, trods få forsyninger holdt de tyske styrker stand helt frem til 4. maj 1945, hvor de først overgav sig da Storadmiral Dönitz, underskrev den betingelsesløse kapitulation.

Skjoldet forestiller en nøgen kriger med en stålhelmet, i den venstre hånd holder han et skjold som er præget med den tyske ørn. I den højre hånd holder han et sværd. Mellem stålhelmet står 19 – 44. Mellem krigerens ben ses en ubåds bunker, hvorfra en ubåd stævner ud. Nederst i skjoldet står "Lorient".

Skjoldet blev tegnet af lederen af ubådsværkstedet, ingeniør K. Fehrenberg. Oprindeligt havde han udeladt højhedstegnet, men, men garnisons kommandanten, admiral Henneke, beordrede at det skulle være på skjoldet, hvis det skulle godkendes.

I slutningen af november var alle blik stumper opbrugt. Man havde da nået at fremstille ca. 12.000 skjolde. Disse blev så givet som julegave til hver anden mand i garnisonen.

Skjoldet blev som sådanne ikke autoriseret af andre end garnisonskommandanten, og der blev ikke uddelt tildelings dokumenter eller indførsel i soldaterbøger, så man må egentligt betragte skjoldet som værende uofficielt og på linie med Dunkrik-skjoldet.

Da skjoldet blev lokalt fremstillet, og i forskellige materialer, lige fra jern, messing og kobber eksistere der meget naturligt en del forskellige varianter.

Af en eller anden grund er Lorient skjoldet, fremstillet i udstanset tin som er forgyldt, det skjold som hyppigst er blevet kopieret.



2 originaludgaver af Lorient skjoldet, fremstillet i forskellig type metal. Bemærk der er forskel på detaljerne og typografien. Bl.a. Mangler det første skjold et højhedstegn.



Her to kopier af skjoldet. Den første meget vellignende, og kunne gå for at være original, men den anden er noget tyndt blik.

LAPLAND SKJOLD

Den 3. september 1944 undertegnede Finland en våbenstilstands aftale med England og Sovjet unionen. Et af de allieredes krav i aftalen var at tyske enheder som var i Finland skulle være ude af landet inden den 15. september 1944.

Det var en næsten umulig opgave specielt for de tyske enheder som kæmpede tæt under Nordkalotten. Den nordligst placerede enhed var den 20. bjergjæger armé som påbegyndte en yderst besværlig march mod de nærmeste tyske styrker, som lå i Norge. Det kunne selvfølgelig ikke nås inden for den fastsatte

tidsramme, og man kom yderligere også i kamp med de tidligere finske allierede enkelte gange, førend man nåede frem til Norge den 27. oktober 1944. Her blev styrken liggende omkring Lyngenfjord, indtil kapitulationen.

General Franz Böhme, øverstkommanderende for det 20 bjergjæger armé, anmodede værnemagtens overkommando om tilladelse til at indfører et Lapland skjold i februar 1945. Antagelig skulle chefen for værnemagtens personale sektion general Burgdorf gennem et fjernskriver signal i april 1945, have givet tilladelse til indførelsen af skjoldet. Dette er dog den eneste officielle godkendelse man har, for skjoldet er ikke blevet nævnt i nogen værnemagts befaling, hvilket ikke er usædvanlig når man tænker på at alt var temmelig hektisk i krigens sidste uger.

Skjoldet er næppe blevet uddelt så tidligt, men der er set flere eksempler på soldaterbøger, hvori en indføring af skjoldet har fundet sted i slutningen af april 1945.

Antagelig er man først begyndt på selve fremstillingen af skjoldet efter kapitulationen i midten af maj 1945, for man ved at efter interneringen tillod den engelske øverstkommanderende i Norge, general Thorne, en fremstilling af skjoldet. Generalen tillod i øvrigt også at de tyske fanger fortsat bar alle deres erhvervede dekorationer, men det var klart at det nye skjolde ikke måtte have nogle nazistiske symboler, hvorfor der ikke ses noget hagekors på skjoldet.

Det antages at de sidste skjolde officielt blev uddelt i juli 1945.

Antagelig var tildelingskriteriet; seks måneders tjeneste ved den 20. bjergjæger armé, eller have blevet såret i en kamphandling i området, eller deltaget i en større kamphandling det være sig angreb eller forsvar af et område eller endelig modtog man en eller anden form for hæders bevisning eller dekoration, modtog man også skjoldet automatisk uanset tjenestetid.

Skjoldet er hjemmelavet og fremstillet i forhånden værende metaller som aluminium, zink eller tin. Skjoldet forestiller den tyske ørn, men uden højhedstegn, siddende på en bjælke hvorunder der står Lapland. Under teksten er et landkort af Nordkalotten. Skjoldet er forsynet med fire huller, til på syning på uniformsjakken.

Der eksisterer temmelig stor variation i skjoldene. Nogle er med forbløffende mange detaljer på landkortet og i ørnens udseende, mens andre er noget mere grove i deres udførsel.

Fra officiel tysk regerings side efter krigen blev skjoldet ikke godkendt, da man ingen officielle indføringer havde på det, ligesom hovedparten af skjoldene blev uddelt efter kapitulationen. Faktum er dog at en del veteraner som genindtrådte i det nye Bundeswehr, anlagde skjoldet da 1957 forordningen trådte i kraft.

Kopierne er normalt fremstillet i messing, og har væsentlig færre detaljere en det originale skjold.

Copyright
www.Bundeswehrshop.com



En 1957 version samt en

STALINGRAD SKJOLD

Efter en række meget hårde kampe, måtte den tyske 6 Armé bestående af 20 tyske, 1 italiensk, 1 ungarsk og 2 rumænske divisioner; i alt ca. 250.000 mand se sig indesluttet den 22. november 1942 i Stalingrad, og totalt omringet af den Røde Hær.

Adolf Hitler erklærede straks at kedlen skulle kaldes Fæstning Stalingrad. Som følge af de hårde kampe der førte til indeslutningen, var man i oktober gået i gang med at fremstille et Stalingradskjold.

Krigstegner Ernst Eigener, blev sat på opgaven. Han tegnede skjold hvis top havde den tyske ørn med lukkede vinger, som sad på et skjold, som i forgrunden havde en død tysk soldat, med pigtråd omkring hjelmen, liggende. I baggrunden var siloen fra en af de store fabrikker, som var byens kendetegn, omhullet af tunge mørke snekyer, resten var ruiner. Øverst var teksten Stalingrad.

Forslaget blev, mærkeligt nok godkendt ved den 6. armers hovedkvarter og sendt til fører hovedkvarteret, som straks afviste det, da det var for demoraliserende. Der blev aldrig lavet et nyt udkast, for Eigener faldt den 20. november 1942 i Stalingrad. Det hævdes dog at kedlens øverstkommanderende von Paulus, forsøgte at tilrette udkastet, ved at gøre skyerne mindre truende og erstatte den døde soldat i forgrunden, af bølger, hvori blev skrevet "Wolga". Dette forslag blev aldrig sendt til førerhovedkvarteret, da von Paulus den 30. januar 1943, overgav sig til den Røde Hær med resterne af hans 6. arme. Man kan derfor med sikkerhed sige at skjoldet aldrig blev indstiftet, fremstillet eller uddelt.

Siden 1979 har nogle enkelte skjolde været i omløb, med forskellige motiver, men som primært forstiller et kors med påsatte perler, og teksten Stalingrad. Disse kan alle med sikkerhed betragtes som falske, og stammer antagelig fra England, da de er lavet af det samme kunstige rustne stål som bliver brugt til Arnhem skjoldet.



Ernst Eigener's udkast og Von Paulus's rettede udkast samt den engelske kopi man lejlighedsvis ser i omløb.

BALKAN SKJOLD

Dette skjold er medtaget for fuldstændighedens skyld, da det lejlighedsvis ses til salg, på diverse markeder. Skjoldets historie går kort ud på; fra januar 1945 blev dette skjold givet tyske enheder som kæmpede, mod både Tito-partisaner og den Røde Hær på den balkanske front. Skjoldet som er tegnet af rigs teater kunstneren Benno von Arent, minder meget om Krimskjoldet. Øverst på skjoldet står "Balkan", med store bogstaver. Under dette er en ørn, der minder meget om den som SS brugte. Under venstre vinge står 1944, mens der under højre vinge står 1945. Under årstallet er et præget landkort over Krim-halvøen.

Historien er som sådanne god nok. Men skjoldet eksistere, med sikkerhed, dog kun på Arent's papir udkast, som er dateret den 7 marts 1945. Blandt militærhistorikerne er der en del uenighed om hvorvidt der overhovedet blev fremstillet nogle skjolde. Man er enige om det aldrig blev officielt indstiftet. Men der går rygter om at der blev fremstillet omkring 250 skjolde. Dette rygte er opstået på baggrund af et interview med SS-Oberscharführer Fredrich Olesh, adjutant for SS-Gruppenführer (generalløjtnant) Arthur Phleps, som hævder at de begge fik et skjold tildelt af Hitler i krigens sidste uger. Dette skjold skulle være blevet ham frarøvet af engelske soldater, som tog ham til fange.

Så for den almindelige samler må man konkludere at Balkan skjoldet er aldrig blevet indstiftet, uddelt eller fremstillet. Derfor kan man også med sikkerhed betragte de skjolde som der er i handlen for forfalskninger.

Skjoldet eksistere dog heller ikke i 1957 udgaven



Copyright

MEMEL SKJOLD

Dette skjold som man stort set ikke ved noget om, men lejlighedsvis optræder i forskellige bøger er da også kun medtaget for fuldstændighedens skyld. Historien går kort fortalt ud på; de hårde kampe i Memel området i vinteren 1944-45, hvor den 7 panserdivision og panserkorps "Grossdeutschland", kæmpede mod en overlegen russisk styrke, skulle have dannet grundlag for et ærmeskjold. Skjoldet blev dog med sikkerhed aldrig fremstillet eller godkendt. Det eneste som der eksisterer er en tegning som skulle have dannet grundlag for et udkast til et skjold. Den viser et skjold som bærer tre tårne, byvåbnet for Memel samt teksten "Memel – Neimenfront". Men nogle af militærhistorikerne er ikke helt enige om, hvorvidt denne tegning i virkeligheden først er blevet lavet umiddelbart efter krigens afslutning. Dette udsagn ligger til grund fordi generalløjtnant Karl Mauss som var den sidste kommandør for den 7 panserdivision, ikke kan erindre at have set udkastet forlagt til godkendelse, under krigen. Skjoldet er endnu så ukendt, at det end ikke optræder som kopi.

Copyright www.Bunkershop.com

ARNHEM SKJOLD

Som bekendt indledte de allierede en luftlandsætning, kendt som operation Market Garden, med engelske og polske faldskærmssoldater omkring Arnhem-Nijmegen-Eindhoven, i Holland, for at sikre nogle brohoveder for det fremrykkende 30 korps. Landsætningen skete den 17 september 1944, og i slutningen af september måtte styrken overgive sig efter nogle meget hårde kampe mod en overlegen tysk styrke som bl.a. bestod af de to Våben SS panser divisioner "Fundsberg" og "Hohenstaufen". Den heroiske og selvopofrende kamp de allierede førte, medførte naturligt nok interesse for slaget i England. Denne interesse er blevet kommercielt udnyttet, idet der fra begyndelsen af 1980'erne dukkede et ærmeskjold op, i traditionel form med den tyske ørn øverst. Mellem højhedstegnet står 1944, og under dette ordet "ARNHEM", under dette er der et "landkort" af området omkring Arnhem, hvor kampene fandt sted. Historien går ud på at skjoldet skulle have været tildelt de tyske enheder som kæmpede mod de allierede enheder. Skjoldet er lavet en stållegering, som man kunstig har gjort rusten, for at det skal se gammelt ud. Men skjoldet er altså en ren forfalskning som aldrig er blevet fremstillet, under den anden verdenskrig. Man antager at skjoldet er blevet fremstillet i England. Det ses stadig ind imellem på diverse krammermarkeder.



Motor skjoldet

Et lille skjold som ofte bliver overset idet det, ikke regnes som noget direkte kamp-skjold, men nærmest et duelighed skjold. Dette skjold ses relativt ofte på billeder, af uniformerede tyske soldater, hvorfor det medtages her.

De tyske styrker var jo spredt over nogle kæmpemæssige områder der strakte sig fra kanal kysten, i Frankrig og tværs over Europa til midt Rusland, eller fra Norge og til Nord Afrika. Store afstande stiller altid store krav til mobilitet i forbindelse med frembringelse af erstatnings materiel til de kæmpende styrker. De kæmpende styrker kommer både veludhvilede og væsentligt hurtigere frem hvis de er motoriserede end til fods eller hest.

Man trækker derfor ofte mere på chaufføren end den almindelige soldat. Chaufføren kunne jo egentlig bare sabotere sit køretøj, hvis han ville have lidt ekstra frihed, men dette sker meget sjældent, selv om ingen normalt påskønner den arbejdsmæssige ekstra indsats køren udfører. Dette var lidt af den tankegang som lå bag en ide som Rigskansler Adolf Hitler havde fået i begyndelsen af 1942.

Han beordrede oprindeligt SS-Rigsfører staben til at omforme ideen til tildelingskrav og udformningen af et mærke. Dette medførte at man i oktober 1942 indstiftede motorskjoldet hvis tildelingskrav gjaldt med tilbagevirkende kraft fra december 1940. Man skulle have gjort sammelagt tjeneste om motorcykel ordonnans i 90 dage, fører af et kampkøretøj i 120 dage, lastvognskører ved et kampkompani i 150 dage, lastvognskører ved forsyningsstropperne i 165 dage og ved alle andre enheder chauffør i 185 dage for at kunne modtage motorskjoldet som forstiller et rat i en egeløvskrans, i bronze. Hvis man fordoblede kravet for bronze mærket modtog man mærket i sølv, og tredoblede man tildelingskravet til bronze modtog man mærket i guld.





Motorskjoldet i Guld Bronze og nederst Sølv udgaven i krigsversionen.



Motorskjold i 1957 udgaven i sølv og guld, dybest set er der ikke den store forskel på de to versioner.

ÆRMEBÅND

Ærmebånd blev båret nederst på venstre ærme, og skulle egentlig symbolisere personellet's tilhørsforhold til en speciel enhed, som på en eller anden måde havde udmærket sig til at have sit eget ærmebånd. Det kunne dog også være en militær skole, en stab, feltpoliti, regiment, skib, flyvereskadrille, m.m..

Mest kendte af den type ærmebånd, blandt samlere, er nok de som blev brugt af udenlandske frivillige i våben-SS, der var præget med soldaternes nationale tilhørsforhold.

Det er ikke helt klar hvad der ligger til baggrund for indførslen af et ærmebånd, som blev givet for deltagelse i en bestemt aktion eller kamphandling, men som med ærmeskjoldene er det sandsynligt, at de skulle tjene som en art erindringsmedalje.

Det skal tilføjes at stort set alle de udgivne ærmebånd, er i kopieret i stort antal, i forskellige kvaliteter, både dårlige og fremragende, som sælges for omkring 200,- og op til 1000,- kr. stk.

KRETA

Kreta er blandt mange danskere kendt som en vidunderlig græsk ferieø, midt i Middelhavet. Netop denne placering bevirkede at øen udgjorde en stor torn i øjet på tyske skibe som sejlede forsyninger til Rommels Afrika Korps. Kreta var mere eller mindre omdannet til en ren engelsk fæstning, med næsten 42.500 Commonwealth soldater under kommando af den New Zealandske generalmajor Bernard Freyberg.

For at få herredømmet over øen kastede tyskere, med 14 dages forsinkelse, på grund af dårligt vejr, 10.000 faldskærmsjægere ud fra mere end 600 transportfly. Luftlandsatte 5.000 soldater i svævefly og yderligere 7.000 soldater blev landsat fra havet. Hele operationen blev støttet fra luften med mere end 500 jager og bombefly. Aktionen blev en succes, trods store tab på begge sider, og skabte stor respekt omkring de tyske faldskærmsjægere.

Hermed blev det første ærmebånd, der blev givet for en ren kampaktion, og ikke "kun" tjente som en enheds navnebånd født og blev indstiftet den 16 oktober 1942 . Det 3,3 cm brede bånd med inskriptionen "KRETA", er vævet i gult tråd på hvidt baggrund. Det ses dog også i gult tråd vævet på baggrund af værnets uniforms farve, men disse er yderst sjældne. Specielt den version som blev lavet til krigsmarinen, bør kun købes ved international kendt auktionshus eller forhandler.

Båndet måtte bæres af alt personel som havde deltaget i operation Merkur, som landsætningen på Kreta, blev kaldt, ud fra følgende kriterier:

Soldaten havde sprunget ud i faldskærm eller var blevet luftlandsat med svævefly på øen Kreta i perioden 20 til 27. maj 1942.

Soldaten havde deltaget i sø operationer i slaget omkring Kreta i perioden fra den 19 til den 27. maj 1942.

Soldaten havde deltaget i luft støtte operationer i perioden 20 til 27. maj.

Hvis man undrer sig over at flåden havde en dags længer tildelingskrav, skyldes det at krigsmarinen stævnedes ud mod Kreta den 19. maj 1942. Hær personel som havde sejlet med flåden, i invasions perioden måtte også bære båndet.

Båndet måtte bæres på alle typer uniformsjakker, også på overfrakker. Lidt afhængig af grad og jakke type, blev båndet båret fra 4 cm og op til 15 cm fra kanten af venstre jakkeærmes underkant.

Ved tildeling blev der udstedt diplom, som kan varieres temmelig afhængig af soldatens værn.

Båndet er relativt let at finde til salg, men det skal understreges at det også er meget rigt kopieret, hvorfor det mest sikre er at købe det ved international auktionshus eller forhandler.

Båndet eksisterer også i 1957 versionen, og det kan rent faktisk godt være lidt svært at se forskel på et brugt 57 bånd af første produktionsserie, og et bånd fra slutningen af krigen.

Copyright

WWW.BUNKERSHOP.COM



AFRIKA

Allerede i Juni 1941 blev ærmebåndet "Afrika Korps", indstiftet efter tilladelse af generaloberst von Brauchitsch. Båndet måtte bæres af alt personel som var indsat på kontinentet Afrika, samt flåde- og luftwaffe enheder som støttede de landbaserede enheder. Det var på det tidspunkt hvor korpset havde de største sejre, og båndet var nærmest tænkt som en art afdelings afmærkning.

Båndet har intet til fælles med båndet "Afrika", tros en slående lighed. Afrika båndet blev indført i slutningen af 1942 eller begyndelsen af 1943, lidt afhængig af om man var fra hæren flåden eller flyvevåbnet. Båndet var et "kamp bånd" modsat Afrika Korps båndet, og blev uddelt efter følgende kriterier:

Mindst 6 måneders tjeneste i Nordafrika. Dette blev dog fra maj 1943, af Hitler, nedsat til fire måneders tjeneste.

Blev man såret i en kamp handling, modtog man straks båndet. Modtog man en eller anden form for hæders bevisning eller dekoration, modtog man også båndet automatisk uanset tjenestetid

Såfremt at modtageren af ærmebåndet var død, blev båndet i stedet givet til nærmeste slægtning.

Båndet blev også tildelt de tyske røde kors sygeplejersker, som havde arbejdet under fjendtlige luft- og artilleri angreb.

Fra Oktober 1944 blev der ikke uddelt flere bånd.

Båndet er relativ let at finde til salg

Vuderingspris ca. kr. 900,00

AFRIKA

Allerede i Juni 1941 blev ærmebåndet "Afrika Korps", indstiftet efter tilladelse af generaloberst von Brauchitsch. Båndet måtte bæres af alt personel som var indsat på kontinentet Afrika, samt flåde- og luftwaffe enheder som støttede de landbaserede enheder. Det var på det tidspunkt hvor korpset havde de største sejre, og båndet var nærmest tænkt som en art afdelings afmærkning.

Båndet har intet til fælles med båndet "Afrika", tros en slående lighed. Afrika båndet blev indført i slutningen af 1942 eller begyndelsen af 1943, lidt afhængig af om man var fra hæren flåden eller flyvevåbnet. Båndet var et "kamp-bånd" modsat Afrika Korps båndet, og blev uddelt efter følgende kriterier:

Mindst 6 måneders tjeneste i Nordafrika. Dette blev dog fra maj 1943, af Hitler, nedsat til fire måneders tjeneste.

Blev man såret i en kamp handling, modtog man straks båndet. Modtog man en eller anden form for hæders bevisning eller dekoration, modtog man også båndet automatisk uanset tjenestetid

Såfremt at modtageren af ærmebåndet var død, blev båndet i stedet givet til nærmeste slægtning.

Båndet blev også tildelt de tyske røde kors sygeplejersker, som havde arbejdet under fjendtlige luft- og artilleri angreb.

Fra Oktober 1944 blev der ikke uddelt flere bånd.

Man skal være opmærksom på at ingen soldater af Våben-SS

Båndet er relativt let at finde til salg

Vuderingspris ca. kr. 900,00



BESITZ ZEUGNIS

DER OBERBEFEHLSHABER

DER Heeres-Gruppe Afrika,
Generalfeldmarschall Rommel,

VERLEIHT DEM

Generalmajor

(DIENSTGRAD)

Lothar Pfeiffer

(VOR- UND ZUNAME)

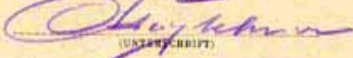
Feldzeugkommando V

(TRUPPENTEIL)

DAS ÄRMELBAND »AFRIKA«

Stuttgart, den 8. März 1943

(ORT UND DATUM)



(UNTERSCHRIFT)

Generalmajor und Kommandeur

(DIENSTGRAD UND DIENSTSTELLUNG)



Copyright www.Bunkershop.com



ershop.com

Co

METZ 1944

I perioden fra den 27. juli og frem til den 25. september 1944, lykkedes det for tyske enheder at standse den 3. US arme's fremrykning, mod Tyskland ved byen Metz, hvor der lå en Våben-SS krigsskole for underofficerer.

Dette medførte at amerikanerne iværksatte et massivt angreb den 8. november men først den 20. november lykkedes det for dem at indtage selve byen Metz.

SS enheder suppleret med værnemagts enheder holdt dog stadig stand helt frem til den 7. december i Fort Gambetta

Båndet blev indstiftet som belønning til de medlemmer af kampgruppe von Siegroth, som kæmpede mod en meget overlegen fjende, med forordning udsendt i slutningen af oktober 1944 af chefen for værnemagten overkommando generalfeldmarskal Keitel.

Båndet er holdt i typiske SS-farver. Sort med tekst " Metz 1944" og broderi i sølvfarvet tråd. Der kan dog forekomme en del variation i båndets udførsel. Det antages at hovedparten af båndene først er blevet lavet og uddelt til de overlevende, umiddelbart efter krigens afslutning.

Der findes intet officielt om tildelingskrav, eller indstiftelsen af båndet, men det bliver dog opfattet som værende et officielt bånd. Dette underbygges af at man har fundet enkelte soldaterbøger, hvori tildelingen af båndet var indført, ligesom båndet bliver omtalt i en hærbefaling den 22. januar 1945.

Som med enkelte andre ærmebånd, bør dette kun købes hvis det kommer fra et anerkendt auktionshus eller kendt international forhandler, men det ses meget sjældent udbudt til salg.

Båndet eksisterer i 1957 versionen, og bortset fra at det ser nyere ud, og er væsentligt billigere, end krigsudgaven, er der ingen udseendes mæssigt forskel..

KURLAND

Dette ærmebånd, som er absolut et af de sjældneste, og egentlig mest spændende i udførsel er hvad man forstår ved et ”rigtigt” kamp bånd.

I oktober 1944 blev størstedelen af arme gruppe nord, under kommando af generaloberst Ferdinand Schörner, indesluttet af den Røde Hær i Kurland regionen i Letland. Herefter fulgte hvad der senere blev kendt som de seks store slag i Kurland. Ved det første slag, som varede fra den 16 til den 20. oktober havde man 34 tyske divisioner i regionen. Men en del af disse blev løbende trukket hjem, via Østersøen, så i april måned viste det sig at armé gruppe nord, som nu var blevet omdøbt til kampgruppe Kurland faktisk ikke engang talte 19 divisioner. Men disse divisioner holdt stand overfor hele 120 divisioner af Den Røde Hær. En bedrift som gav Schörner Jernkorsets Ridderkors med diamanter, for fremragende ledelse.

Derfor anbefalede Schörner Hitler at hans soldater også skulle dekoreres for deres indsats. Dette godkendte Hitler, og man begyndte at udarbejde planer for et ærmeskjold. Men på grund af mangel på metal, blev skjoldet ændret til et ærmebånd. Den 12 marts 1945 indstiftede Hitler Kurland ærmebåndet, som det sidste tyske ærmebånd under den anden verdenskrig.

De bånd som blev fremstillet blev uddelt efter kriterierne, først det menige personel, dernæst befalingsmænd og slutteligt officerer.

Der findes intet direkte officielt om tildelingskravene til båndet, men det menes at man brugte nogenlunde de samme krav som ved tildelingen af AFRIKA-båndet.

Båndet blev sat i produktion i slutningen af april 1945, på det lokale væveri i Kuldiga og den fortsatte frem til dagen hvor krigen sluttede, med tyskernes overgivelse til de russiske styrker den 8 maj 1945. Da båndet er lokalt fremstillet på groft sækkelærred, og ”finpusset” af lokale kvinder, er der en temmelig stor variation i udformningen af det enkelte bånd.

Der er fremstillet utallige kopiér af dette ærmebånd, men for hovedparten er de broderede i stedet for vævet.

Man bør derfor ikke, som almindelig samler købe dette ærmebånd med mindre det kommer fra et anerkendt auktionshus eller international forhandler, som har udstedt et ægthedscertifikat på båndet. Men omvendt ses originale krigsbånd yderst sjældent til salg, og bliver som oftest solgt til meget høje priser. Man skal som samler ikke glemme at hovedparten af de soldater som fik tildelt båndet, kæmpede på østfronten, hvor de en faldt eller blev taget til fange. Et fangenskab som mange af dem ikke vendte hjem fra.

Båndet eksisterer også i 1957 udgaven. Det minder en del om krigsversionen, men vævningen er finere.

ershop.com



Kurland i 1957 versionen

Copyrig

Dekorations fremstiller - "L"-mærkerne

Når man taler om de tyske dekorationer, kommer man ofte ind på fabrikantens mærke, som er stemplet ind på reversen af dekorationen. Disse mærker var det officielle mærke for fabrikanten, som var tildelt af LDO - Leistungsgemeinschaft der Deutschen Ordenhersteller-.

Når man førhen, som samlere, havde en dekoration som bar et LDO mærke, var man næsten altid sikker på at man havde at gøre med et originalt stykke. Men det var i de gode gamle dage. Den opfattelse holder nemlig ikke længere, da mange af de nutidige gode kopier, nu også er blevet forsynet med et LDO-nummer. Mest kendt er L/58 fra firmaet Rudolf Souval, fra Østrig. Firmaet bruger i dag deres officielle LDO nummer, som det blev tilkendt under krigen, på stort set alle de kopier det laver. Efter genforeningen af Tyskland er der fra det tidligere Østtyskland også kommet en hel del kopier stemplet CEJ, i omløb.

Men mange samlere har sprunget let og elegant over dekorationer, som ikke bar nogle former for stempler. Ene og alene ud fra en betragtning om at disse ikke var ægte. Men som med alle dekorationer der ændrede sig i metallet og forarbejdningen hen mod slutningen af krigen, var det heller ikke alle som "nåede" at få et stempel. Tænk bare på hvor få af jernkorset af anden klasse som er stemplet med et LDO nummer.

Men for fuldstændighedens skyld vil vi se lidt nærmere på LDO nummerere, selv om man kan sige at de er mindre interessante, og kun kan tjene som opslagsværk, for hvor den enkelte dekoration oprindeligt er født.

Nazi-partiet udsprang af den dybe økonomiske depression som hærgede Tyskland i tiden efter den første verdenskrig. For at synliggøre sig selv brugte partiet et utal af symboler, mærker og uniformer. Dette voksede i rasende fart i takt med at partiet blev større. Efter som partiet endnu ikke var officielt lovformeligt, brugte den lokale partiafdeling de lokale sympatiserede juvelerer, guldsmede, kunsthåndværkere ect. til fremstillingen af disse genstande.

Da nazipartiet blev officielt, skulle der være styr på fremstillingen, og som belønning blev hovedparten disse lokale firmaer tildelt licens til officiel fremstilling for parti apparatet.

Men hvordan tilladelserne egentlig har hængt sammen er svært at gennemskue, for nok blev der omkring marts 1941 udstukket direktiver om hver enkelt fabrikant skulle anvende hans LDO nummer, i stedet for "private" mærker. Men dette påbud blev i hvert fald ikke fulgt for det er faktisk ikke over 20% af dekorationerne som bærer et LDO nummer.

Desuden virker det også iøjefaldende at enkelte firmaer havde flere forskellige LDO nummerer tildelt, og der er faktisk ikke en sammenhæng mellem dette faktum og det at enkelte firmaer fik lov til at fremstille og frit sælge dekorationer efter eget valg, mens andre firmaer nøje fik tildelt et produktions antal og kun en type dekoration som de måtte lave.



Her et ridderkors stemplet "800" og med fabrikantkode L/12 for C. E. Junker

LDO Fabrikantliste

Nr.	Firmanavn	Placering
L/10	Deschler & Sohn	München
L/11	Wilhelm Deumer	Lüdenscheid
L/12	C. E. Junker	Berlin
L/13	Paul Meybauer	Berlin
L/14	Friedrich Orth	Wien
L/15	Otto Schickle	Pforzheim
L/16	Steinhauer & Lück	Lüdenscheid

L/17	Hermann Wernstein	Jena-Lobsted
L/18	B. H. Mayer	Pforzheim
L/19	Ferdinand Hoffstätter	Bonn
L/21	Förster & Barth	Pforzheim
L/22	Rudolf Souval	Wien
L/23	Julius Maurer	Oberstein
L/24	Fritz Zimmermann	Stuttgart
L/25	A. E. Kachert	Wien
L/26	Klein & Quenzer	Idar-Oberstein
L/50	Gebrüder Gødet & Co	Berlin
L/51	E. Ferdinand Weidmann	Frankfurt am Main
L/52	C. F. Zimmermann	Pforzheim
L/53	Hymmen & Co	Lüdenscheid
L/54	Schauerte & Höhfeld	Lüdenscheid
L/55	Rudolf Wächtler & Lange	Mittweida
L/56	Funcke & Brüninghaus	Lüdenscheid
L/57	Boerger & Co	Berlin
L/58	Glaser & Söhne	Dresden
L/59	Alois Rettenmeyer	Schwäbisch-Gmünd

L/60	Gustav Brehmer	Markneukirchen
L/61	Friedrich Linden	Lüdenscheid
L/62	Werner Redo	Saarlautern
L/63	G. H. Osang	Dresden
L/64	F. W. Assmann & Söhne	Lüdenscheid
L/65	Franke & Co	Lüdenscheid
L/66	A. D. Schwerdt	Stuttgart

Som før nævnt er nogle dekorationer, også præget med et almindeligt nummer som intet har med LDO-nummeret at gøre. Den efterfølgende liste viser fabrikanterne bag nummeret.

Copyright

www.Bunkershop.com



Her stemplet for Klein & Quenzer, på nålen for et KvK – 1





Østfront medalje med fabrikandtkode i ringen

Nr.	Firma	Placering
1	Deschler & Sohn	München
2	C. E. Junker	Berlin
3	Wilhelm Deumer	Lüdenscheid
4	Steinhauer & Lück	Lüdenscheid
5	Hermann Wernstein	Jena-Lobsted

6	Fritz Zimmermann	Stuttgart
7	Paul Meybauer	Berlin
8	Ferdinand Hoffstätter	Bonn
9	Liefergemeinschaft Pforzheimer Schmuckhandwerker	Pforzheim
10	Förster & Barth	Pforzheim
11	Großmann & Co	Wien
12	Frank & Reif	Stuttgart
13	Gustav Brehmer	Markneukirchen
14	L. Christian Lauer	Nürnberg
15	Friedrich Orth	Wien
16	Alois Rettenmeyer	Schwäbisch-Gmünd
17	<i>Ukendt</i>	<i>Ukendt</i>
18	Karl Wurster K. G.	Markneukirchen
19	E. Ferdinand Weidmann	Frankfurt am Main
20	C. F. Zimmermann	Pforzheim
21	Gebrüder Godet & Co	Berlin
22	Boerger & Co	Berlin
23	Arbeitsgemeinschaft für Heeresbedarf in der Graveur- und Ziselierinnung	Berlin
24	Arbeitsgemeinschaft der Hanauer Plakettenher-	Hanau

	steller	
25	Arbeitsgemeinschaft der Graveur-, Gold- und Silberschmiedeeinnungen	Hanau
26	B. H. Mayer	Pforzheim
27	Anton Schenkl	Wien
28	Eugen Schmiedehäusler	Pforzheim
29	Hauptmünzamt	Berlin
30	Hauptmünzamt	Wien
31	Hans Gnad	Wien
32	Wilhelm Hobacher	Wien
33	Friedrich Linden	Lüdenscheid
34	Wilhelm Annetsberger	München
35	F. W. Assmann & Söhne	Lüdenscheid
36	Bury & Leonhard	Hanau
37	Adolf Baumeister	Lüdenscheid
38	<i>Ukendt</i>	<i>Ukendt</i>
39	Rudolf Berge	Gablonz
40	Berg & Nolte	Lüdenscheid
41	Gebrüder Bender	Oberstein
42	Biedermann & Co	Oberkassel bei Bonn

43	Julius Bauer & Söhne	Zella-Mehlis
44	Jakob Bengel	Idar-Oberstein
45	Franz Jungwirth	Wien
46	Hans Doppler	Wela Oberdonau
47	Erhardt & Söhne A. G.	Schwäbisch-Gmünd
48	Richard Feix	Gablonz
49	Josef Feix & Söhne	Gablonz
50	Karl Gschiermeister	Wien
51	Eduard Görlach & Söhne	Gablonz
52	Gottlieb & Wagner	Idar-Oberstein
53	Glaser & Söhne	Dresden
54	<i>Ukandt</i>	<i>Ukandt</i>
55	J. E. Hammer & Söhne	Geringswald
56	Robert Hauschild	Pforzheim
57	Karl Hensler	Pforzheim
58	Artur Jökel & Co	Gablonz
59	Louis Keller	Oberstein
60	Katz & Deyhle	Pforzheim
61	Rudolf A. Karneth & Söhne	Gablonz
62	Kerbach & Osterhelt	Dresden

63	Franz Klast & Söhne	Gablonz
64	Gottlieb Friedrich Kech & Sohn	Pforzheim
65	Klein & Quenzer	Idar-Oberstein
66	Friedrich Keller	Oberstein
67	Robert H. Kreisel	Gablonz
68	Alfred Knobloch	Gablonz
69	Alois Klammer	Innsbruck
70	Lind & Meyrer	Oberstein
71	Rudolf Leukert	Gablonz
72	Franz Lipp	Pforzheim
73	Franz Manert	Gablonz
74	Carl Maurer & Sohn	Oberstein
75	<i>Ukendt</i>	<i>Ukendt</i>
76	Ernst L. Müller	Pforzheim
77	Hauptmünzamt	München
78	Gustav Miksch	Gablonz
79	<i>Ukendt</i>	<i>Ukendt</i>
80	G. H. Osang	Dresden
81	Overhoff & Cle	Lüdenscheid
82	Augustin Prager	Gablonz

83	Emil Peukert	Gablonz
84	Carl Pellath	Schrobenhausen
85	Julius Pietsch	Gablonz
86	Paulmann & Crone	Lüdenscheid
87	Roman Palme	Gablonz
88	Werner Redo	Saarlautern
89	Rudolf Richter	Schlag ved Gablonz
90	August F. Richter KG	Hamburg
91	Josef Rössler & Sohn	Gablonz
92	Josef Rückert & Sohn	Gablonz
93	Richard Simm & Söhne	Gablonz
94	<i>Ukendt</i>	<i>Ukendt</i>
95	Adolf Scholze	Grünwald
96	<i>Ukendt</i>	<i>Ukendt</i>
97	<i>Ukendt</i>	<i>Ukendt</i>
98	Rudolf Souval	Wien
99	Schwertner & Cie	Granz-Eggenberg
100	Rudolf Wächtler & Lange	Mittweida
101	Rudolf Tam	Gablonz
102	Philipp Turks	Wien

103	August Tam	Gablonz
104	Heinrich Ulbrichts	Kaufing
105	Heinrich Vogt	Pforzheim
106	Gebrüder Schneider	Wien
107	Karl Wild	Hamburg
108	Arno Wallpach	Salzburg
109	Walter & Henlein	Gablonz
110	Otto Zappe	Gablonz
111	Ziemer & Söhne	Oberstein
112	Argentorwerke Rust & Hetzel	Wien
113	Hermann Aurich	Dresden
114	Ludwig Bertsch	Karlsruhe
115	<i>Ukendt</i>	<i>Ukendt</i>
116	Funcke & Brüninghaus	Lüdenscheid
117	Hugo Lang	Wiesenthal
118	August Menz & Sohn	Wien
119	<i>Ukendt</i>	<i>Ukendt</i>
120	Franz Petzl	Wien
121	<i>Ukendt</i>	<i>Ukendt</i>
122	J. J. Stahl	Straßburg

123	Beck, Hassinger & Co	Straßburg
124	Rudolf Schanes	Wien
125	Eugen Gauss	Pforzheim
126	Eduard Hahn	Oberstein
127	Moritz Hausch AG	Pforzheim
128	S. Jablonski & Co	Posen
129	Fritz Kohm	Pforzheim
130	Wilhelm Schröder & Co	Lüdenscheid
131	Heinrich Wander	Gablonz
132	Franz Reischauer	Idar-Oberstein
133	<i>Ukendt</i>	<i>Ukendt</i>
134	Otto Klein	Hanau
135	Julius Moser	Oberstein

Copyright

Endelig kan man også, på de lidt ældre dekorationer, se nogle stempel, som er fra tiden før LDO-nummerne blev indført.

Stemplerne ses meget ofte på de polske kopier.



Stempel for Josef Feix & Söhne



Her for C.E. Juncker

Stempel	Firma	Placering
A	F. W. Assmann & Söhne	Lüdenscheid
AS (i en trekant) eller A.S.	Adolf Scholze	Grünwald

AUSF.A.G.M.u.K. Gablonz	Arbeitsgemeinschaft Metall und Kunststoff	Gablonz
AWS	Arno Wallpach	Salzburg
B & N/L	Berge & Nolte	Lüdenscheid
BSW	Brüder Schneider	Wien
C.E. JUNKER/BERLIN SW	C. E. Junker	Berlin
CEJ	C. E. Junker	Berlin
CW	Carl Wild	Hamburg
EH	Eduard Hahn	Oberstein
EWE	<i>Ukendt</i>	<i>Ukendt</i>
F&BL	Funcke & Brüninghaus	Lüdenscheid
f.o.	Friedrich Orth	Wien
FCL (i cirkel)	Franke & Co	Lüdenscheid
FEC. ADOLF BOCK	Adolf Bock (Ausf. Schwerin)	Berlin
FLL	Friedrich Linden	Lüdenscheid
FRANK REIF/STUTT GART	Frank Reif	Stuttgart
FZS	Fritz Zimmermann	Stuttgart
G.B.	Gustav Brehmer	Markneukirchen
G.H.Osang/Dresden	G. H. Osang	Dresden

GR. & Co.	Grossmann & Co.	Wien
GWL (i cirkel)	Gebrüder Wegerhoff	Lüdenscheid
H.&C.L. oder L/53	Hymmen & Co.	Lüdenscheid
HA	Hermann Aurich	Dresden
HM (i en trekant)	Hauptmünzamt	München
JFS	Josef Feix & Söhne	Gablonz
KWM	Karl Wurster K.G.	Markneukirchen
M.K.4	<i>Ukendt</i>	<i>Ukendt</i>
M.u.K.5	Metall und Kunststoff	Gablonz
PM	Paul Meybauer	Berlin
R.R.S.	Rudolf Richter	Schlag ved Gablonz
R.S.	Rudolf Souval	Wien
R.S.S. eller R.S.&S.	Richard Simm & Söhne	Gablonz
RK	Rudolf A. Karneth & Söhne	Gablonz
S.H.u.Co.	Sohni, Heubach & Co.	Oberstein
SCHWERIN BERLIN 68	Schwerin	Berlin
STL eller 4	Steinhauer & Lück	Lüdenscheid
W (i cirkel)	Hermann Wernstein	Jena-Löbstedt
W. Deumer	Wilhelm Deumer	Lüdenscheid

W.H.	Walter & Henlein	Gablonz
WA	Wilhelm Annetsberger	München



shop.com



Som med alt, som forhåbentlig, har været spændende læsning, er vi nød til at nærme os slutningen. Vi mangler stadig at komme ind på mange medaljer fra perioden, som blev anvendt af de tyske soldater i Værnemagten og Våben SS, for da slet ikke at nævne alle de civile og paramilitære medaljer. Vi mangler også at komme ind forbi nogle af Luftwaffes pokaler som egentligt også er at regne for en art fortjeneste medalje, og specielt set i lyset af at disse kunne ombyttes med æres-blad-spændet. Men måske vi kan komme ind på disse dekorationer ved en senere lejlighed.

Afslutningsvis vil jeg runde af med en lille håndfuld af de medaljer, man ofte ser på fotos af soldaterne i udgangsuniform.

Værnemagtens fortjenestetegn Dienst abzeichnen der Wehrmacht

Knap et år efter at værnemagten officielt var genoprettet, efter nedskæringen efter kapitulationen i ved den første verdenskrig, med udskrivningen af værnepligtige, blev fortjeneste tegnene for tro tjeneste genindstiftet. Udformningen og kravene var stort set ligesom i tidligere tider. Dog var kejserkronen, for de prøjsiske dekorationer og fyrstedømmernes initialer blevet erstattet af den tyske ørn med hagekorset, på de nye udgaver fra marts 1936.

Tegnene blev tildelt efter 4 – 12 -18 – 25 og 50 års tjeneste. De to første medaljer var runde og bar teksten "Für Treue Dienste in der Wehrmacht" og på bagsiden står et 4 tal i en egeløvskrans for 4 års tjeneste. Medaljen er sølvfarvet. 12 års tegnet er identisk, men i stedet guldfarvet og med tallet 12.

Medaljerne for 18-25-50 år er formet som små malteserkors. På forsiden bærer de værnemagtstørnen i en lille cirkel i centret, mens de på bagsiden er præget med tallet for den klasse medaljen er givet i. 18 og 25 år er forsøvede kors mens 25 års tegnet er forgyldt.

Oprindelig var våbenartens ørn, som modtageren, var tjenestegørende i, monteret på medaljens bånd, som er kornblåt. Disse små ørne kan godt være lidt svære at finde, i dag, da de som oftest er faldet eller brækket af.

Alle fortjenestetegnene kan fås i 57 versionen. Forskellen ligger i at miniatureørnen på ordensbåndet er helt fjernet, og værnemagts ørnen på selve medaljen ikke sidder på et hagekors.



18 års fortjenestetegn



12 og 4 års tegnet med miniratureøren, for hær og krigsmarine på båndet



Et virkeligt flot 4 års tegn med miniatureørnen fra luftwaffe på båndet



Tegnet for 25 års tro tjeneste

Efter at Adolf Hitler var blevet valgt som rigskansler i 1933, var hans første skridt at starte genopbygningen af det tyske militærapparat. Dels kunne det være med til at sikre ham den politiske magt, men samtidig var dette en mulighed for at få gang i de indenrigspolitiske hjul. Virksomheder kunne fabricere varer til militæret, og militæret eller virksomhederne kunne opsluge en masse arbejdsløse mennesker, som ingen job havde.

Dette var selvfølgelig direkte imod Versailles traktaten, som forbød Tyskland at have et reelt væbnet forsvar, men umiddelbart var der ingen reaktion fra de allieredes side, da de første spæde skridt på genoprustningen blev taget. Antagelig har de allierede indset at dette måske var et tiltag som kunne bringe Tyskland ud af den dybe økonomiske depression landet var havnet i, hvor Marked ikke var det papir værd den var trykt på.

Men da der ikke kom nogen reaktion, fortsatte Hitler ufortrødent med at omgå Traktaten. Værnepligten blev genindført og året efter blev hele Rhin-landet erklæret for tysk territorium igen.

Dette endte med at blive den periode man døbte "Blomster-krigen", på grund af de tyske soldater blev modtaget med blomster til deres geværløb, hvor de end kom frem.

Tyskland begyndte at føre en fantastisk udenrigspolitisk balancegang, som var krydret med lige dele dygtigt diplomati og trusler om militær magtanvendelse.

Den nye hær og specielt Luftwaffe med Condor Legionen så deres ilddåb da de blev indsat i den Spanske Borgerkrig på General Franco's side.

Alt sammen forhold som i sidste ende medførte udbruddet af den 2 verdens krig. Inden det kom så vidt blev der dog indstiftet et par medaljer, som samlere ofte har et lidt blandet forhold til, men som man ikke kommer uden om, er med til at danne et korrekt tidsmæssigt billede; og i hvert fald ofte ser på billeder af tyske soldater i deres uniformer.

13 marts 1938 Erindringsmedaljen

Medaille zur Erinnerung an den 13. März 1938

Denne medalje blev indstiftet den 1 maj 1938 af Rigskansler Adolf Hitler, og givet til alle personer, soldater som diplomater, som havde deltaget i den fredelige invasion af Tjekkoslaviet den 12 marts 1938, for at bringe Østrig hjem til Tyskland. Blomsterkrigen var afsluttet allerede den 13.

Medaljen bærer på forsiden to personer. En som med fanen i hånden (tyskeren) hjælper den fredelige bonde (østrigren) op på sejrspodiet. Under dette er den tyske ørn.

Bagsiden bærer teksten "Ein Volk, Ein Reich, Ein Führer" omkring datoen 13 März 1938. Medaljen er sølvfarvet og i temmelig god kvalitet med mange detaljer. Båndet er typisk holdt i det tyske riges farver. Medaljen blev uddelt frem til slutningen af 1940, og man antager at der er blevet uddelt lige knapt 319.000 stk.

Medaljen regnes for ren politisk og eksistere ikke i 1957 versionen.



1 Oktober 1938 Erindringsmedaljen

Medaille zur Erinnerung an den 1 Oktober 1938

Denne "Anschluss" medalje i Hitlers "Lebensraum" serie, er ofte kendt under navnet Sudetenland medaljen, og givet til alle personer som var med til at bringe Sudetenland tyskerne hjem til Tyskland igen. Medaljen har indstiftelses dato den 18 oktober 1938, og blev uddelt fra samme dag.

I udformning minder den om 13 marts medaljen, men udført i bronze og bærer datoen 1 Oktober 1938. Båndet er ligeledes anderledes.

Men det var ikke slutningen, for styrkerne fortsatte og dette hele endte op i oprettelsen af protektoraterne Bøhmen og Mähren.

For disse som deltog i begge auktioner blev der i maj 1939 indstiftet et spænde kaldet "Prager Burg", med relief af slottet i Prag, som blev monteret på medaljens bånd.

Spændet er efterhånden temmelig sjælden, og koster i dag 3-4 gange mere end selve medaljen.

Uddelingen af medaljen stoppede i begyndelsen af december 1939, og da var der uddelt knapt 1,2 millioner medaljer og knapt 135.000 spænder.

Medaljen regnes for ren politisk og eksistere ikke i 1957 versionen.



En medalje korrekt monteret på ordensbåndsspænde



Det meget sjældent PragerBurg spænde

Copyright

inkershop.com

Memlander-medaljen

Medaille zur Erinnerung an die Heimkehr des Memllander

Den sidste medalje inden blomsterkrigen gik over i den anden verdenskrig. Medaljen er kendt under navnet Memlander-medaljen, og som de øvrige to i serien dækkede den hjemkomsten af små 160000 tysker i øst Prøjsen, i et område kaldet Memel (Klaipeda), som efter første verdenskrig egentligt var blevet underlagt Litauen.

Hitler forlangte som ved tidligere lejligheder områderne skulle være tyske igen. Om det skyldtes den nye spirende ikke angrebspagt med sovjet, som Hitler havde indgået med Stalin må stå hen i det uvisse men i hvert fald meddelte den Litaunske regering sig villig til at Memel kunne være tysk territorium igen.

Et troppeskib blev sendt af sted, og tyske styrker gik i land og annekterede området den 23 marts 1939. Den 1 maj blev Memel medaljen indstiftet, og forsiden af medaljen ligger de to foregående, mens bagsiden bærer teksten ” Zur Erinnerung an die Heimkehr des Memellandes ” med datoen 22 März 1939.

Senere skulle det vise sig at området blev en utrolig vigtig opmarch base for angrebet på Polen, ligesom der på slutningen af krigen fandt så hårde kampe sted i området, at det medførte planer om indstiftelsen af et Memel-ærmeskjold.

Medaljen regnes for ren politisk og eksisterer ikke i 1957 versionen.



Spaniens Kors -Spanienkreutz-

Officielt sluttede den Spanske borgerkrig den 2 april 1939, som Franco's fascist parti vandt. Franco blev meget kraftigt støttet af Adolf Hitler, vigtigst i form af condor legionen. En flyeskadrille bestående af jagerfly og bombefly, som sikrede Franco, det totale luftherredømme, og dermed stærkt medvirkende til hans sejr over den spanske republik.

Som Adolf Hitlers tak for indsatsen, til hans styrker, indstiftede han den 14 april 1939 Spaniens korset. Da hele det tyske kontingent var kommet tilbage til Tyskland, fandt den officielle uddelingen af korset sted den 31 maj 1939 i Hamburg, ved en større parade under Hermann Görings ledelse.

Korset var opdelt i to hovedklasser. Kors med svær samt kors uden svær. Spaniens korset med svær var i tre klasser, bronze, sølv og guld, samt en enkelt ekstra klasse i guld med diamanter. Mens korset uden svær kun blev indstiftet i de to klasser bronze og sølv. Dette kors blev primært givet til piloter som fløj som kurere, soldater fra værnemagten som forrettede tjeneste ved condor legionen eller havde forrettet mindst tre måneders tjeneste på et af krigsmarines skibe, som havde befundet sig i spansk farvand i hele perioden endelig kunne korset uden svær også gives til tyske civile frivillige, som havde forrettet tjeneste ved condor legionen. Havde man været i kamp, modtog man sølv korset. Opfyldte man "bare" tildelingskravet modtog man bronze korset.

Spaniens kors i sølv uden svær er det mest sjældne af korsene, rent bortset fra guld og diamant versionen. Antagelig blev der uddelt omkring 327 kors i sølv og ca. 7869 kors i bronze.

Tilhørte man condor legionen, som var en ren Luftwaffe eskadrille, modtog man et kors med svær. Som udgangspunkt modtog man et bronze kors. Havde man været i berøring med fjenden, direkte kamp eller under beskydning, modtog man et sølvkors. Havde man udvist helt modig optræden, modtog man korset i guld. Havde man udvist helt modig optræden ud over hvad man kunne forlange modtog man et guld kors med brillanter. Dette kors blev der uddelt 27 stk. af, som alle gik til piloter af condor legionen. Bronze kors med svær blev der uddelt ca. 8470 stk. af, sølvkors 8304 stk. og guld 1126 stk.

Korsets basisform var et malteserkors som er 56 mm bredt. I midten af korset er en 15,5 mm cirkel, med to ringe hvor i et hævet hagekors sidder i centrum. På kors af klassen guld med diamanter, sidder der ca. 14 små diamanter mellem de to ringe. Kors med svær er forsynet med to 62 mm lange krydsede svær, som hver bærer to Luftwaffe ørne flyvende et hagekors i klørerne.

Alle grader af Korset blev båret på høje side af brystet. Efter bestemmelserne skulle det bæres på uniformsjakkens brystlomme, men på fotos ses det oftes under lommen.

Alle grader af korset kan findes som kopi, selv om de ikke er ofte forekommende.

Som en lille tilføjelse skal nævnes at der også blev indstiftet et æreskors, selv om det rettelig har form og betydning af at være en erindrings medalje.

Det havde form efter et Spaniens kors uden svær, men er noget smallere og monteret med et medaljebånd, som er rødt, gult og sort. De spanske og tyske nationalitets farver. Alle æreskorsene blev lavet af firmaet Godet und Sohn.

Det blev kun givet til nærmeste efterladte efter faldne, forsvundne eller frivillige som var døde af skudsår eller flystyrt, som havde gjort tjeneste i Spanien eller Spansk Marokko.

Dette æreskors er uhyre sjældent idet der kun er blevet uddelt 315 stk. Æreskorset ses stort set heller ikke som kopi.

Medaljerne regnes for ren politisk og eksistere ikke i 1957 versionen



Det spanske kors i bronze uden og med sværd

Copyright www.b



Krigsmarinesoldat, af ubådene, med det spanske kors med sværd korrekt placeret på brystlommen.

Copyright www.D...

shop.com



Det Spanske kors i guld

Copyright www.ww2.dk

www.ww2.dk



Æreskorset til det Spanske Kors

Vestvold-medaljen Deutsches Schutzwall-Ehrenzeichen

Som beskyttelse mod en fjendtlig invasion fra vest gav Hitler ordre til opførslen af en Vestvold, ikke at forveksle med Altantvolden som bestod af skyttegrave, bunkere og artilleristillinger strækkende sig fra Norge og til Spanien. Vestvolden, som også blev kaldt for "Siegfried linien, forløb langs den vestlige del af Tysklands grænse, og byggeriet blev allerede påbegyndt i 1936, under ledelse af Dr. Fritz Todt.

Ved krigsudbruddet i 1939 var mere end 200.000 mennesker beskæftiget i byggeriet, nogle fra værnemagts pioner-afdelinger, nogle fra "Organisation Todt", nogle fra Rigsarbejdstjenesten og andre igen fra udlandet, hvor depressionen stadig var yderst mærkbar, som "fremmedarbejder".

Den 2. august 1939 indstiftede Adolf Hitler Vestvold-medaljen, hvis obvers forstillede en bunker med en krydset spade og svær over og øverst et højhedstegn. Det hele var indrammet af en egeløvskrans. Reversen bestod af indskriftsitionen "Für arbeit zum schutze Deutschlands" indrammet af en egeløvskrans. Medaljen blev båret i et gul-brunt bånd med to hvide striber.

Oprindeligt var medaljen lavet i rent bronze men efter 1944 i zink som var bronze vasket. Grunden hertil var at medaljen først blev givet fra november 1939 og frem til januar 1941, hvorefter tildelingen blev indstillet, da der ikke blev arbejdet væsentligt på Vestvolden herefter. Antagelig regner man med at der i denne periode blev tildelt omkring 200.000 medaljer.

I 1944 gik det ikke de tyske styrker særligt godt. De var presset på alle fronter. Arbejdet på Vestvolden blev genoptaget for fuld kraft, og medaljen blev genindstiftet i oktober 1944, og atter uddelt.

Medaljen blev tildelt alle som havde arbejdet på fæstningsværket i mindst ti uger. Militært personel som var beordret til tjeneste på anlægsværket dog mindst tre uger og blev uddelt i en lille brun papirkuvert med gotisk skrift. Enkelte er dog uddelt i en mørkerød æske.

Medaljen er rimelig let at få fat i, antagelig er der blevet uddelt over 800.000, og medaljen ikke specielt ramt af kopi-bølgen. De kopier som er i omløb er som oftest meget dårlige og kantede i det, og afsløres let af selv en utrænnet samler.

Medaljen bliver regnet lidt som en indenrigsmæssig fortjenestedeckoration, hvorfor den bliver opfattet som en art politisk medalje, og derfor forbudt med 1957 forordningen og ikke genindstiftet.

Copyright www.Bunkershop.com



Medaljen "Deutsches Schutzwall-Ehrenzeichen"



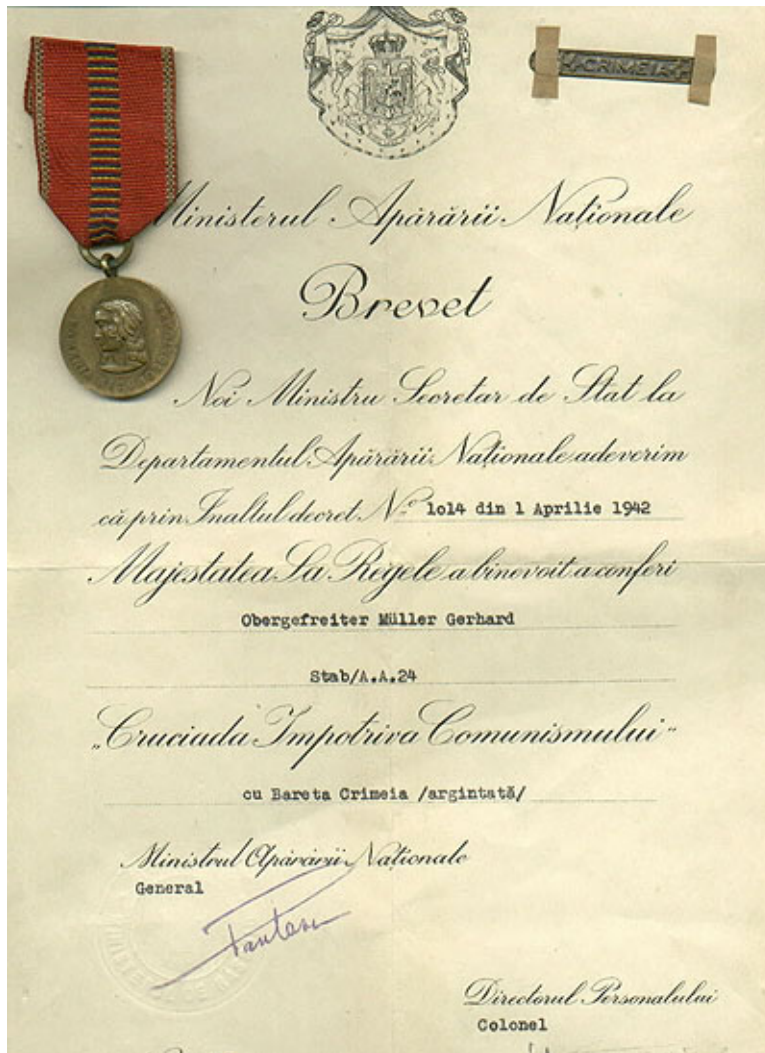
Komplet sæt af Schutzwall medaljen, med dokument medalje og pose for medaljen.

Copyright WW1

Som sidste dekoration vil jeg medtage den italiensk-tyske felttogts medalje. Det er ikke en ren tysk dekoration, modsat de forrige, men man skal ikke glemme at Tyskland havde mange allierede, under krigen, som med rask hånd uddelte deres landes dekorationer til de tyske soldater, som havde ydet en særlig indsats for landet.. Man taler dog altid om akselmagten; bestående af Tyskland, Japan og Italien, og glemmer at nævne lande som Bulgarien, Kroatien, Rumænien, Ungarn, Slovakiet, Finland og Vichy-Frankrig, som var reelle allierede, og ikke at sammenligne med de lande hvorfra enkelt personer deltog på tysk side, i frikorps som eksempel vis Frikorps Danmark eller Den Amerikanske Legion, om end den næppe var så stor at det er værd at tale om.

Det var tilladt de tyske soldater, at bære dekorationer fra de allierede lande, på deres uniformer. Ofte ses luftwaffe piloter, på fotos, bære andre landes flyvevinger på uniformsjakken. En anden meget ofte set dekoration var den rumænske ”Cruciada impotriva comunismului”, på dansk, kampen mod kommunismen. Den blev faktisk uddelt til så mange tyske soldater, at den fik sit eget tyske navn ”medaille gegen dem kommunismus”. Dette var kun en af mange udenlandske medaljer, en anden er som nævnt den efterfølgende.

Copyright www.Bunkershop.com



Den rumænske "kampen mod kommunismen medalje" med det tilhørende dokument, udstedt til en tysk soldat. Medaljer af denne type er normalt ikke omfattet af 1957 forordningen.

Copyright

op.com

Afrika erindringsmedaljen Medallie für den Italienisch-Deutschen Feldzug im Afrika

En af de lidt mindre kendte dekorationer, for amatør-samlere, er den italienske erindringsmedalje til minde om kampene i Nordafrika.

Italien med fascist lederen Benito Mussolini i spidsen en af Tysklands første allierede. Begge de to ledere, Mussolini og Hitler, styrede deres politik efter de samme ideer og metoder, hvilket førte dem samme i noget som skulle ende med et personligt venskab.

Mussolini gjorde Italien til direkte allieret da han stillede italienske soldater til rådighed for Hitler, i sommeren 1940 da Tyskland næsten havde fået erobret det meste af den vestlige del af Europa.

De Italienske militære styrker var nu slet ikke udrustet med materiel som gjorde dem til ligeværdige partner. Ofte siges det at den italienske soldat var en af de første til at trække sig tilbage når der var røg i køkkenet. Det er nu ikke helt korrekt, for mange af de italienske soldater kæmpede meget heltmodigt på de europæiske, og specielt den russiske, slagmark på tros af forældet eller helt manglende udrustning. Men det er en helt anden historie, vi ikke skal komme ind på her, men i stedet lade den interesserede samler selv dykke ned i. Det er jo en af ideerne med at samle.

Mussolini ville som Hitler også have mere "lebensraum", og havde udset sig Afrika som et godt emne. Heri var de engelske kolonistyrker dog ikke helt enige, og ydede en så hård modstand at Mussolini var tæt på at miste hele grebet om Nordafrika. Hitler kom ham dog til undsætning med det legendariske Afrika Korps under ledelse af den berømte feltmarskal Erwin Rommel, i 1941.

Som tak herfor indstiftede Mussolini i 1942 erindringsmedaljen for kampene i Nordafrika. Medaljen blev fremstillet i ren bronze, men senere blev legeringen mere blandet, da metallet blev anset for at være krigsvigtigt. Den er cirkelrund og måler 31 gange 31 mm, og bliver båret i et 25 mm bredt bånd med de tyske og italienske farver; Sort-hvid-rød-hvid-grøn. Den blev tegnet af kunstneren De Marchis og fremstillet af det berømte italienske medaljør firma F.M. Lorioli fra Milano, hvilket også står trykt på medaljen. Faktum er dog, at trods dette stempel er en stor del fremstillet ved underleverandører, og har aldrig været i nærheden af det kendte firmas lokaler.

Medaljen bærer på forsiden motivet af den italienske Feltmarskal Benito Mussolini flankeret af det tyske hagekors og symbolet for det italienske fascistparti. Under buen ses den gotiske knude som var bomærket for det italienske kongehus Savoy. Ud for hvert lands politiske symbol står teksten "til erindring for det afrikanske felttog" på henholdsvis tysk og italiensk.

Medaljens bagside viser to gladiatorer i rustning som kæmper med en nilkrokodille. Gladiatorerne er de tyske og italienske soldater, mens krokodillen er England.

Medaljen blev uddelt til de tyske soldater af Afrika Korpset. Det var ikke hensigten at den skulle givet til de italienske soldater overhovedet. Da medaljen blev givet af en allieret, måtte den gerne bæres på den tyske uniform.

Hitler trak dog denne bæringstilladelse tilbage den 29 marts 1944, da Italien skiftede side og blev allieret med England og USA, og forbød enhver bæring af italienske dekorationer, og specielt Afrika erindringsmedaljen, den på den tyske uniform.

Medaljen ses lejlighedsvis udbudt til salg, og kan ikke betegnes som direkte sjælden, om end den er i høj samlerkurs blandt de tyske samlere.

Med 1957 forordningen blev medaljen dog genindstiftet. Eneste forskel på de to udgaver er at de to fascist symboler er blevet fjernet. Medaljen i 57 versionen ses som med krigsudgaven også kun lejlighedsvis udbudt til salg.



Krigsversionen og herunder 1957 versionen



Copyright

Copyright www.Bunkershop.com